

προλεταριακή σημαιο

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

9 771109 064163 36

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 6 Σεπτεμβρίου 2025 ■ χρόνος 44ος φ. 991 ■ 1.50€

Κεντρική πολιτική μάχη για τους εργαζόμενους και τον λαό Να μην περάσει το αντεργατικό τερατούργημα Από τη ΔΕΘ η νέα αντιλαϊκή επίθεση

Με καταιγίδα προπαγάνδας και ψεμάτων βομβαρδίζει η κυβέρνηση την κοινωνική πλειοψηφία ενόψει των εξαγγελιών Μητσοτάκη στη ΔΕΘ. Στην επιχείρηση αντιστροφής της πραγματικότητας, που εδώ και εβδομάδες έχει ξεκινήσει από εκπροσώπους της κυβέρνησης και τα συστημικά παπαγάλακια στα ΜΜΕ, δεσπόζουν οι διακηρύξεις για «φοροελαφρύνσεις», «μεγάλη φορολογική μεταρρύθμιση», «αυξήσεις», «μέτρα αξίας 1,5 δισ.», που παρουσιάζονται σαν την «επιστροφή» που δικαιούται ο λαός από τα αποτελέσματα της χρηστής οικονομικής διαχείρισης της

κυβέρνησης της ΝΔ.

Στην πραγματικότητα, όλος αυτός ο συρφετός της εξαπάτησης επιδιώκει να συγκαλύψει ότι οι κυβερνητικές «επιτυχίες» και το ματωμένο υπερπλεόνασμα από το οποίο θα προέλθουν τα ψίχουλα των ανακοινώσεων του Μητσοτάκη δεν είναι παρά μια αποκάλυψη για το μέγεθος της ληστείας που έχει συντελεστεί και συντελείται σε βάρος των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων διαμέσου της καπιταλιστικής ακρίβειας, της τεράστιας φοροεπιδρομής και των σαρωτικών περικοπών σε όλα τα πεδία που αφορούν τα κοινωνικά δικαιώματα του

λαού και της νεολαίας. Ακόμα περισσότερο, αυτό που δεν μπορεί να κρυφτεί με τίποτα είναι το ότι κλιμακώνεται σε νέα επίπεδα αγριότητας η επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη και τις λαϊκές μάζες, για τις οποίες το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης προετοιμάζει την επέκταση των συνθηκών του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα που έχει διαμορφώσει, την περαιτέρω εμπέδωση και εμβάθυνση της βαρβαρότητάς του σε κάθε έκφανση της ζωής τους.

συνέχεια στη σελ. 2

Η προσδοκία
του «σωτήρα» Τσίπρα
και τα αδιέξόδά της

Για το πολιτικό σύστημα, που βρίσκεται σε τρικυμία και κάτω από το βάρος μεγάλων αδιεξόδων, ο Τσίπρας, που έχει περάσει τις εξετάσεις του στο Λευκό Οίκο, στις ευρωπαϊκές καγκελαρίες και στις Βρυξέλλες, που έχει καταγράψει επιτυχίες στην κυβερνητική του θητεία για λογαριασμό των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ, του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, αποτελεί οπωσδήποτε μια εφεδρεία.

σελ. 2

Πυρκαγιά στην Πάτρα
Το αστικό κράτος
και οι παλινωδίες του ΚΚΕ

σελ. 7

Ελληνοτουρκικά
Ισχυρά μποφόρ σε Αιγαίο
και Ανατολική Μεσόγειο

σελ. 9

Ιδιωτικά Πανεπιστήμια
Αντιδραστική τομή
στο προχώρημα της επίθεσης
στο δικαίωμα στις σπουδές

Θέλουν -ιδιαίτερα στις τωρινές και μελλούμενες οικονομικοκοινωνικές συνθήκες- να προωθήσουν τις πάγιές τους επιδιώξεις και να φτιάξουν πανεπιστήμια για λίγους, εκλεκτούς και πειθαρχημένους. Θέλουν πανεπιστήμια αποστειρωμένα, που θα προετοιμάζουν τη νεολαία για τον εργασιακό μεσαίωνα και την προοπτική του πολέμου.

σελ. 15

Ουκρανία
Όλα μετά την Αλάσκα...
πιο δύσκολα και επικίνδυνα

Τα πυκνά γεγονότα της ιμπεριαλιστικής πολεμικής διπλωματίας στην Αλάσκα και μετά από αυτήν, γύρω από τη μεγαλύτερη από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο σύγκρουση, με φόντο τα χιλιάδες κορμιά που αλέθονται στα πεδία των μαχών, αν κάτι συμπύκνωσαν και συνόψισαν, είναι το εξής: το αγεφύρωτο των αντιθέσεων των πρωταγωνιστών αυτής της σύγκρουσης!

σελ. 17

Για το νέο
αντεργατικό νομοσχέδιο

Η αντεργατική επίθεση δεν έχει «τέλος» και μπορεί να οδηγήσει τους εργάτες και τους εργαζόμενους σε ολοένα χειρότερη θέση. Μόνο η δική τους πάλη μπορεί να την ανακόψει.

σελ. 12-13

Γάζα
Ετοιμάζουν σχέδιο εκτοπισμού
για την ολοκλήρωση της γενοκτονίας!

σελ. 21

Κεντρική πολιτική μάχη για τους εργαζόμενους και τον λαό

Να μην περάσει το αντεργατικό τερατούργημα

Από τη ΔΕΘ η νέα αντιλαϊκή επίθεση

συνέχεια από σελ. 1

Στην προμετωπίδα του οδοστρωτήρα βρίσκεται το νομοσχέδιο Κεραμέως, που με το 13ωρο, τη «διευθέτηση του χρόνου εργασίας», την κατάργηση της συνεχόμενης άδειας, την απελευθέρωση της εργοδοσίας να προσλαμβάνει και να απολύει όποτε το θελήσει και τις λοιπές αντεργατικές διατάξεις του φέρνει συνθήκες βαριάς εργασιακής σκλαβιάς και προσαρμόζει τους εργαζόμενους στα μέτρα που απαιτεί διαχρονικά το κεφάλαιο: της ανυπαρξίας δικαιωμάτων και της άνευ ορίων εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης, για όσο, όπως και όποτε το επιθυμεί. Το έδαφος έχει στρωθεί, εξάλλου, από τον αρνητικό για τις μάζες ταξικό συσχετισμό δύναμης, που έχει επιτρέψει στις δυνάμεις του συστήματος να επιφέρουν απαντωτά πλήγματα στις εργατικές κατακτήσεις, να μεγιστοποιήσουν την απόσπαση απόλυτης και σχετικής υπεραξίας, να χτυπήσουν τον πυρήνα της συγκρότησης της εργατικής τάξης και των εργαζομένων, με τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων και την ποινικοποίηση

της απεργίας, των σωματείων και του ανεξάρτητου ταξικού συνδικαλισμού, με τους εμβληματικούς για το κεφάλαιο τα τελευταία χρόνια νόμους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, αλλά και τον νόμο για τον κατώτατο μισθό, πάνω στους οποίους πατάει το νέο νομοσχέδιο-έκτρωμα. Κλέβουν τη δουλειά και τη ζωή των εργαζομένων, αξιοποιώντας την αποσυγκρότηση των εργατικών δυνάμεων και την ανυπαρξία μαζικής και οργανωμένης πάλης. Για αυτό φροντίζουν και με το παραπάνω οι υποταγμένες συνδικαλιστικές

ηγεσίες σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, αλλά και οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, που εκπροσωπούν την τάση του συμβιβασμού μέσα στο κίνημα, της ανώδυνης διαμαρτυρίας που αποφεύγει την πραγματική σύγκρουση με τις επιλογές του συστήματος. Είναι χαρακτηριστικό το ότι το ακόμα πιο αντιδραστικό πειθαρχικό δίκαιο για τους εργαζόμενους στον δημόσιο τομέα πέρασε μέσα στο κατακαλόκαιρο και χωρίς την παραμικρή σοβαρή αντίδραση, με ευθύνη όλων των παραπάνω δυνάμεων, που απέναντι στον ορμαγδό των χιλιάδων

πειθαρχικών διώξεων στους εκπαιδευτικούς και της αργίας-απόλυσης της Χρύσας Χοτζόγλου, που βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη, έχουν ήδη προλάβει να κηρύξουν σιωπητήριο. Το επεισόδιο αυτό της επίθεσης ήταν το... τελευταίο ενός μαύρου καλοκαιριού για τον λαό και τη νεολαία, με τη χώρα να καίγεται για άλλη μια φορά από άκρη σε άκρη, με ανθρώπους να χάνουν τη ζωή τους άδικα ως αποτέλεσμα των ελλείψεων στο σύστημα περίθαλψης, όπως καταγράφηκε με το περιστατικό στην Αίγινα και με την κυβέρ-

νηση να στοχοποιεί με το άθλιο δόγμα της ατομικής ευθύνης εργαζόμενους και λαό. Το καλοκαίρι αυτό πιστοποίησε για άλλη μια φορά το «θαύμα» της «βαριάς βιομηχανίας» του τουρισμού, με τις γαλέρες για τους εποχικά εργαζόμενους, καθώς και την κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι λαϊκές μάζες, με 1 στους 2 να μην καταφέρνει να κάνει διακοπές για μια εβδομάδα. Ταυτόχρονα, κατά την προσφιλή τακτική όλων των κυβερνήσεων, ο νόμος για τις διαγραφές και την αστυνόμευση των πανεπιστημίων πέρασε στην καρδιά του καλοκαιριού, με νέα σοβαρά χτυπήματα να ακολουθούν για τη μαθητική νεολαία με το Εθνικό Απολυτήριο. Από την περίοδο αυτή, όμως, δεν έλειψαν οι σημαντικές εκδηλώσεις των αγωνιστικών διαθέσεων των μαζών, όπως έγινε σε κάθε γωνιά της χώρας στις μαζικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και καταδίκης του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ και της ντόπιας άρχουσας τάξης, που συνεργάζεται μαζί του σε όλα τα επίπεδα και στηρίζει τη σφαγή των Παλαιστινίων, κατ' επιταγή των ξένων αφεντικών της σε ΗΠΑ και ΕΕ.

Η προσδοκία του «σωτήρα» Τσίπρα και

Η υπόθεση «κόμμα Τσίπρα» έρχεται και ξανάρχεται στη δημοσιότητα. Μια σειρά «έγκυρα» έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα προβάλλουν καθημερινά... διαφημιστικά τρέιλερ του επερχόμενου κόμματος. Δίπλα σε αυτά, οι δημοσκοπικές εταιρείες μετρούν την απήχηση που θα έχει το κόμμα... αν υπάρξει και το πρωθυπουργικό επιτελείο εξαπολύει μύδρους ενάντιά του! Η υπόθεση αυτή κρατάει ήδη μήνες και, όπως όλα δείχνουν, θα διαρκέσει αρκετά ακόμα, όποια κατάληξη και αν έχει. Με άλλα λόγια, μια «υπόθεση εργασίας» έχει ενταχθεί στην επίσημη και κεντρική πολιτική ζωή της χώρας σαν να είναι ζώσα πραγματικότητα!

Αυτή η σουρεαλιστική κατάσταση είναι ένα πραγματικό μέτρο των προβλημάτων που αντιμετωπίζει το πολιτικό σύστημα, είναι έκφραση και εκδήλωση των πολιτικών αδιεξόδων του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Αφού δεν μπορούμε να έχουμε έναν δεύτερο πυλώνα, ένα κόμμα της αντιπολίτευσης που με πολιτικές που να υπηρετούν τα συμφέροντα του συστήματος θα εγκλωβίζει την εκτεταμένη οργή και δυσανεξία, **ας έχουμε τουλάχιστον την προσδοκία του!**

Κάπως έτσι δείχνουν να σκέφτονται τα ξένα και ντόπια κέντρα που προβάλλουν και τροφοδοτούν το σενάριο «κόμμα Τσίπρα». Σε αυτή τη βάση καταρχάς εξελίσσονται όλα τα γραφικά «περισπούδαστα» που όλους τους τελευταίους μήνες ζούμε σχετικά με το σενάριο αυτό. Και αν κάτι πραγματικά μετρούν όλα αυτά, είναι η απαξίωση και η αποστροφή λαού και νεολαίας στα κόμματα του συστήματος. Μια απαξίωση που η βάση της είναι η άρνηση, η εναντίωση εργαζομένων και νεολαίας σε μια πολιτική που κόβει όλο και περισσότερο το οξυγόνο των δικαιωμάτων

τους και ταυτόχρονα διακηρύττει πως η επόμενη μέρα θα είναι ακόμα πιο μαύρη. Εξάλλου, στην ίδια βάση και η κυβερνητική προπαγάνδα άρχισε από τον Απρίλιο να προβάλλει τις «παροχές» που θα ανακοινώσει ο πρωθυπουργός στη ΔΕΘ το Σεπτέμβριο!

Βέβαια, αυτή η πολύμνηνη χρήση της «προσδοκίας» για ένα «κόμμα Τσίπρα» αφενός εξαντλεί κάποια στιγμή τα όριά της και αφετέρου, αν δεν γίνει πραγματικότητα, «καίει» μια εφεδρεία του συστήματος χωρίς καν να τη χρησιμοποιήσει για δεύτερη φορά. Γιατί για το πολιτικό σύστη-

μα, που βρίσκεται σε τρικυμία και κάτω από το βάρος μεγάλων αδιεξόδων, ο Τσίπρας, που έχει περάσει τις εξετάσεις του στο Λευκό Οίκο, στις ευρωπαϊκές καγκελαρίες και στις Βρυξέλλες, που έχει καταγράψει επιτυχίες στην κυβερνητική του θητεία για λογαριασμό των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ, του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, αποτελεί οπωσδήποτε μια εφεδρεία.

Εξάλλου, αυτές ακριβώς τις επιτυχίες επισείουν τα κέντρα που προωθούν το σενάριο για το «κόμμα Τσίπρα» και φρόντισαν και με τη δημοσίευση των πρακτικών του Ιουλίου του 2015 να υπενθυμίσουν πόσο υπεύθυνα και σε συμφωνία με τα άλλα κόμματα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης κινήθηκε σε εκείνη τη δύσκολη για το σύστημα περίοδο.

Σε αυτή τη βάση, το σενάριο «κόμμα Τσίπρα» δείχνει να εξελίσσεται και να προοδεύει, αλλά τα στοιχεία της εξέλιξής του είναι απολύτως ενδεικτικά των δυσκολιών που έχει η υλοποίησή του. Πρώτο, και για να καθυφθεί το κενό από το τώρα μέχρι το... τότε που θα είναι ώριμη και δυνατή η εξαγγελία του κόμματος, έχει επινοηθεί ένας ενδιάμεσος «σταθμός» που ακούει στο όνομα «βιβλίο Τσίπρα». Ένα βιβλίο που,

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την **ΕΚΔΟΣΗ**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Αποψη

Το ολοκλήρωμα του ξεπουλή-ματος της ΕΛΒΟ σε εταιρεία των Ισραηλινών φονιάδων είναι από-λυτα χαρακτηριστικό, άλλωστε, του «μοντέλου» που διαθέτει η ντόπια εξαρτημένη αστική τάξη για την παραγωγή και τη χώρα της: από τη μία, η παραρτηματο-ποίηση της οικονομίας και η απα-ξίωση των όποιων παραγωγικών δυνατοτήτων. Από την άλλη, η πρόσδεση της χώρας στο αμερι-κανικό άρμα, η μετατροπή της σε βάση εξόρμησης για τα δολοφο-νικά πολεμικά σχέδια των ιμπε-ριαλιστικών αφεντικών και του τοπικού τους μαντρόσκυλου.

Σε αυτή την κατεύθυνση, το σίγουρο είναι ότι θα ζητηθούν νέες και ακόμα πιο βαριές θυσίες από τις λαϊκές μάζες, προκειμέ-νου να εξυπηρετηθεί η εκτόξευση των στρατιωτικών δαπανών και η ξέφρενη κούρσα στην οποία έχουν εισέλθει οι ιμπεριαλιστές πάτρωνες σε ΝΑΤΟ και ΕΕ, στο πλαίσιο προετοιμασίας των όρων του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. Οι όροι για μνημονιακού τύπου επέ-λαση, άλλωστε, πολλαπλασιάζ-ονται και από τα αδιέξοδα της άρχουσας τάξης και τα οικονομι-κά στριμώγματα που παράγει το ζήτημα του ΟΠΕΚΕΠΕ, οι αλλαγές στο Ταμείο Ανάκαμψης και οι νέες κατευθύνσεις του δημοσιο-νομικού πλαισίου της ΕΕ.

Στη βάση αυτών των αδιεξό-δων και της προετοιμασίας του πολιτικού συστήματος για την επίθεση στα λαϊκά στρώματα εί-ναι που εντείνονται οι διεργασίες στο εσωτερικό του. Από τις τρι-

βές εντός της ΝΔ και τα ζητήματα που θέτουν οι κριτικές Σαμαρά, τις κραυγές των φασιστοειδών που τροφοδοτούνται εκ νέου και από όλη την αντιμεταναστευτι-κή υστερία του Πλεύρη και της κυβέρνησης, μέχρι και τις απα-νωτές παρεμβάσεις του Τσίπρα, στον οποίο μια σειρά από κέντρα εξουσίας φαίνεται πως έχουν πο-ντάρει για το ανακάτεμα της τρά-πουλας στον χώρο της λεγόμενης κεντροαριστεράς.

Τίποτα δεν έχουν να περιμέ-νουν η εργατική τάξη και ο λαός από την αναδιαμόρφωση του αστικού πολιτικού συστήματος! Καμία λύση δεν μπορεί να προ-σφέρει η αστική αντιπολίτευση των ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ και λοιπών, που δεν διαφοροποιείται σε τί-ποτα επί της ουσίας από την κυβερνητική πολιτική και τις κα-τευθύνσεις των Αμερικάνων και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

Η διέξοδος για τους εργαζό-μενους βρίσκεται στα πραγματι-κά βήματα οργάνωσης της πάλης και συγκρότησης των δυνάμεων τους που πρέπει να διανύσουν. Αυτό πρέπει να διατρανωθεί μαζικά και αποφασιστικά στις διαδηλώσεις της ΔΕΘ. Και στην κατεύθυνση αυτή, η μάχη ενά-ντια στο αντεργατικό τερατούρ-γημα αποτελεί κρίσιμο σταθμό. Γι' αυτό και πρέπει να δοθεί ολόψυχα, με όλες τις διαθέσι-μες δυνάμεις και την αναζήτηση νέων, με άνοιγμα των ζητημάτων σε κάθε χώρο δουλειάς, κόντρα στη γραμμή της υποταγής και του συμβιβασμού.

τα αδιέξοδά της

όταν εκδοθεί, ο Τσίπρας θα το περιφέ-ρει σε εκδηλώσεις ανά την Ελλάδα για να πει τις «αλήθειες του» στο λαό, περί-που όπως ο Μωυσής έδειξε τις πλάκες του στο δικό του λαό.

Τα σχετικά και περίπου μυθιστορη-ματικά δημοσιεύματα κάνουν λόγο για «εκπλήξεις», λες και ο λαός δεν ξέρει και δεν έζησε στο πετσί του τις «αλή-θειες» του Τσίπρα τόσο στην κυβερνητι-κή του θητεία όσο και στη θητεία του ως κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Δεύτερο και κάπως πιο πραγματικό από το πρώτο, όλες οι σχετικές αναλύσεις για το «κόμμα Τσίπρα» συγκλίνουν σε ένα βασικό συμπέρασμα: Ο Τσίπρας πρέπει να βρει έναν αριθμό νέων, καινούριων στελεχών που θα πλαισιώσουν το «κόμ-μα» του για να έχει το «κόμμα» αυτό κάποια προοπτική. Και όπως ήδη γρά-φεται και λέγεται, βρίσκεται σε εξέλιξη ένα «κυνήγι» υποψηφίων στελεχών έξω από το δυναμικό που έχει ήδη χρησιμο-ποιηθεί σε κυβερνητικούς και κομματι-κούς ρόλους και θέσεις.

Αυτή η επιδίωξη είναι μια ομολογία του βασικού –και αξεπέραστου- προ-βλήματος που έχει το σενάριο «κόμμα Τσίπρα». Η πολιτική γραμμή που θα έχει το «κόμμα Τσίπρα» είναι δεδομέ-νη. Θα είναι εντός και επί τα αυτά του συστήματος της εξάρτησης και της εκ-μετάλλευσης και μάλιστα σε κάθε άλλο παρά ανύποπτους καιρούς! Θα είναι μια πολιτική που θα καλείται να συνε-

χίσει την καπιταλιστική αγκυριότητα, το σύρσιμο της χώρας στις επιταγές πολέ-μου των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, την ποινικοποίη-ση και τις διώξεις των αγώνων, των σω-ματείων και των αντιστάσεων του λαού και της νεολαίας. Να τη συνεχίσει από εκεί που ήδη την έχει φτάσει η κυβέρ-νηση της ΝΔ.

Όλα αυτά, όταν μεταφράζονται στην πράξη, στην καθημερινή ζωή των εργα-ζόμενων και της νεολαίας, καθόλου δεν τα σώζει ότι μπορεί να έχουν σαν τίτλο τον «δημοκρατικό καπιταλισμό». Συνε-πώς, το μόνο «πληρεκτέλεσμα» που μπο-ρεί να έχει η υπεράσπιση ή η προώθηση αυτής της πολιτικής από ένα «κόμμα Τσίπρα» μπορεί να είναι το «καινούριο και άφθαρτο» δυναμικό του.

Σε αυτή την πορεία καλείται να γηγηθεί ο Τσίπρας, που καθόλου τυ-χαία «ανοίγει» τη φετινή ΔΕΘ ως κε-ντρικός ομιλητής του συνεδρίου του Economist, δίπλα στον Μπόρις Τζόν-σον και τον Βαγγέλη Μαρινάκη!

Το αδιέξοδο –αν ευοδωθεί το σε-νάριο «κόμμα Τσίπρα»- είναι από τώρα ορατό. Το σύστημα θα κάψει τελικά και αυτή την εφεδρεία του, η ανασύλωση και η σταθερότητα του πολιτικού συ-στήματος δεν μπορεί να επιτευχθεί. Για το λαό και τη νεολαία, ο μόνος δρόμος είναι ο δρόμος! Στην οργάνωση και στην πάλη, στην ενίσχυση της γραμμής της αντίστασης – διεκδίκησης – αναμέ-τρησης κρίνονται τα δίκια τους!

Με «φουσκωμένο καλθάρι» ανέβηκε στη φετινή ΔΕΘ η κυβέρνηση της ΝΔ, και, αντίστοιχα, με «φουσκωμένα λόγια» ανέ-βηκε και η «αντιπολίτευση». Μπόλικο θέαμα, πολ-λές υποσχέσεις και παχιά λόγια περιμένουν και πάλη τον λαό της χώρας, προκειμένου να διασκεδάσουν τη δύσκολη πραγματικότητα που αντιμετωπίζει κα-θημερινά, χάρις σε όλους αυτούς που αναφέραμε και την πολιτική που υπηρετούν από τη θέση που ο καθένας βρίσκεται. Και έχει αξία να δει κανείς με ποια πράγματα ανεβαίνει η «αντιπολίτευση» στη ΔΕΘ, πόσο μάλλον που παραμένει αναπάντητο το κρίσιμο ζήτημα του δεύτερου πυλώνα στήριξης που έχει ανάγκη το ντόπιο αστικό σύστημα.

Ας πούμε, λοιπόν, προκαταβολικά ότι σε αυτό το επίπεδο καμία έκκληση δεν κρύβει η φετινή ΔΕΘ, αν εξαιρέσει κανείς την πολυδιαφημισμένη «σόλο» εμ-φάνιση του Τσίπρα, άλλο ένα δείγμα της πολιτικής «φτώχειας» και των αδιεξόδων που αντιμετωπίζει το ντόπιο αστικό σύστημα.

Το ΠΑΣΟΚ, λοιπόν, από τη θέση της αξιωματι-κής αντιπολίτευσης που του χάρισε ο ΣΥΡΙΖΑ μετά

βλέμμα στραμμένο στις λαϊκές ανάγκες, κατά πώς λέει. Μόνο που καθόλου έτσι δεν είναι τα πράγματα. Γιατί και η αγωνιστική του πράματεια «μπάζει», αλλιά και γιατί μονίμως «αλληθωρίζει» προς την άρχου-σα τάξη. Γιατί σε όλα τα μέτωπα της επίθεσης που έχουν δεχτεί λαός και εργατική τάξη το ΚΚΕ δεν έχει κάνει τίποτε περισσότερο από τα «απαραίτητα», για να κρατούνται τα προσχήματα. Γιατί δεν έχει δώσει ούτε έναν αγώνα μέχρι τέλους, ενώ είναι δεκάδες οι αγώνες στους οποίους είχε υπονομευτική στάση. Γιατί εξελίσσονται διώξεις, ψηφίζονται νόμοι και το ΚΚΕ σπέρνει εφησυχασμό. Γιατί παρά τις κορόνες, σέρνεται πίσω από τον αστικό συνδικαλισμό. Γιατί όχι λίγες φορές έχει συνταχθεί με τα διάφορα αστι-κά αφηγήματα, ενώ η στάση του στο Παλαιστινιακό είναι άθλια.

• Προφανώς και τα ζητήματα που καίνε τον λαό δεν μπορούν καλυφθούν από κανέναν από τους παραπάνω, αλλιά και μια σειρά άλλους που χαρακτηρίζονται ως «αντιπολίτευση»: από τις διά-φορες διασπάσεις του ΣΥΡΙΖΑ μέχρι τους ακροδε-ξιούς. Προφανώς και τα ζητήματα της υπεράσπισης

Τα ζητήματα που καίνε τον λαό και οι απαντήσεις που κανείς δεν θέλει να δώσει

τη διαλυτική περιπέτειά του με τον Κασελάκη, έχει κάνει πολλή και σοβαρή δουλειά (!), που μάλιστα την παρουσίασε σε... συνέχειες!!! Πρόκειται για τη «Μαύρη Βίβλο» της διακυβέρνησης της ΝΔ, η οποία προσπαθεί να μας πείσει ότι η κυβέρνηση «απέτυ-χε» και ότι το ΠΑΣΟΚ μπορεί να... κάνει τη διαφορά. Το ΠΑΣΟΚ που σε κάθε αράδα των τοποθετήσεων του εκθειάζει την πολιτική της ΕΕ (την οποία ήδη δεν υλοποιεί η ΝΔ), δηλαδή την πολιτική που έχει επιβάλει και συνεχίζει να επιβάλλει την άθλια κατά-σταση στην οποία ζει ο λαός μας. Το ΠΑΣΟΚ που πρωτοστάτησε για χρόνια στην εφαρμογή αυτής της αντιλαϊκής πολιτικής και στην επιβολή των μνημονί-ων. Το ΠΑΣΟΚ που τροφοδότησε με μπόλικο στελέ-χη του τη σημερινή κυβέρνηση. Το ΠΑΣΟΚ που στην εκδήλωση για τα 51 χρόνια από την ίδρυσή του έβα-λε ως εναρκτήριο ομιλητή τον Γιαννίτση (σύμβολο της αντεργατικής πολιτικής του ΠΑΣΟΚ) να μας μιλή-σει για το... δημογραφικό, ένα ζήτημα δηλαδή που, όποτε τίθεται από την άρχουσα τάξη, σηματοδοτεί νέα επίθεση σε ασφαλιστικό και εργασιακό!

Ο ΣΥΡΙΖΑ, από την άλλη, προσπαθεί να φτια-σίδώσει τη δύσκολη θέση στην οποία έχει βρεθεί, τόσο από τις αλληπάλληλες διασπάσεις, όσο και από τη στάση και τις κινήσεις Τσίπρα, που φτάνουν μέχρι και το ενδεχόμενο δημιουργίας νέου κόμματος. Οι συναντήσεις Φάμελλου με ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και εργοδοτικούς φορείς δεν μπορούν να κρύψουν τις δυσκολίες. Ούτε φυσικά οι διάφορες προτάσεις (και αυτές με σημείο αναφοράς την ΕΕ), όπως η πρόταση για νέο Εθνικό Ταμείο Ανάκαμψης.

Δεν τους αδικούμε! Είναι μεγάλο και δυσεπίλυτο το πρόβλημα να αποτελέσεις στήριγμα της αστικής πολιτικής και μιας άρχουσας τάξης η οποία περνάει συνολικότερα μεγάλη ταραχή! Είναι μεγάλο και δυσ-επίλυτο το πρόβλημα να τα έχεις καλά και με τους αφέντες και με τον λαό. Ιδιαίτερα όταν οι αφέντες βλέπουν ως μόνη γνωστή και βέβαιη διέξοδο την ένταση της επίθεσης στον λαό. Και ιδιαίτερα όταν ο λαός ξεχειλίζει από οργή για τα διάφορα «Τέμπη» στα οποία τον έχει καταδικάσει αυτή η πολιτική.

Υπάρχει βέβαια και το ΚΚΕ που θα ανέβει στη Θεσσαλονίκη. Με αγωνιστική πράματεια και με το

της ζωής και των δικαιωμάτων, του αγώνα για την ανατροπή της καπιταλιστικής και ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας, δεν μπορούν να υπηρετηθούν ούτε μέσα από τη «χρηστή» διαχείριση των ευρωπαϊκών κονδυλίων (αυτών που αλυσοδένουν τη χώρα, που την έχουν οδηγήσει σε πλήρη παραγωγική απαξί-ωση και την έχουν μετατρέψει σε παράρτημα των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων) ούτε από όσους ευελπιστούν να αποτελέσουν ξανά προνομιούχους διαχειριστές των συμφερόντων της άρχουσας τάξης και του ντόπιου αστικού συστήματος. Ούτε φυσικά από τη συμβιβασμένη στάση των ρεφορμιστών του ΚΚΕ.

Τα ζητήματα που καίνε τον λαό και οι αγώνες του θέλουν άλλου είδους απαντήσεις, που κανείς από αυτούς δεν θέλει να δώσει. Γιατί όλοι αυτοί είδαν τον λαό στους δρόμους και θέλησαν να τον στείλουν πίσω. Είδαν την οργή να εκδηλώνεται και ένωσαν κίνδυνο. Είδαν τις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη και σκίαχτηκαν. Είδαν να επιμένει ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση και έσπευσαν να παρου-σιάσουν ένα άλλο μοντέλο αξιολόγησης! Είδαν να ζωντανεύει το φοιτητικό κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια και βιάστηκαν να το μαζέψουν, ενώ σήμερα γκρινιάζουν γιατί τα ιδιωτικά πανεπιστή-μια που ανοίγουν δεν έχουν επαρκή προγράμματα σπουδών και επαρκείς εγκαταστάσεις! Είδαν να εκ-δηλώνεται με οργή η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη και έσπευσαν να την συκοφαντήσουν. Βλέπουν να εξελίσσεται η αντεργατική επίθεση με το νέο νομο-σχέδιο του υπουργείου Εργασίας και δίνουν «αγώ-να» στα τηλεπαράθυρα.

Τα ζητήματα που καίνε τον λαό και οι αγώνες του δεν περιμένουν τη ΔΕΘ και κανέναν ομιλία. Χρειάζονται απαντήσεις στο πώς θα οργανωθεί η λαϊκή και εργατική πάλη ενάντια στην πολιτική της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, της φτώχειας, της ακρί-βειας, της καταστολής και του πολέμου. Χρειάζονται στόχους και πραγματικά όργανα πάλης που θα τους υλοποιήσουν. Στόχους με βάση τα λαϊκά και εργα-τικά συμφέροντα και όχι τις «ανοχές» και τις «αντο-χές» που ορίζει η αστική πολιτική και η οικονομία του κεφάλαιου και του ιμπεριαλισμού.

Κάτω τα χέρια από τις διαδηλώσεις, τις συγκεντρώσεις και τις απεργίες!

Στα δικαστήρια σύρθηκαν, ξανά, διαδηλωτές που τόλμησαν να αμφισβητήσουν στην πράξη τη συστημική και κυβερνητική επιδίωξη να μπουν στο «γύψο» οι κινητοποιήσεις και οι διαδηλώσεις, να μπει «στο γύψο» η νεολαία και ο λαός. Την Τετάρτη 3/9, μετά από 5 χρόνια ομηρίας, είχε οριστεί η δίκη για τους 9 συλληφθέντες της μεγάλης διαδήλωσης καταγγελίας του τότε νομοσχεδίου Χρυσοχοϊδή με στόχο την απαγόρευση και την καταστολή των διαδηλώσεων, στις 9 Ιούλη του 2020, στην Αθήνα. Νομοσχέδιο που με πρόσχημα τη «ρύθμιση της κυκλοφορίας» και την «πάταξη της βίας» έθετε απαγορεύσεις και «περιοριστικούς όρους» στην πραγματοποίηση των διαδηλώσεων στο κέντρο της Αθήνας, αναβάθμιζε, σοβαρά, τη δράση και το ρόλο μιας σειράς αστυνομικών κατασταλτικών σωμάτων στις διαδηλώσεις, ενώ επιδίωξε και τη λεγόμενη «συνεργασία της αστυνομίας με τους διαδηλωτές» (αίτηση άδειας (!) για την πραγματοποίηση μιας διαδήλωσης, ορισμός υπεύθυνου διαδήλωσης, συνυπευθυνότητα διαδηλωτών για πιθανές ζημιές «λόγω επεισοδίων»).

Από τις επιδιώξεις αυτές η ντόπια άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση δεν παραιτήθηκαν ποτέ (πώς θα μπορούσε, άλλωστε;) παρά το γεγονός ότι οι μεγάλες λαϊκές απεργιακές ή νεολαιίστικες διαδηλώσεις, όλα αυτά τα χρόνια, «έσπαγαν στο δρόμο» την τρομοκρατία και την επιβολή του νόμου. Συνεχίζουν, ωστόσο, να στέλνουν τα ΜΑΤ για να «περιορίσουν» διαδηλώσεις σε μια λωρίδα, επιτίθενται, όποτε το κρίνουν, με κλομπ και χημικά με στόχο να διαλύσουν μια διαδήλωση και να τρομοκρατήσουν, αποτρέποντας τη μαζικοποίησή της. Γι' αυτό και η έμπρακτη υπεράσπιση του δικαιώματος του λαού στη διαδήλωση (όπως και στην απεργία, που κι αυτή βρίσκεται στο στόχαστρο) αποτελεί μόνιμο καθήκον.

Οι 9 συλληφθέντες ήταν φοιτητές - ακόμα και μεταπτυχιακοί - νέοι εργαζόμενοι, κάποιοι εκπρόσωποι σωματείων, διαδηλωτές που συνελήφθησαν «στο σωρό» απ' τις μηχανοκίνητες ομάδες «ΔΙΑΣ» της αστυνομίας όταν αυτές, μαζί με τα ΜΑΤ, επιτέθηκαν στη μεγάλη διαδήλωση. Τους αποδόθηκαν μάλιστα κατηγορίες μέχρι και... κακουχηματικούς χαρακτήρα (!), ενώ η έντονη αλληλεγγύη που αναπτύχθηκε αμέσως μετά τη σύλληψή τους κατάφερε να μην προφυλακιστούν. Η δίκη τους αναβλήθηκε, τελικά, για τις 16 Μάρτη 2026, ύστερα από αίτημα δύο διωκόμενων, ενώ πλήθος κόσμου βρέθηκε για συμπαράσταση στα δικαστήρια.

Ηράκλειο Κρήτης: Προσαγωγή εργαζόμενης για έκφραση αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό

Η εργαζόμενη Α.Μ. του ερευνητικού πλοίου «Φιλία» προσάχθηκε απ' το λιμενικό σώμα την Πέμπτη 28/8, όταν έφτασε και στο Ηράκλειο Κρήτης το κρουαζιερόπλοιο «Crown Iris». Ναι, αυτό που περιφερόταν στο Αιγαίο όλο τον Αύγουστο, προκαλώντας μαζικές διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις ενάντια στους σιωνιστές δολοφόνους που έστειλαν τους στρατιώτες τους για διακοπές απ' το φονικό τους έργο...

Ενώ, σε κλίμα έντονης αστυνομοκρατίας, πραγματοποιούνταν συγκέντρωση αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, στο λιμάνι, η διοίκηση του πλοίου είχε απαγορεύσει στους εργαζόμενους να βρίσκονται στο κατάστρωμά του, μπροστά στο φόβο εκδηλώσεων αλληλεγγύης και εκεί. Η συγκεκριμένη εργαζόμενη προσάχθηκε λόγω της... υπόνοιας πως θα σήκωνε την παλαιστινιακή σημαία! Καπετάνιος και λιμενικό τής... κατάσχεσαν μάλιστα μια... φωτοτυπία της. Η Α.Μ. τελικά αφέθηκε ελεύθερη. Η προσαγωγή της όμως αποτέλεσε ακόμα ένα «δείγμα» για το φόβο που διακατέχει τους κυρίαρχους μπροστά στην ολοένα και μαζικότερη και πλατύτερη αλληλεγγύη στο μαχόμενο παλαιστινιακό λαό.

δημοκρατικά δικαιώματα

Όχι στο νέο αντιμεταναστευτικό αντιπροσφυγικό νομοσχέδιο!

Βαθαίνοντας και σκληραίνοντας παραπέρα την επίθεση ενάντια στα δικαιώματα και την ίδια τη ζωή των ξεριζωμένων λαών, των προσφύγων και μεταναστών, όπως και το νομικό πλαίσιο που τη συνοδεύει, η κυβέρνηση κατέβασε προς ψήφιση το νομοσχέδιο με τίτλο «Αναμόρφωση πλαισίου και διαδικασιών επιστροφών πολιτών τρίτων χωρών - λοιπές ρυθμίσεις του υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου», γνωστό και ως ν/σ Βορίδη-Πλεύρη. Τα βασικά του στοιχεία μιλούν από μόνα τους: Ποινή φυλάκισης 2 ως 5 χρόνων, που θα εκτελείται (χωρίς αναστολή, δηλαδή), σε όσους απορρίφθηκε η αίτηση Ασύλου. Εκτός εάν φύγουν απ' τη χώρα. Καταργείται η δυνατότητα απόκτησης άδειας διαμονής μετά από 7 χρόνια παραμονής στη χώρα, που ίσχυε ως τώρα. Φανταστείτε τι σημαίνει αυτό για όσους ζουν και εργάζονται όλο αυτό το χρονικό διάστημα στη χώρα. «Διοικητική κράτηση» - επιτήρηση για 24 μήνες όσων προσφύγων μπαίνουν στη χώρα και δεν... πείθουν για την ιδιότητά τους! «Προσφυγικό προφίλ» το ονόμασαν... «Διεύρυνση» (sic) της έννοιας της «ασφαλούς χώρας» επιστροφής (δηλαδή απέλασης). Στρατόπεδα συγκέντρωσης των «προς απέλαση» και στρατόπεδα συγκέντρωσης για όσους θα πάρουν Άσυλο.

Η σκληρύνηση αυτή ενάντια στους πρόσφυγες και τους μετανάστες βρίσκεται σε απόλυτη «εναρμόνιση» με την αντίστοιχη στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά σε Ε.Ε. και ΗΠΑ. Εντείνεται παραπέρα λόγω της προσπάθειας της ντόπιας άρχουσας τάξης να απαλλαγεί απ' το «βαρίδι» αυτό (τέτοιο το θεωρεί) που ως εξαρτημένη τής «φορτώνουν» τα ξένα αφεντικά. Γι' αυτό επικαλείται συνέχεια τα... «ευρωπαϊκά σύνορα» της χώρας. Καθ' όλα συστημική η «κριτική» της αστικής και ρεφορμιστικής αντιπολίτευσης. Κεντράρισε σε κούφιους «ανθρωπισμούς» ή σε χαρακτηρισμούς του τύπου «πρόχειρο ν/σ» και «ανεφάρμοστο», ενώ το ΚΚΕ δεν «ξέχασε» να τονίσει τη θέση του να «εξασφαλιστεί η μεταφορά των ανθρώπων αυτών στις χώρες πραγματικού προορισμού τους».

Την ίδια στιγμή... Ενώ στην Αφρική 70 μετανάστες από την Γκάμπια και τη Σενεγάλη έχαναν τη ζωή τους, το περασμένο Σάββατο, στα ανοικτά της Μαυριτανίας, στη χώρα μας, νέες караβιές προσφύγων έφταναν στα νησιά. Μια γυναίκα και το παιδί της έχασαν τη ζωή τους στη Ρόδο, ακόμα 65 πρόσφυγες και μετανάστες εντοπίστηκαν στη Γαύδο, 120 πάλευαν με τα κύματα στα ανοικτά της Ρόδου, τους 5.000 έφτασαν οι εγκλωβισμένοι πρόσφυγες στη Μυτιλήνη (όσοι κατάφεραν να... ζήσουν) μετά τις τελευταίες ροές. Ενώ στον Ασπρόπυργο, πακιστανός εργάτης ξυλοκοπείται από «μπράβο» του εργοδότη επειδή ζήτησε τις απλήρωτες υπερωρίες και δώρα... Αυτοί είναι οι λεγόμενοι «εισβολείς», όπως τους χαρακτηρίζει η ντόπια άρχουσα τάξη και τα αντιδραστικά της φερέφωνα, αυτούς στοχοποιεί ο μαύρος νόμος Πλεύρη-Βορίδη.

Τουρκία: Απεργίες πείνας αγωνιστών ενάντια στις φυλακές απομόνωσης

Τις 300 ημέρες απεργίας πείνας κλείνει σήμερα, Σάββατο, 6 Σεπτέμβρη, ο φυλακισμένος αγωνιστής Serkan Onur Yilmaz. Βρίσκεται κρατούμενος στις Φυλακές Υψίστης Ασφάλειας του Bolu, στη Βόρεια Τουρκία. Διεκδικεί την κατάργηση των φυλακών σκληρής απομόνωσης, των φυλακών τύπου «S», «R», «Y», ακόμα 9 αγωνιστές έχουν ξεκινήσει πολυήμερες απεργίες πείνας με το ίδιο αίτημα.

Οι φυλακές αυτές, οι αποκαλούμενες «τύπου πηγάδι», ξεκίνησαν να λειτουργούν το 2020. Πολλοί πολιτικοί κρατούμενοι άρχισαν να μεταφέρονται εκεί το 2023. Μάλιστα, ο πρώτος πολιτικός κρατούμενος που στάλθηκε σε αυτές τις φυλακές ήταν ο γνωστός και στην Ελλάδα πολιτικός πρόσφυγας, Ερκάν, μέλος του Λαϊκού Μετώπου. Από την πρώτη στιγμή ξεκίνησε απεργία πείνας διαρκείας και την 50ή μέρα του αγώνα του κέρδισε τη νίκη και μεταφέρθηκε σε φυλακή τύπου F. «Σ' αυτές τις φυλακές δεν μπαίνει ήλιος, δεν υπάρχει προαυλισμός, ούτε επαφή με κανέναν. Υπάρχουν κάμερες παρακολούθησης που λειτουργούν συνεχώς. Τα παράθυρα έχουν διπλά, σιδερόφραχτα πλέγματα. Οι συναντήσεις με δικηγόρους γίνονται σε γυάλινα κλουβιά και καταγράφονται. Η επικοινωνία με τους δεσμοφύλακες γίνεται μόνο με ενδοεπικοινωνία.. Τα γυάλινα κλουβιά επισκεπτηρίων είναι σιδερόφραχτα και με αδιαπέραστο τζάμι, ο κρατούμενος βλέπει μόνο τον επισκέπτη του», καταγγέλλει το Λαϊκό Μέτωπο.

Να δικαιωθούν οι απεργίες πείνας! Να κλείσουν οι φυλακές απομόνωσης!

«Ρατσισμός» η εναντίωση στους σιω-ναζί φονιάδες;

Δεν έχει όρια η εξοργιστική αντιστροφή της πραγματικότητας και η υποκορισία της κυρίαρχης αστικής και αντιδραστικής προπαγάνδα! Ντόπιας και παγκόσμιας. Χαρακτηρίζουν «ρατσισμό» και «αντισημιτισμό» την - ολοένα και πιο πλατιά και μαζική - εναντίωση λαού και νεολαίας στο κράτος - τρομοκράτη του Ισραήλ, στις σφαγές, στη γενοκτονία. Η κυβέρνηση επικαλείται μάλιστα τον... «αντιρατσιστικό» (!!!) νόμο ενάντια σε όσους εκδηλώνουν την αλληλεγγύη τους στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό, την ίδια στιγμή που κατεβάζει αντιμεταναστευτικά και αντιπροσφυγικά νομοσχέδια, που φυλακίζουν, εξοθλώνει και απελαύνει πρόσφυγες και μετανάστες. Εκτός του ότι υποτιμάνε την ίδια τη νοημοσύνη του κόσμου, αποτελεί ανοσιούργημα ολκής το να παρομοιάζει τους εβραίους και τα θύματα των ναζί, του Νταχάου και του Άουσβιτς, με αιμοσταγείς σφαγές τύπου Νετανιάχου. Με το στρατό κατοχής και τους εποίκους, με τους στρατιώτες του IDF που έρχονται για διακοπές στη χώρα μας, πριν και μετά το φονικό τους έργο, για το οποίο κανιχόνται κιόλας, με όλους αυτούς που βαρύνονται με την - ιστορικού επιπέδου - εξόντωση πάνω από 60.000 Παλαιστίνιων, ανάμεσά τους και παιδιών. Κι αυτό, μόνο τα τελευταία 2 χρόνια... Δεν βάζουμε στον «λογαριασμό» τις σφαγές των προηγούμενων χρόνων και δεκαετιών, απ' το 1948 και ύστερα... Με όλους αυτούς που επιβάλλουν στον παλαιστινιακό λαό λιμοκτονία, που εφαρμόζουν τα πιο απίθανα βασανιστήρια, που καταστρέφουν νοσοκομεία, σχολεία, υποδομές, που βομβαρδίζουν και δολοφονούν και σε γειτονικές χώρες. Με τους φίλους των άλλων φονιάδων των λαών, των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, που κι αυτοί βομβαρδίζουν και κοιματιάζουν χώρες και λαούς... Και που επικαλούνται το αντιδραστικό θρησκευτικό «ιδεολόγημα» του «σιωνισμού», πως είναι δηλαδή εντεταλμένοι απ' το θεό να ζήσουν στα εδάφη της Παλαιστίνης, καταπιέζοντας και εξοντώνοντας το λαό της.

Τι σχέση έχουν όλοι αυτοί με τους εβραίους θύματα των κρεματορίων, των διώξεων και των σφαγών των ναζί; Όχι, οι σιωνιστές και το κράτος τους είναι οι σύγχρονοι ναζί. Οι επικυρίαρχοι, οι βασανιστές, οι καταπιεστές. Όπως ήταν οι ναζί και οι χιτλερικοί φασίστες.

«Άνθρωποι και ποντίκια» του 21ου αιώνα στο νησί της Σάμου

Κοινό μυστικό αποτελεί για την κοινωνία της Σάμου, και ιδιαίτερα τον κόσμο της αγροτιάς, το γεγονός της βάνανσης εργασιακής εκμετάλλευσης προσφύγων και μεταναστών που κρατούνται στην περίφημη «κλειστή ελεγχόμενη δομή», στο σύγχρονο στρατόπεδο συγκέντρωσης που αντικατέστησε, το 2021, το ανοικτό κολαστήριο που υπήρχε πάνω απ' το Βαθύ, πρωτεύουσα του νησιού. Μια δομή που θα έκανε τη ζωή των προσφύγων/μεταναστών δήθεν καλύτερη και αυτή των ντόπιων ασφαλέστερη και ποιοτικότερη.

Γι' αυτό το δεύτερο θα αρκούσε να πει κανείς ότι, αν μια λέξη μπορεί να περιγράψει τις ζωές των λαϊκών μαζών σε ολόκληρο τον κόσμο και συνεπώς και του λαού της Σάμου, είναι η ανασφάλεια. Απ' τους πολέμους των ιμπεριαλιστών, που απειλούν όλους με ενδεχόμενη γενίκευση, έως τη φτώχεια, την ακρίβεια, το χτύπημα κάθε κατεκτημένου δικαιώματος, καθιστούν ολόένα και περισσότερο τις ζωές μας αναλώσιμες, χωρίς καμία αξία για το σύστημα της βαρβαρότητας που εξουσιάζει.

Όσο για τις ζωές των κολασμένων της γης; Αν καταφέρουν να επιβιώσουν στις κατεστραμμένες, απ' τις, παντός τύπου, επεμβάσεις και παρεμβάσεις των ιμπεριαλιστών χώρες τους και μούνε στο δρόμο του ξεριζωμού, κάθε ενδεχόμενο είναι πιθανόν. Να καταρρεύσουν

απ' τις απάνθρωπες κακουχίες που θα συναντήσουν στις κακόφημες προσφυγικές διαδρομές, να πνιγούν στα ναυάγια που προκαλούν τα λιμενικά της «πολιτισμένης» και δημοκρατικής ΕΕ, να δολοφονηθούν απ' τους φασίστες, να κλειστούν στα ναζιστικού χαρακτήρα στρατόπεδα, χωρίς κανένα αναγνωρισμένο δικαίωμα σε ισχύ, υπό άθλιες συνθήκες, πολλαπλάσιοι της δυναμικότητας που οι ίδιοι οι ανθρωποφύλακές τους έχουν ορίσει.

Κι όταν αρχίσει η αγροτική σεζόν, σαν σκηνές βγαλμένες από ταινίες που πραγματεύονται την εποχή της δουλείας ή από κάποιο μυθιστόρημα του Στάινμπεκ, στήνονται στην πύλη, περιμένοντας τον ντόπιο τσιφλικό να περάσει με το «αγροτικό» να τους «μαζέψει», αν όχι πρώτα ξεδιαλέξει, για να δουλέψουν στα αμπέλια/χωράφια με το μισό, στην καλύτερη, μεροκάματο απ' αυτό των ντόπιων εργατών γης, χωρίς κανένα δικαίωμα διεκδίκησης είτε μεγαλύτερου μεροκάματου, είτε ασφαλέστερης μετακίνησης στους χώρους δουλειάς, είτε καλύτερων συνθηκών εργασίας.

Μέχρι το μεσημέρι τούς επιστρέφουν πίσω στο στρατόπεδο, απαλλαγμένοι από οποιαδήποτε υποχρέωση απέναντί τους. Και φυσικά στο τέλος της σεζόν, το πρόσκοιμο, πετσοκομμένο δικαίωμα στην εργασία αναστέλλεται και πάλι, αφήνοντάς τους με μόνο δικαίωμα αυτό

του προαυλισμού μπροστά απ' τα άθλια κοντέινερ που τους έχουν στήσει για κατοικίες ή την ολιγόωρη και στενά ελεγχόμενη μετάβαση στο Βαθύ για τα αναγκαία, καθώς ακόμα και το φαγητό που τους προσφέρεται είτε δεν επαρκεί είτε, σε πολλές περιπτώσεις, είναι ακατάλληλο προς βρώση.

Το κράτος, ως άλλος δουλέμπορος, ετοιμάζει για την εργοδοσία εργατικό δυναμικό ευεπίφορο στην άγρια εκμετάλλευση. Έχει ήδη υποστεί φυλάκιση, τρομοκρατία, καταστολή, ξύλο, βασανιστήρια, εξευτελισμό. Μια κατάσταση που θυμίζει εργασιακές, και όχι μόνο, συνθήκες 19ου αιώνα, πριν ξεσπάσουν οι πρώτοι μεγάλοι εργατικοί αγώνες και αρχίζουν να αποσπούν τα πρώτα δικαιώματά τους.

Είτε νόμιμοι, όπως τους χρησιμοποιήσε η Γερμανία τα προηγούμενα χρόνια, είτε παράνομοι, όπως τους θέλει το ίδιο σύστημα σήμερα, πρόσφυγες και μετανάστες χρησιμοποιούνται ως φθηνό εργατικό δυναμικό με πολλαπλές στοχεύσεις. Μείωση του κόστους εργασίας για το κεφάλαιο, συμπίεση των μισθών της ντόπιας εργατικής τάξης και των εργαζομένων, περαιτέρω χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων, εργαλειοποίηση της ανεργίας, εργαλείο τρομοκρατίας, πειθάρχησης, φασιστικοποίησης με όπλο το χαρακτηρισμό ως λαθραίων, την αυστηροποίηση των ποινών για «παράνο-

μη» είσοδο (βλ. νόμο Πλεύρη), την καταστολή, την ακροδεξιά ρητορεία απ' τη μεριά του επίσημου κράτους.

Για το νησί της Σάμου λειτουργούν και ως αντάλλαγμα προς τα αγροτικά μέσα και ανώτερα στρώματα, που εκτός από οικονομικοί παράγοντες του νησιού έχουν και πολιτικές σχέσεις με το ντόπιο κατεστημένο, παίζοντας έτσι και το ρόλο του πυροσβεστήρα στις όποιες, δικαιολογημένες ή όχι, αντιδράσεις του ντόπιου πληθυσμού.

Ο ρόλος του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ όλα τα προηγούμενα χρόνια και η γραμμή του «απεγκλωβισμού» προσφύγων και μεταναστών απ' το νησί και τη χώρα απέτρεψε τον λαϊκό κόσμο του νησιού από το να δει και να βρει έναν σύμμαχο στον αναγκαίο αγώνα που πρέπει να δώσει για ζωή και δουλειά με δικαιώματα. Γιατί μόνο ο κοινός αγώνας ντόπιων και προσφύγων/μεταναστών μπορεί να εξασφαλίσει δικαιώματα στους δεύτερους και να υπερασπιστεί/κατακτήσει συνολικά δικαιώματα για όλους. Μόνο αυτός ο κοινός αγώνας μπορεί να ενώσει αυτό που η απάνθρωπη ιδεολογία του συστήματος έχει διαχωρίσει. Τα κοινά ταξικά συμφέροντα του κόσμου της δουλειάς, ανεξαρτήτως χρώματος και καταγωγής, αυτών που παράγουν τον πλούτο αυτής της κοινωνίας, πλούτο που κατακλύβουν αυτοί που λυμαίνονται τις ζωές όλων μας.

Τέμπη

Μπαζώνουν συνεχώς, αλλά η πολιτική τους διογκώνει τη λαϊκή οργή!

Με απόφαση του εφέτη ειδικού ανακριτή Λάρισας, Σ. Μπακαϊμή, ολοκληρώθηκε εσπευσμένα στις 28/8 η ανακριτική διαδικασία για το έγκλημα των Τεμπών. Στις 25/8 ο ίδιος παρέλαβε την Έκθεση Αυτοψίας που συνέταξε ειδικό κλιμάκιο της Πυροσβεστικής, το οποίο βρέθηκε τον περασμένο Μάρτιο στο Κουλούρι, δυο χρόνια μετά το έγκλημα, για να πραγματοποιήσει... «αυτοψία»! Σύμφωνα, λοιπόν, με την εν λόγω έκθεση, τα στελέχη του Πυροσβεστικού Σώματος διαπίστωσαν, δυόμιση χρόνια μετά το έγκλημα, ότι στα δείγματα που εξέτασαν δεν βρέθηκαν ίχνη καύσης, άρα δεν μεταφερόταν εύφλεκτο υλικό με τις αμαξοστοιχίες. Βέβαια, όταν τα στελέχη του Π.Σ. βρέθηκαν στον τόπο

του εγκλήματος και μάλιστα από την πρώτη στιγμή, δεν φρόντισαν να συλλέξουν τα στοιχεία και να πραγματοποιήσουν αυτοψία, έρευνα, έκθεση, πόρισμα και ό,τι άλλο όφειλαν να πράξουν. Αντιθέτως, φρόντισαν να διευκολύνουν στο «μπάζωμα».

Με χρονικό συντονισμό ακριβείας, πριν καλά καλά φτάσει στα χέρια του ανακριτή η έκθεση, ο μηχανισμός της μαύρης κυβερνητικής προπαγάνδας παρουσίασε στα ΜΜΕ, από την κρατική ΕΡΤ ως τα σόσιαλ μίντια, την εν λόγω έκθεση ως το τελικό, ολοκληρωμένο και αδιαμφισβήτητο πόρισμα, που βάζει τέλος στις «θεωρίες συννομωσίας» και τους «ψεκασμένους» στη θέση τους. ΜΜΕξαπάτησης, δημοσιογράφοι και επιστήμο-

νες σε εντεταλμένη υπηρεσία εμφανίσαν πανηγυρικά δικαιωμένη την κυβέρνηση για το έγκλημα των Τεμπών, εφόσον σκοπίμως και τεχνηέντως το μείζον ζήτημα και το επίκεντρο της «αντιπαράθεσης» είναι το «ξυλόλιο».

Ωστόσο, η έκθεση του Π.Σ. συντάχθηκε χωρίς οι αρμόδιοι να περιμένουν τα αποτελέσματα των αναλύσεων του Γενικού Χημείου του Κράτους (ΓΧΚ) στα δείγματα που ελήφθησαν από την «αυτοψία» και που οι ίδιοι είχαν αποστείλει προς εξέταση. Αλλά και ο «ειδικός» ανακριτής, που ανέλαβε την υπόθεση από τις 14/3/2023, αντικαθιστώντας την ανακρίτρια Λάρισας με παρέμβαση Μητσστάκη, άρον άρον έκλεισε την ανάκριση με μια έκθεση ελλιπή και ατεκμηρίωτη (σύμφωνα με τους τεχνικούς συμβούλους των οικογενειών). Δεν προκαλεί, βεβαίως, καμία έκπληξη η στάση του. Από νωρίς η Καρυστινού δημόσια είχε καταγγείλει σωρεία μεθοδεύσεων, συγκάλυψης και εξαφάνισης σοβαρών στοιχείων από την υπόθεση.

Την ώρα που έκλεινε τη διαδικασία της ανάκρισης ο Μπακαϊμή, το ΓΧΚ στις 29/8 δημοσιοποιούσε τα αποτελέσματα των αναλύσεων του, σύμφωνα με τα οποία βρέθηκαν σε 12 από τα 28 δείγματα που εξέτασε ξυλόλιο, βενζόλιο και άλλοι κυκλικοί υδρογονάνθρακες. Ωστόσο, αυτά τα στοιχεία μένουν εκτός δικογραφίας, τα καθάρισε ο «ειδικός».

Προφανώς, οι οικογένειες των θυμάτων, σε αυτή την άنيση μάχη, έχουν κάθε λόγο, δικαίωμα και υποχρέωση να ψάξουν, να μάθουν, να αποκαλύψουν κάθε πτυχή και ένοχο του εγκλήματος για τη δικαίωση της μνήμης των αδικοχαμένων συγγενών τους. Αξιοποιώντας, μάλιστα,

όλα τα διαθέσιμα μέσα απέναντι στο αστικό κράτος και τους μηχανισμούς του, που συνεχίζουν να «μπαζώνουν», σπιλώνοντας τη μνήμη των νέκρων, αλλά και υπηρετώντας τη δολοφονική πολιτική του συστήματος.

Ο λαός μας, από την πρώτη στιγμή, με τις μαζικές του κινητοποιήσεις εξέφρασε την οργή του ενάντια στο σύστημα που δολοφονεί ζωές και δικαιώματα. Η 28η Φλεβάρη του 2025, με τα εκατομμύρια λαού στις απεργιακές συγκεντρώσεις σε όλη τη χώρα να πλημμυρίζουν τις πλατείες και τους δρόμους έχει καταγραφεί στη λαϊκή συνείδηση, δεν μπορεί να «μπαζωθεί»! Γιατί για τις μάζες του λαού και της νεολαίας που εξεγέρθηκαν απέναντι στο έγκλημα των Τεμπών, το κίνητρο και το ερώτημα δεν ήταν αν υπήρχε ξυλόλιο, ούτε βέβαια αν υπήρξε το αυτοπόδεκτο έγκλημα. Η αιτία του ξεσηκωμού ήταν όλες οι πτυχές της πολιτικής της φτώχειας, της ανεργίας, της τρομοκρατίας και της κοινωνικής βαρβαρότητας. Οι «αντιπολιτευτικές» κορώνες για τη «συγκάλυψη», αυτή την πολιτική, αυτούς τους στόχους πάλης συγκάλυπταν. Αλλά αυτή η πολιτική «αποκαλύπτεται» ξανά και ξανά με τα αντεργατικά νομοσχέδια, με το χτύπημα των σπουδών και των κοινωνικών δικαιωμάτων, με τη ρατσιστική υστερία, με τη μετατροπή της χώρας σε βάση πολέμου και στήριγμα των σιωνιστών δολοφόνων.

Οι μάχες και οι αγώνες που έρχονται ενάντια σε αυτή την πολιτική είναι η μόνη πραγματική δικαίωση των 57, των δολοφονημένων εργατών, προσφύγων και μεταναστών. Αυτοί οι αγώνες είναι και η μόνη πραγματική ελπίδα και διέξοδος για τη ζωή του λαού και της νεολαίας.

Η κυβέρνηση φέρνει 6 εργοστάσια καύσης σκουπιδιών Η πολιτική της αρπαχτής και οι σοβαροί κίνδυνοι για την υγεία του λαού

Με διαδικασίες εξπρές την 1η μέρα του Αυγούστου έφερε η κυβέρνηση το σχέδιο για τη λειτουργία εργοστασίων καύσης σκουπιδιών σε όλη την Ελλάδα, με τη διαβούλευση να παρατείνεται ως τις 17 Οκτωβρίου. Πρόκειται για τη Στρατηγική Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων (ΣΜΠΕ) που αφορά το «Σχέδιο για τη δημιουργία Δικτύου Μονάδων Ενεργειακής Αξιοποίησης ΑΕΠΥ» στην Ελλάδα, όπου «ενεργειακή αξιοποίηση» σημαίνει καύση. Οι ΑΕΠΥ ή αλλιώς οι Απορριμματογενείς Ενεργειακές Πρώτες Ύλες, από Αστικά Στερεά Απόβλητα, είναι επεξεργασμένα σκουπίδια και υπολείμματα που προορίζονται για καύση (RDF, SRF και μίγματα υλικών).

Τα 6 εργοστάσια σχεδιάζεται να εγκατασταθούν στις παρακάτω θέσεις:

1. **Ροδόπη ή Ξάνθη:** Θα υποδέχεται 62.000 τόνους/έτος από τις Μονάδες Ανακύκλωσης-Ανάκτησης (ΜΑΑ) Βόρειου Έβρου, Σαμοθράκης, Αλεξανδρούπολης, Ξάνθης και Καβάλας.

2. **Κοζάνη:** Θα υποδέχεται 288.000 τόνους/έτος από τις Περιφέρειες Κεντρικής Μακεδονίας, Δυτικής Μακεδονίας, Ηπείρου, Θεσσαλίας και μέρους της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων.

3. **Αρκαδία, Αχαΐα ή Ηλεία:** Θα υποδέχεται 154.000 τόνους/έτος από τις Περιφέρειες Δυτικής Ελλάδας, Πελοποννήσου και μέρους της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων (Κεφαλλονιάς, Ζακύνθου και Λευκάδας).

4. **Βοιωτία:** Θα υποδέχεται 186.000 τόνους/έτος από τις Περιφέρειες Στερεάς Ελλάδας και μέρους της Περιφέρειας Αττικής (Δυτικού Πάρκου και Βόρειου Πάρκου Αττικής).

5. **Αττική:** Θα υποδέχεται 356.000 τόνους/έτος μέρους της Περιφέρειας Αττικής (Βορειοανατολικής Αττικής, Κεντρικού Τομέα, Πειραιά και Νοτιοανατολικού Πάρκου), Βόρειου Αιγαίου και μέρους της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου.

6. **Ηράκλειο:** Θα υποδέχεται 140.000 τόνους/έτος από τις Περιφέρειες Κρήτης και μέρους της Περιφέρειας Νοτίου Αιγαίου (Θήρας, Ρόδου και Καρπάθου).

Τα 6 εργοστάσια καύσης θα τροφοδοτούνται με «καύσιμα» από ένα δίκτυο 56 Μονάδων Ανακύκλωσης - Ανάκτησης (ΜΑΑ), που δρομολογούνται εδώ και χρόνια και στην πλειοψηφία τους δεν έχουν

λειτουργήσει ακόμα, ιδιαίτερα στις μεγάλες πόλεις. Στόχος της κυβέρνησης είναι όλο αυτό το δίκτυο συλλογής-καύσης να τεθεί σε λειτουργία το 2029. Πέραν των περιβαλλοντικών επιπτώσεων, που θα αναλυθούν παρακάτω, η συσσώρευση ομοειδών έργων επαυξάνει σημαντικά τους κινδύνους για το περιβάλλον και την ανθρώπινη υγεία.

Καταστροφικές επιπτώσεις στο περιβάλλον και στην υγεία του λαού

Η καύση απορριμμάτων (ακόμα και σε σύγχρονες μονάδες) εκπέμπει διοξίνες, φουράνια, βαρέα μέταλλα και άλλους τοξικούς ρύπους στην ατμόσφαιρα. Η τεχνολογία της καύσης δεν εξαυλώνει τα καίόμενα απόβλητα, αλλά τα μετατρέπει σε αέρια, στάχτη (τέφρα) και σε άλλα στερεά και υγρά υπολείμματα, ορισμένα από τα οποία είναι πολύ πιο επικίνδυνα στη διαχείριση από τα αρχικά απόβλητα. Η υπάρχουσα τεχνολογία φίλτρων δεν εξαφανίζει τους ρύπους, αλλά τους μεταφέρει από τα καυσάεργα στην τέφρα των φίλτρων η οποία είναι πολλές φορές πιο τοξική ακόμη και από την «τέφρα του πυθμένα» (του κλιβάνου). Επιπλέον, κανένα φίλτρο δεν συγκρατεί τα σωματίδια με διάμετρο κάτω των 2,5μm, που είναι τα πιο διεισδυτικά και επικίνδυνα για την ανθρώπινη υγεία και τα οποία δεν είναι δυνατόν να καταγραφούν και να ταξινομηθούν από καμία υπαρκτή εγκατάσταση αντιρρύπανσης.

Το κυριότερο πρόβλημα σε σύγκριση με τη βιομηχανική καύση παραδοσιακών καυσίμων, είναι η μεγάλη «σούπα» των χημικών ενώσεων που περιέχονται στα απόβλητα τα οποία εισάγονται στον κλίβανο παράγοντας ενώσεις «φρανκενστάιν», όπως οι διοξίνες. Αυτές δρουν ως ισχυρές περιβαλλοντικές ορμόνες και δεν σχηματίζονται με κανέναν αυθόρμητο μηχανισμό στη φύση. Είναι βιοσυσσωρευτικές, εμβρυοτοξικές, καρκινογόνες και τερατογόνες. Είναι ιδιαίτερα επικίνδυνες για την ανθρώπινη υγεία και το περιβάλλον, ακόμα και σε πολύ μικρές ποσότητες. Σχηματίζονται αποδεδειγμένα και από την καύση των επεξεργασμένων προϊόντων όπως τα RDF/SRF, τα οποία περιέχουν 40-60% πλαστικό, συμπεριλαμβανομένων τεχνητών υφασμάτων και

συνθετικού καουτσούκ, σε συνδυασμό με ξύλο και λευκασμένο χαρτί που περιέχουν ίχνη χλωρίου (υπεύθυνο για τον σχηματισμό των διοξινών).

Σε αποδρομή η καύση σκουπιδιών στην Ευρώπη

Σήμερα, η καύση απορριμμάτων εγκαταλείπεται σταδιακά από το ευρωπαϊκό κεφάλαιο για δύο βασικούς λόγους, που ουδεμία σχέση έχουν με την προστασία του περιβάλλοντος: Πρώτον, τα εργοστάσια καύσης απαιτούν σταθερή παροχή απορριμμάτων για μακρά χρονικά διαστήματα προκειμένου να είναι κερδοφόρα και συχνά η επένδυση στην καύση κρίνεται μη αποδοτική για το κεφάλαιο. Δεύτερον, η καύση καταστρέφει υλικά, ΔΕΝ τα επαναχρησιμοποιεί. Αλλάζει διαπαντός τη χημική τους σύσταση, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να χρησιμοποιηθεί ξανά το πλαστικό, το χαρτί ή το οργανικό υλικό που κάηκε. Αυτό αποτελεί πρόβλημα για μια Ευρώπη που πάσχει από έλλειψη πόρων, επιδιώκει την απεξάρτηση από τους ρωσικούς υδρογονάνθρακες και χρειάζεται όσο οργανικό υλικό μπορεί να «σώσει». Το αποτέλεσμα είναι να πληθαίνουν οι συστημικές φωνές υπέρ της «κυκλικής οικονομίας», που προωθούν την ανακύκλωση και την επανάχρηση, κατακρίνοντας την καύση ως μία γραμμική πρακτική (παράγω-καταναλώ-καίω) που δεν επιστρέφει τίποτα πίσω στο σύστημα. Έτσι, πέρα από το σχέδιο μείωσης του ποσοστού των αποβλήτων που θάβονται στους ΧΥΤΑ, πλέον στα ευρωπαϊκά σαλόνια συζητείται και η μείωση της καύσης. Το αποτέλεσμα είναι η κατασκευή μονάδων καύσης να μην χρηματοδοτείται πλέον από την ΕΕ.

Προς τι λοιπόν το σχέδιο του ΥΠΕΝ;

Για τα κράτη μέλη της ΕΕ το 2010, 2013 και 2020 είχαν τεθεί στόχοι μείωσης των απορριμμάτων που κατευθύνονται σε ΧΥΤΑ στο 75%, 50% και 35%, αντίστοιχα (σε σύγκριση με το 1995), ενώ για το 2035 ο πήχης μπήκε στο 10% (μάλιστα η Ελλάδα τον έθεσε μόνη της στο 2030!). Σήμερα, το πραγματικό ποσοστό των απορριμμάτων που οδηγούνται σε ΧΥΤΑ στην Ελλάδα κυμαίνεται μεταξύ

80-90%, περίπου όσο και πριν από δύο δεκαετίες. Το φαγοπότη με τα «σιπτάκια της ανακύκλωσης» που ξεπέρασαν τα 300.000 ευρώ το καθένα (!) υπενθύμισε το γιατί. Και εδώ έρχεται το μεγάλο πολιτικό πρόβλημα που λέγεται ευρωπαϊκά πρόστιμα, τα οποία στο εξής αυξάνονται κλιμακωτά κάθε χρόνο. Το «τέλος υγειονομικής ταφής» που άρχισε να εφαρμόζεται από το 2022 και κατέληξε στα δημοτικά τέλη κι από εκεί στους λογαριασμούς ρεύματος, έγινε πολιτικός πονοκέφαλος για το ΥΠΕΝ.

Στην πραγματικότητα, κανένας «στρατηγικός εθνικός σχεδιασμός» δεν υπάρχει. Μόνο φαστ τρακ αποφάσεις μπροστά στη μεγάλη κρίση που επικρατεί στη διαχείριση αποβλήτων στην Ελλάδα. Η πολιτική της αρπαχτής και του μπαλώματος στη χώρα του ΟΠΕΚΕΠΕ, θέλει τώρα μια εύκολη και γρήγορη λύση για να δείξει ότι πετυχαίνει τη μείωση της υγειονομικής ταφής στο 10%. Είναι διατεθειμένη να χρηματοδοτήσει με ιδίους πόρους τη δημιουργία των εργοστασίων καύσης (πάνω από 1 δισ. ευρώ) και να δεσμευτεί με μακροχρόνιες συμβάσεις 25-30 ετών με τους ιδιώτες (ΣΔΙΤ) και με εγγυημένη κερδοφορία από το δημόσιο προκειμένου να το πετύχει. Ο μεγάλος ένοχος, η ΕΕ, είναι διατεθειμένη να δείξει τώρα... κατανόηση που προωθείται εκτάκτως η καύση στην περίπτωση της «καθυστερημένης» Ελλάδας. Την ίδια ώρα, οι δήμοι (οι δημότες δηλαδή) θα κληθούν να πληρώσουν το μάρμαρο της καύσης μέσω των δημοτικών τελών (gate fee), παράλληλα με τα πρόστιμα που τρέχουν.

Η αποφασιστική σύγκρουση με το βιομηχανικό κεφάλαιο και την κυβέρνηση για την ακύρωση της καύσης απαιτεί ένα συνειδητό λαϊκό κίνημα, απαλλαγμένο από το βάρος να εφεύρει «ρεαλιστικές λύσεις» για λογαριασμό ενός σάπιου συστήματος, που βάζει την αρπαχτή και το κέρδος πάνω από την ασφάλεια και τη ζωή των ανθρώπων. Το σύνθημα «Όχι στα εργοστάσια καύσης - Να μην περάσει το σχέδιο του ΥΠΕΝ» είναι το μόνο που μπορεί να εκφράσει τον δίκαιο αγώνα του λαού για το δικαίωμα στον καθαρό αέρα, την υγεία και τη ζωή.

Φ.Σ.

Το πρόσφατο νομοσχέδιο του υπουργείου Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας με τίτλο: «Κοινωνική αντιπαροχή, κοινωνική μίσθωση, τριτεκνική ιδιότητα και άλλες διατάξεις» εμφανίζεται ως αποφασιστική παρέμβαση στην αντιμετώπιση του ζητήματος της λεγόμενης στεγαστικής κρίσης, που πλήττει κυρίως τα φτωχά και μικρομεσαία στρώματα.

Πρόκειται για μια νομοθετική παρέμβαση που αποσκοπεί να παραδώσει στο κατασκευαστικό κεφάλαιο προς αξιοποίηση τη «λιμνάζουσα» δημόσια περιουσία που βρίσκεται στα χαρτοφυλάκια του ΤΑΙΠΕΔ. Αφορά αδόμητα οικόπεδα του δημοσίου ή των ΟΤΑ, αλλά και κτιριακές εγκαταστάσεις που χρειάζονται ανακαίνιση προκειμένου να μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Η λεγόμενη κοινωνική αντιπαροχή ακολουθεί το μοτίβο της ιδιωτικής αντιπαροχής. Το δημόσιο παρα-

Νομοσχέδιο για την κοινωνική αντιπαροχή Όλα στο κεφάλαιο!

χωρεί στον ανάδοχο του έργου το δημόσιο ακίνητο, με την υποχρέωση εκείνος να κατασκευάσει/ανακαινίσει με δικά του μέσα τις κτιριακές εγκαταστάσεις και να παραδώσει ως κοινωνική κατοικία τουλάχιστον το 30% των εγκαταστάσεων. Με όφελος να παρακρατήσει είτε έως το 70% της κυριότητας των εγκαταστάσεων είτε να αναλάβει την αξιοποίηση του ακινήτου για εύλογο διάστημα που θα περιγράφεται στη σύμβαση, ώστε να εξασφαλίσει το μέγιστο κέρδος από την επένδυση.

Το κράτος αναλαμβάνει την υποχρέωση να προσδιορίζει ποιι θα είναι αφενός οι δικαιούχοι των κοινωνικών κατοικιών με οικονομικά και κοινωνικά κριτήρια, αλλά και το ύψος του κοινωνικού μισθώματος, που θα πρέπει να είναι μικρότερο των αγοραίων μισθώματων, χωρίς περισσότερες διευκρινίσεις. Τέλος, δίνει τη δυνατότητα στους δικαιούχους της κοινωνικής κατοικίας ▶

Πυρκαγιά στην Πάτρα

Το αστικό κράτος και οι παλινωδίες του ΚΚΕ

Αφορμή για αυτό το άρθρο αποτέλεσε η καταστροφική πυρκαγιά στην Πάτρα και η αντιπαράθεση που προκλήθηκε ανάμεσα στον δήμαρχο της Πάτρας Πελετίδη και την κυβέρνηση της ΝΔ.

Πριν από όλα, να ξεκαθαρίσουμε ότι οι εγκληματικές ευθύνες για τις καταστροφικές πυρκαγιές στην Πάτρα, την Αχαΐα και όλη τη χώρα τόσο φέτος όσο και όλα τα προηγούμενα χρόνια βαραίνουν απόλυτα το αστικό πολιτικό σύστημα και τις κυβερνήσεις του, για τα ανύπαρκτα μέτρα και τις μηδαμινές υποδομές πρόληψης και πυροπροστασίας της ζωής και της περιουσίας του εργαζόμενου λαού. Η επίθεση υπουργών της κυβέρνησης της ΝΔ (Κεφαλογιάννης, Μαρινάκης) στον δήμαρχο Πάτρας, με αφορμή τις δηλώσεις του για το 112, που δεν άκουσαν οι πολίτες και έσωσαν τις περιουσίες τους, ήταν στη γραμμή της συγκάλυψης των δικών της εγκληματικών ευθυνών. Αλλά από την άλλη μεριά, αποκαλύπτεται ότι η δημοτική αρχή της Πάτρας έκανε 8-9 αιτήσεις για αναγγελία εκκενώσεων από το 112 στο πλαίσιο των πρωτοκόλλων της πολιτικής προστασίας, που είναι υποχρεωμένη να τηρεί.

Το ζήτημα, λοιπόν, που ανακύπτει είναι σε ποια κατεύθυνση κινείται και πώς διαχειρίζεται τόσο τα ζητήματα της πολιτικής προστασίας (πυρκαγιές, πλημμύρες, σεισμοί κ.ά.) όσο και τα ζητήματα των εργασιακών σχέσεων των εργαζόμενων, αλλά και της φορολογίας των πολιτών του δήμου ένας «κομμουνιστής δήμαρχος» στο πλαίσιο της λεγόμενης Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Αυτός ο θεσμός, παρά τον λαογόννητο χαρακτήρα του, μέσα από τις νομοθετικές παρεμβά-

σεις («Καποδίστριας», «Καλλικράτης», «Κλεισθένης» κ.ά.) αποτελεί πλέον εδώ και δεκαετίες ιμάντα μεταβίβασης της αντιδραστικής αντιλαϊκής πολιτικής στις «τοπικές κοινωνίες» και κομμάτι του αστικού κρατικού μηχανισμού.

Μπορεί ένας «κομμουνιστής δήμαρχος» να ξεπεράσει αυτό το αντιδραστικό θεσμικό πλαίσιο ή κινείται στο πλαίσιο του με μία φιλολαϊκή πολιτική, διεκδικώντας περισσότερη χρηματοδότηση και πρόσληψη μόνιμου προσωπικού; Και αυτό τελικά είναι ή δεν είναι μία ακόμα αυταπάτη, ότι μπορεί να υπάρχει μία «άλλη» διαχείριση στο πλαίσιο αυτού του αστικού πολιτικού μηχανισμού και του αστικού κράτους γενικότερα;

Σε μία συζήτηση στη Βουλή τον Ιούλη για τις «ευθύνες» των δήμων σχετικά με την ορατότητα των σιδηροδρομικών μαρμών, ο Δ. Κουτσούμπας απευθυνόμενος στον υφυπουργό Μεταφορών, Κυρανάκη, του λέει: «Εγώ είμαι σίγουρος ότι ο Πελετίδης θα επιλύσει το πρόβλημα, σε ό,τι περνάει από το χέρι του και όσες αρμοδιότητες έχει για να το κάνει αυτό». Εδώ, λοιπόν, γεννιέται ακόμα ένα ερώτημα για την πολιτική αντίληψη του ΚΚΕ σχετικά με τη λεγόμενη Τοπική Αυτοδιοίκηση και το αστικό κράτος. Με ό,τι «περνάει από το χέρι του» και με «όσες αρμοδιότητες έχει» ένας «κομμουνιστής δήμαρχος» θα παλέψει να φτιαχτούν οι «όμορφες πόλεις» μέσα στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος; Γιατί όπως έλεγε και ο Δ. Κουτσούμπας σε προεκλογική συγκέντρωση (δημοτικές-περιφερειακές εκλογές) στη Θεσσαλονίκη τον Σεπτέμβρη του 2023: «Θα χαράξουμε μία άλλη πορεία, με δημάρχους και περιφερειακούς συμβούλους μαχητές αγωνι-

στές στο πλάι του λαού [...] που θα παλεύουν να φτιαχτούν όμορφες πόλεις, με ευτυχισμένους ανθρώπους, με αξιοπρεπή δουλειά και μισθούς, εξασφαλισμένη στέγαση και όχι πόλεις-τουριστική βιτρίνα αλλά με κατοίκους εγκλωβισμένους στα αδιέξοδα και την ανασφάλεια». Τι λιγότερο από αυταπάτες μίας «άλλης» διαχείρισης, εντός συστήματος, γεννάει μία τέτοια τοποθέτηση;

Αλλά δεν είναι ότι αυτή η αντίληψη και πρακτική του ΚΚΕ κινείται μόνο στον χώρο της λεγόμενης Τοπικής Αυτοδιοίκησης, αλλά έχει γενικότερα χαρακτηριστικά και στο παρελθόν, για κάθε ζήτημα που προέκυπτε, από το φάρμακο μέχρι τα ναυπηγεία και τις συγκοινωνίες, μόνιμη επωδός από τη μεριά του ήταν οι προτάσεις για τη συγκρότηση «ενιαίου κρατικού φορέα» σε κάθε τομέα. Άλλες φορές οι προτάσεις διανθίζονταν με ολίγη από «λαϊκή εξουσία» και «λαϊκή οικονομία», για να θολώνει τα νερά και άλλες φορές οι προτάσεις αυτές παρουσιάζονταν σαν μοναδική διέξοδος στο σήμερα. Σε κάποιες περιπτώσεις, με τις γνωστές «προτάσεις νόμου» εντός του αστικού κοινοβουλίου αποκαλύπτεται πλήρως η ρεφορμιστική του αντίληψη, όπως στην περίπτωση της ΛΑΡΚΟ, για την οποία τον Φλεβάρη του 2022 κατέθεσε πρόταση νόμου για την κρατικοποίησή της. Σε αυτή αναφέρονται: «4. Το σύνολο των μετοχών της “ΛΑΡΚΟ” μεταβιβάζεται αναγκαστικά στην κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου» (από την πρόταση νόμου), ενώ επίσης περιλαμβάνεται ορισμός Διοίκησης από την κυβέρνηση της ΝΔ: «2. Η διοίκηση της “ΛΑΡΚΟ” θα ασκείται από Πενταμελή Εκτελεστική Επιτροπή που θα διορίζεται απευθείας με Κοινή Υπουργική Απόφαση των Υπουργείων Οικονομικών και Περιβάλλοντος» (από το ίδιο) καθώς και διαγραφή χρεών: «5. Από τη δημοσίευση του παρόντος αναστέλλονται αυτοδικαίως όλα τα ατομικά καταδιωκτικά μέτρα των πιστωτών κατά της “ΛΑΡΚΟ” προς ικανοποίηση ή εκπλήρωση απαιτήσεων τους» (από το ίδιο) αλλά και ...κουτσουρεμένος «εργατικός έλεγχος»: «Στις συνεδριάσεις της Επιτροπής, χωρίς δικαίωμα ψήφου, μπορούν να παρίστανται πέντε εκπρόσωποι της αντιπροσωπευτικότερης συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων στην επιχείρηση»

(από το ίδιο).

Όταν, όμως, οι ίδιες προτάσεις κρατικοποίησης με την ίδια ρεφορμιστική αντίληψη προωθούνται από άλλες πλευρές, όπως πρόσφατα με την περίπτωση της Hellenic Train, τότε το ΚΚΕ «ξεσπαθώνει» και προβάλλει θέσεις που «παίζουν μπουνιές» με την αντίληψη και την πρακτική του. Διαβάζουμε στον «Ριζοσπάστη» (5-6 Απρίλη 2025) ότι εμφανίζονται «παλιές χρεοκοπημένες συνταγές», όπως είναι «η προσπάθεια που γίνεται από δυνάμεις της σοσιαλδημοκρατίας και του ομορτισμού να προβάλουν ως διέξοδο την κρατικοποίηση του σιδηροδρόμου». Και θέτει το «θεμελιώδες» ερώτημα: «Ο κρατικοποιημένος σιδηρόδρομος για τον οποίο καλούν τον λαό να παλέψει, σε ποιο κράτος θα ανήκει; Δεν θα ανήκει στο κράτος της εξουσίας του κεφαλαίου;». Το ίδιο ερώτημα θα θέσουμε και εμείς στην ηγεσία του ΚΚΕ για τις δικές του προτάσεις κρατικοποίησης οικονομικών μονάδων και τομέων της οικονομίας ή «φιλολαϊκής» διαχείρισης από θέση εξουσίας («κομμουνιστής δήμαρχος») εντός του πλαισίου του συστήματος. Και θα προσθέταμε ότι το αστικό κράτος αυτό δεν είναι μόνο κάτω από την εξουσία του κεφαλαίου, αλλά και των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, των οποίων τις επιταγές υλοποιεί σε όλα τα επίπεδα, από την οικονομία και την πολιτική έως τη γεωστρατηγική υποταγή.

Οι παλινωδίες του ΚΚΕ στις τοποθετήσεις του για το αστικό κράτος και τις δυνατότητες παρέμβασης «από τα μέσα» είναι συνυφασμένες με τη ρεφορμιστική-ρεβιζιονιστική φύση του και την υποταγή του στην αστική νομιμότητα, την οποία υπηρετεί εδώ και δεκαετίες. Αυτές οι παλινωδίες μπορεί να προκαλούν κάποιες αναταράξεις στο εσωτερικό του, όπως οι πρόσφατες αποχωρήσεις κάποιων εργατικών στελεχών που είχαν καταλάβει «λάθος» τη θέση για τις κρατικοποιήσεις, αλλά αυτό είναι δευτερεύον. Το κύριο ζήτημα είναι ότι αυτή η πρακτική αποπροσανατολίζει, σκορπάει αυταπάτες κάθε είδους και αδυνατίζει την ιδεολογική-πολιτική συγκρότηση του εργατικού-λαϊκού κινήματος, στην πάλη του απέναντι στις δυνάμεις του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

► να προχωρήσουν στην εξαγορά του διαμερίσματος μετά από δεκαετή κοινωνική μίσθωση, με ερώτημα το πώς θα προσδιοριστεί η αξία του.

Προκειμένου να είναι το πλαίσιο δελεαστικό για τους επενδυτές, προβλέπεται η δυνατότητα να είναι προνομιακή η πολεοδομική νομοθεσία που θα εφαρμόζεται για την αξιοποίηση των ακινήτων ως προς τους όρους δόμησης και τις χρήσεις γης. Με απλά λόγια, δίνεται επιπλέον μπόνους στους αναδόχους προκειμένου να υπάρξει η μέγιστη δυνατή αξιοποίηση των ακινήτων που συνεπάγεται στη μέγιστη εξασφάλιση κερδοφορίας, σε βάρος του πολεοδομικού αποτυπώματος που θα φέρνει αυτή η επιλογή στις γύρω περιοχές. Γνωστά τα παραδείγματα του Ελληνικού και της ΠΥΡΚΑΛ.

Να σημειώσουμε ότι το συγκεκριμένο νομοσχέδιο αποτελεί συνέχεια και τροποποίηση του νόμου

5006/2022. Σε εκείνον το ποσοστό ανταπόδοσης για κοινωνική κατοικία προσδιοριζόταν από 30% έως 60% του συνόλου της ιδιοκτησίας (τώρα αναφέρεται μόνο το ελάχιστο όριο 30%) και ότι μετά τη λήξη του χρόνου εκμετάλλευσης ο ανάδοχος έπρεπε να το επιστρέψει στο δημόσιο.

Σε μια περίοδο που σύμφωνα με τα στοιχεία του ΟΑΕΔ -πρώην ΟΕΚ- η ιδιοκατοίκηση έχει παρουσιάσει πτώση κατά 20% σε σχέση με το 2005, δηλαδή 620-630 χιλιάδες νοικοκυριά περίπου έχασαν την ιδιότητα κατοικία τους και αναζητούν μίσθωση, που οι τιμές των ακινήτων έχουν χτυπήσει κόκκινο και οι ζητούμενες τιμές μίσθωσης ξεπερνούν ακόμη και τον μέσο μηνιαίο μισθό, που το εισόδημα των εργαζομένων και των λαϊκών οικογενειών εξανεμίζεται μέσα στο πρώτο 15ήμερο κάθε μήνα, είναι πρόκληση να εμφανίζεται με το μανδύα της κοινωνικής πολιτικής η επέ-

κταση του ξεπουλήματος του δημόσιου πλούτου στο κεφάλαιο. Κομπάζει η κυβέρνηση διά στόματος της Μιχαηλίδου ότι άμεσα θα δώσουν για κοινωνική μίσθωση 1.000 διαμερίσματα με ορίζοντα τις 5.000 (μιλάμε για σταγόνα στον ωκεανό), χωρίς καμιά εγγύηση για το ύψος των μισθώσεων πέρα από γενικόλογες διατυπώσεις, ενώ χαρίζουν στο κατασκευαστικό κεφάλαιο, ξένο και ντόπιο, δημόσιες εκτάσεις και κτίρια, άνευ ουσιαστικών όρων και περιορισμών. Αλήθεια, πως θα συνυπάρξουν στα ίδια κτίρια οι «κοινωνικοί ενοικιαστές» με εκείνους που θα μισθώνουν βάσει των αγοραίων τιμών;

Η κατάργηση του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας το 2012 αποτέλεσε και την τυπική ταφόπλακα σε ό,τι είχε απομείνει να θεωρείται ως κοινωνική πολιτική στη στέγαση. Ήταν άλλωστε παραφωνία στη ληστρική δράση του κεφαλαίου η λειτουργία ενός

οργανισμού που είχε παραχωρήσει κατά τη λειτουργία του πάνω από 50 χιλιάδες κατοικίες σε εργαζομένους και είχε εκπονήσει στεγαστικά προγράμματα με χαμηλότοκα δάνεια. Άνοιξε το δρόμο στην πλήρη λεηλάτηση της δημόσιας ακίνητης περιουσίας και έδωσε νέα διέξοδο στο κατασκευαστικό κεφάλαιο να αντλήσει υπερκέρδη από την αξιοποίησή της για λογαριασμό του.

Η αμφισβήτηση του δικαιώματος στη στέγαση βρίσκεται στον πυρήνα της πολιτικής του συστήματος. Οι πλειστηριασμοί, τα κόκκινα δάνεια, η δράση των κάθε είδους funds, η golden visa αποτελούν κρίκους μιας αλυσίδας που προκαλεί ασφυξία στα λαϊκά στρώματα. Το νομοσχέδιο αυτό είναι μια ακόμη ομολογία ότι το σύστημα έχει σε αυτή τη φάση το σχετισμό να απαλλαγεί από τα «κοινωνικά βαρίδια» της προηγούμενης περιόδου.

Κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό Ο λαός δεν σιωπά!

Θάσος

Στις 10 Αυγούστου, μέσα στο καλοκαίρι και στα «μπάνια του λαού», χιλιάδες κόσμου και ιδιαίτερα νέοι συμμετείχαν στις δεκάδες κινητοποιήσεις που καλέστηκαν από άκρη σε άκρη της χώρας, εκφράζοντας την αλληλεγγύη τους στον δίκαιο αγώνα του παλαιστινιακού λαού και καταδικάζοντας τη γενοκτονία του από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και τους «μεγάλους» υποστηρικτές του. Από την Αλεξανδρούπολη και τα Τζουμέρκα ως τα νησιά των Κυκλάδων και του Βορείου Αιγαίου, από την Καλαμάτα ως τη Λέρο και τις πόλεις της Κρήτης αλλά και σε πολλές άλλες πόλεις, νησιά και χωριά, ο λαός επέλεξε να μην σιωπάσει μπροστά στα δεινά των μαχόμενων Παλαιστίνιων, που παλεύουν για μια χώρα λεύτερη, από τη θάλασσα της Μεσογείου ως τον Ιορδάνη ποταμό. Δεν σιώπησαν μπροστά στις ατελείωτες κτηνωδίες των σιωνιστών δολοφόνων απέναντι σε έναν λαό που δεν τους «κάνει την χάρη» να εξαφανιστεί από τον χάρτη, να πάψει να υπάρχει και κυρίως να σταματήσει να αγωνίζεται για το δίκιο του μέσα σε ακραία αντίξοες συνθήκες. Δεν σιώπησαν ούτε απέναντι στην κυβέρνηση και το ντόπιο σύστημα, που έχουν πέσει με λύσσα να καταστειλουν με κάθε τρόπο την οποιαδήποτε φωνή αλληλεγγύης, για να στηρίξουν τον «πολύτιμο» σύμμαχό τους, το κράτος του Ισραήλ, εναρμονιζόμενοι με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές «προστάτες» τους.

Στις διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν ακόμα και στους πιο «τουριστικούς προορισμούς» της χώρας, συμμετείχαν εκατοντάδες νεολαίας και λαού, συνεχίζοντας από τις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας που πραγματοποιήθηκαν λίγες μέρες νωρίτερα σε διάφορα λιμάνια της χώρας, για την άφιξη κρουαζιερόπλοιων γεμάτων με σιωνιστές «τουρίστες», μέλη του ισραηλινού στρατού, που ήρθαν για να «πάρουν μια ανάσα» από τις δολοφονίες παιδιών, γυναικών και ανδρών στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη και να μπορέσουν να συνεχίσουν με νέα πνοή το «θεάρεστο» έργο τους. Ήταν κινητοποιήσεις που το ντόπιο σύστημα και η κυβέρνησή του προσπάθησαν να καταστείλουν με απαγορεύσεις, ΜΑΤ, χημικά, ξύλο και συλλήψεις, χωρίς να καταφέρουν να κάψουν τη διάθεση του λαού που συμμετείχε. Σε αυτές τις κινητοποιήσεις (όπως και στις 10 Αυγούστου) ο κόσμος συμμετείχε, ακόμα και αν κάποιοι, όπως οι δυνάμεις του ΚΚΕ, όχι μόνο δεν τις στήριξαν, αλλά έφτασαν στο σημείο να τις καταγγέλλουν ως ενέργειες που λειτουργούν σαν «βούτυρο στο ψωμί» της αντίδρασης! Και ας έτρεξαν μετά να «αλλάξουν» στάση και να καλέσουν σε αντίστοιχες κινητοποιήσεις για να βγουν από τη δύσκολη θέση... Δύσκολα να έσωσαν τα όποια προσχήματα.

Μέσα από την επιμονή στην ανάπτυξη αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος που θα έχει ξεκάθαρη θέση αλλη-

Νάξος

Αμοργός

λεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και στον δίκαιο αγώνα του για να γίνει αφέντης στον τόπο του, σε ένα ενιαίο κράτος, κόντρα στα σχέδια για τον «εκτοπισμό» του ή ακόμα και στις ανταπάτες της «λύσης» του ΟΗΕ για την ύπαρξη δύο κρατών στα σύνορα του '67, μπορεί να στηριχτεί η ηρωική Παλαιστινιακή Αντίσταση. Στη γραμμή που έχουν χαράξει οι μεγάλες διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις ανά τον

κόσμο, οφείλουν να σταθούν όλες οι κινήσεις του λαϊκού και εργατικού κινήματος σε κάθε χώρα και τόπο, με σκοπό να τις πυκνώσουν, να τις μαζικοποιήσουν, να γίνουν ακόμα μια φορά «εφιάλτης» απέναντι στην αντίδραση και στους φονιάδες των λαών. Γιατί ο κόσμος δεν παραμένει σιωπηλός, όπως έχουν προμετωπίδα οι διοργανωτές του στόλου που ξεκίνησε για να σπάσει τον αποκλεισμό στη λωρίδα της Γάζας. Τουλάχιστον οι λαοί δεν παραμένουν σιωπηλοί και το αποδεικνύουν καθημερινά! Εκεί βρίσκεται και η ελπίδα για τον λαό της Παλαιστίνης και τους λαούς ολόκληρου του κόσμου, απέναντι στο νέο παγκόσμιο μακέλμα που ετοιμάζουν οι κάθε λογής ιμπεριαλιστές. Μακριά, λοιπόν, από κάθε ψευδαίσθηση ότι οι «πολιτισμένοι» δυτικοί ηγέτες ή ο ΟΗΕ θα σώσουν την κατάσταση. Δεν κρύβουν, άλλωστε, ότι «καλοβλέπουν» μια «τελική λύση» στο Παλαιστινιακό, που προφανώς

θέλει την εξάλειψη του λαού και της Αντίστασής του, φτάνοντας ακόμα και στο σημείο τελευταία να προτείνουν ως και επίδομα για όσους Παλαιστίνιους θελήσουν να «μετεγκατασταθούν» σε άλλες χώρες ή «χώρους» συγκεντρώσεως. Για να ανατραπούν τα σχέδια αυτά, θα πρέπει να δυναμώσει το κίνημα αλληλεγγύης, να συνεχίσουν ο λαός και η νεολαία να αγωνίζονται μαζικά στους δρόμους!

ΕΛΒΟ

Αφού την ξεπούλησαν... την σέρβιραν στους Ισραηλινούς

Στα χέρια της ισραηλινής εταιρείας SK Group πέρασε το 100% της Ελληνικής Βιομηχανίας Οχημάτων (ΕΛΒΟ), όπως έγινε γνωστό στις 19 Αυγούστου.

Έτσι ολοκληρώθηκε ένας κύκλος στο ξεπούλημα της ΕΛΒΟ, που ξεκίνησε το 2014, όταν τέθηκε για πρώτη φορά σε ειδική εκκαθάριση. Οι δημόσιοι πλειοδοτικοί διαγωνισμοί, που έγιναν το 2017 και το 2019 με κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, δεν απέδωσαν. Με νόμο που ψηφίστηκε τον Δεκέμβριο του 2016, δόθηκε η δυνατότητα στους εργαζόμενους της ΕΛΒΟ να μεταταχθούν σε άλλους φορείς του δηmosίου. Τότε είχαν απομείνει περίπου 300 εργαζόμενοι, από 1.200 τις καλές εποχές.

Ο επόμενος σταθμός σε αυτή την πορεία ήταν τον Μάρτη του 2020, που μετά από διαγωνισμό, η τότε κυβέρνηση κατάφερε να πουλήσει το 79% με 3 εκατ.

ευρώ στη νέα εταιρεία ΕΛΒΟ 2020, μια κοινοπραξία που αποτελούσαν δύο ισραηλινές εταιρείες (SK Group και Plasan Sasa) και μια ελληνική. Οι Ισραηλινοί κατείχαν από 47,6% και η ελληνική εταιρεία το 4,8%. Το ελληνικό δημόσιο διατηρούσε το δικαίωμα να μετέχει στη νέα εταιρεία κατά ποσοστό 21%.

Η ΕΛΒΟ ήταν μια επιχείρηση κατασκευής οχημάτων (στρατιωτικά φορτηγά, άρματα, τζιπ, τεθωρακισμένα, συστήματα μεταφοράς Patriot, συστήματα μεταφοράς άλλων πυραυλικών συστημάτων κ.λπ., καθώς και εξειδικευμένα οχήματα και λεωφορεία για την πολιτική προστασία και τις δημόσιες υπηρεσίες) με το μεγαλύτερο οικόπεδο στη ΒΙΠΕ της Σίνδου με 273 στρέμματα. Πουλήθηκε «για ένα κομμάτι ψωμί». Και ο Αδ. Γεωργιάδης, ο υπουργός που ανέλαβε να κάνει τη δουλειά, δήλωνε τον Φλεβάρη του 2021, όταν υπογράφηκε η συμφωνία πώλησης, ότι είναι πε-

ρήφανος για την πώληση και εξέφραζε την πίστη του στην ενίσχυση του εργοστασίου... Και αφού όλα αυτά τα χρόνια το εργοστάσιο ερήμωσε, οι εργαζόμενοι μετατάχθηκαν (έμειναν μόνο 12 μισθωτοί εργαζόμενοι το 2023) και μεγάλο μέρος του εξοπλισμού του πουλήθηκε σαν άχρηστο υλικό, φτάσαμε στο σήμερα.

Το ελληνικό δημόσιο, με απόφαση του υπουργού Εθνικής Οικονομίας, αρνήθηκε να κάνει χρήση του δικαιώματος να πάρει το 21% και έτσι το 100% της εταιρείας πέρασε στα χέρια της SK Group.

Η SK Group είναι ένας αιματοβαμμένος ισραηλινός κολοσσός, ο οποίος -όπως μας ενημερώνει στη σελίδα του- «ειδικεύεται στην παγκόσμια άμυνα πρώτης γραμμής, σε παραστρατιωτικές λύσεις, σε θαλάσσιες υποδομές [...], παρέχει συστήματα φορητών όπλων, ηλεκτροοπτικές και λύσεις λείζερ, συστήματα απεικόνισης, ναυτικές λύσεις και άλλα [...], Βασίζεται στις

Ελληνοτουρκικά

Ισχυρά μποφόρ σε Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο

Οσο εντείνονται οι μαξιμαλισμοί και τυχοδιωκτισμοί κι από τις δύο πλευρές του Αιγαίου τόσο πιο επικίνδυνα γίνονται τα πράγματα για τους γείτονες λαούς, Ελλάδα και Τουρκία. Το τελευταίο διάστημα είχαμε σωρεία κινήσεων που ανεβάζουν επικίνδυνα το θερμόμετρο. Ήδη, όλοι οι αναλυτές προεξοφλούν «θερμό Σεπτέμβρη-φθινόπωρο», παρότι το γεγονός ότι ενδεχόμενα να συναντηθούν Μητσοτάκης-Ερντογάν στο περιθώριο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ στο τέλος του μήνα.

Την ανακοίνωση του χάρτη των ελληνικών θαλάσσιων πάγκων ακολούθησε η αντίστοιχη της Τουρκίας σε δύο περιοχές, αυτήν του Βόρειου Αιγαίου, δυτικά της Ίμβρου και της Τενέδου μεταξύ Λήμνου και Σαμοθράκης, και εκείνη στο Νότιο Αιγαίο, βορειοανατολικά της Ρόδου, που παραβλέπει το Καστελόριζο. Ο «πόλεμος χαρτών» συνεχίζεται παράλληλα με τον «αλιευτικό πόλεμο» που διεξάγεται στο Αιγαίο και τις αυξημένες προσφυγικές-μεταναστευτικές ροές (τόσο από την Τουρκία όσο και απ' τη Λιβύη) των τελευταίων εβδομάδων. Στο τραπέζι, απ' ό,τι φαίνεται, ρίχνονται όλα τα «χαρτιά»...

Τους λεονταρισμούς του Έλληνα ΥΠΕΞ περί «υπεράσπισης των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας στο πεδίο» ακολούθησαν οι ανάλογοι από τον τούρκο ομόλογό του ότι «σε μια αντιπαράθεση με την Τουρκία η Ελλάδα θα χάσει γεωστρατηγικά»! Ανάλογες προειδοποιήσεις έστειλε και ο τούρκος πρόεδρος. Στο μυαλό όλων φαίνεται να είναι οι έρευνες για υδρογονάνθρακες νοτίως της Κρήτης αλλά και βορείως της Λιβύης (τόσο από ελληνικής όσο και από λιβυκής πλευράς) από τη Chevron και την ExxonMobil που θεωρούνται κι από τις δύο πλευρές και την «παρεμβαίνουσα» Τουρκία ως σημαντική «ψήφος εμπιστοσύνης» από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό στη διευθέτηση όλης της περιοχής. Είναι προφανές ότι ο καβγάς των δύο εξαρτημένων αστικών τάξεων γίνεται για το... μπαξίσι, αν και εφόσον υπάρξει πετρέλαιο ή (και) φυσικό αέριο, βέβαια.

Ταυτόχρονα, επανέρχεται το θέμα του περιβόητου καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης Ιταλίας-Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ που είχε παγώσει μετά το επεισόδιο της Κάσου, με την ελληνική πλευρά να δηλώνει ότι «το έργο θα συνεχιστεί». Ο κύριος υπουργός Οικονομικών διατύπωσε δημόσια, ωστόσο, την άποψη ότι το συγκεκριμένο έργο, που «γίνεται» υποτίθεται για να ικανοποιήσει την Κύπρο, κρίνεται ως «μη βιώσιμο» από πλευράς της! Ακόμη, ο κύριος Πρόεδρος ζητά την «ικανοποίηση των δεσμεύσεων που έχει αναλάβει ο φορέας υλοποίησης τους έργων» – ο ελληνικός ΑΔΜΗΕ – για να καθορίσει την οριστική στάση της χώρας του! Με έναν ανάλογο τρόπο (αποστολή πολεμικών πλοίων) η Άγκυρα εμπόδισε, όπως μάθαμε, και την πόντιση καλωδίου οπτικής ίνας για λογαριασμό της Κυπριακής Δημοκρατίας. Στην ουσία, η τουρκική πλευρά επιδιώκει την αναγνώριση της δικαιοδοσίας της σε αυτές τις θαλάσσιες ζώνες και όχι την απαγόρευση των ανάλογων ενεργειών, σε αυτή τη φάση τουλάχιστον.

Βαρύνοντας σημασία, ωστόσο, υπήρξαν δύο τυπικά διπλωματικές κινήσεις, μια από πλευράς Λιβύης και η άλλη από μεριάς Αιγύπτου. Και οι δύο αποτέλεσαν ένα ηχηρό ράπισμα στην πολιτική της άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης της ΝΔ. Οι σχέσεις που φέρονταν να έχουν συσφίξει με την Τρίπολη (λιγότερο) και το Κάιρο (περισσότερο) έδωσαν τη θέση τους σε ευθείες αμφισβητήσεις των ελληνικών θαλάσσιων σχεδιασμών, ακόμη κι όταν αυτοί τυπικά ακολουθούν τη λεγόμενη «μέση γραμμή».

Η ρηματική διακοίνωση της κυβέρνησης της Τρίτολης προς τη χώρα μας ήρθε να υπενθυμίσει το ρόλο του Τουρκολυβικού Συμφώνου που από ελληνικής πλευράς θεωρείται «παράνομο και ανυπόστατο». Παράλληλα, επίκειται, απ' ό,τι όλα δείχνουν, η επικύρωσή του και από το κοινοβούλιο της Ανατολικής Λιβύης και το επίσημο τέλος του «μήνα του μέλιτος» της Αθήνας με τον στρατάρχη Χαφτάρ, ύστερα κι από την προσέγγισή του με τον

αμερικανικό παράγοντα. Αν κάτι τέτοιο συμβεί, θα πρόκειται για μια σοβαρή ήττα της πολιτικής της ντόπιας ολιγαρχίας του πλούτου (που ενδεχόμενα, σε συνδυασμό και με τη στάση της Αιγύπτου, να έχει επιπτώσεις και στο ελλαδικό πολιτικό σκηνικό), αφού θα δει την «όλη» Λιβύη να υπερασπίζεται το Τουρκολυβικό Μνημόνιο.

Η επόμενη ρηματική διακοίνωση προς τη χώρα μας ήρθε από την κυβέρνηση της Αιγύπτου, που δεν αποδέχεται τα θαλάσσια σύνορα όπως τα χαρτογραφεί η ελληνική πλευρά και ουσιαστικά ακυρώνει de facto ακόμη και αυτήν τη μερική οριοθέτηση ΑΟΖ που είχε συμφωνηθεί μεταξύ των δύο χωρών στο σχετικά πρόσφατο παρελθόν. Πρόκειται για ένα νέο χτύπημα στην ελληνική εξωτερική πολιτική, που έρχεται να προστεθεί στην πανθομολογούμενη αναβάθμιση του ρόλου της Τουρκίας στην ευρύτερη περιοχή. Ήδη οι πιέσεις προς την κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι εμφανείς, τόσο από τα δεξιά της ΝΔ όσο και από την υπόλοιπη αστική αντιπολίτευση, μη εξαιρουμένου του ΚΚΕ που έχει προ πολλού υιοθετήσει το υπονομευτικό για το λαϊκό κίνημα αστικό αφήγημα περί «επιτιθέμενης Τουρκίας και αμυνόμενης Ελλάδας».

Στο περιθώριο που αφήνουν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, η τουρκική παρέμβαση φαίνεται να κερδίζει πόντους έναντι της ελληνικής. Η πολιτική του «καλού παιδιού» (Ελλάδα) έναντι του «άτακτου» (Τουρκία) δείχνει τα όριά της. Αυξάνονται οι φωνές και εντός της κυβέρνησης για «πιο σκληρή» αντιμετώπιση της γείτονος. Αυτό από μόνο του εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους για τους δύο λαούς. Οι συμφωνίες, ασφαλώς, της Τουρκίας με την Αίγυπτο και το κέντρο Χαφτάρ και το προσκήνιο και παρασκήνιο που αποκαλύφθηκε δίνουν την εικόνα μιας δυναμικής-εξελισσόμενης κατάστασης. Σε αυτόν τον αγώνα δρόμου οι ανταγωνιζόμενοι «παίκτες» μετέρχονται όλες τις δυνατότητες που διαθέτουν.

Όλοι κατανοούν, ωστόσο, ότι τον τόνο τον δίνουν οι ιμπεριαλιστικοί (κατά

βάση αμερικανικοί) σχεδιασμοί στην περιοχή. Μια προσπάθεια συνολικής αμερικανικής διευθέτησης για την οποία κάνει λόγο η αστική ειδησεογραφία είναι πιθανή μέσα στο επόμενο χρονικό διάστημα. Κινήσεις συμβατές με αυτές τις επιδιώξεις μπορούν να έχουν κάποια τύχη. Διαφορετικά, θα μείνουν ευσεβείς πόθοι για τις δύο ανταγωνιζόμενες άρχουσες τάξεις. Δεν είναι θέμα επιθυμιών. Είναι, κυρίως, θέμα δυνατοτήτων. Γι' αυτό οι δύο αντιδραστικές άρχουσες τάξεις έχουν επιδοθεί σε έναν αγώνα δρόμου με εξοπλιστικά προγράμματα πολλών δεκάδων δισεκατομμυρίων δολαρίων και με μακρύ χρονικό ορίζοντα, πέραν από αυτά που προβλέπουν οι υποχρεώσεις τους ως μέλη του ΝΑΤΟ (αμφότερες) και της ΕΕ (η Ελλάδα).

Όλη αυτή η κατάσταση που διαμορφώνεται εντείνει το κλίμα σοβινισμού και εθνικισμού ένθεν κακείθεν του Αιγαίου. Οι τόνοι ανεβαίνουν για να στοιχίζονται οι λαοί πίσω από τις όποιες πολιτικές μανούβρες αποφασίζουν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα. Έτσι μένει ανοιχτός και ο δρόμος σε μια αλληλοσφαγή, αφού η οριοθέτηση υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ θα παραμένει εκκρεμής. Η επίκληση του «δικαιού δικαίου» -ιδιαίτερα του δικαίου της θάλασσας- και της «νομιμότητας» έναντι ιδίως των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για το κέρδισμα της εύνοιας τους γίνεται από την κάθε πλευρά με βάση τις δικές της «ερμηνείες», τους δικούς της μαξιμαλισμούς. Εξάλλου, καμία από αυτές τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις δεν έχει κυρώσει τον σχετικό νόμο, ακριβώς για να μη δεσμεύονται σε τίποτα και πουθενά, να μπορούν, δηλαδή, να δρουν σύμφωνα με τα συμφέροντά τους, χωρίς κανένα όριο.

Σε έναν κόσμο που κλυδωνίζεται από ανταγωνισμούς και πολέμους, οι λαοί χρειάζεται να αρνηθούν τη στοίχιση στις άρχουσες τάξεις και τους ιμπεριαλιστές προστάτες τους, να παλέψουν για τα κοινά δίκια τους και την κοινή προοπτική τους.

► δοκιμασμένες στο πεδίο λύσεις του Ισραήλ [...], ασχολείται με τα μέτωπα των μαχών, των συνόρων και των αστικών περιοχών [...] και συμμορφώνεται με τα πιο αυστηρά στρατιωτικά πρότυπα που εφαρμόζονται από τις IDF». Ο βασικός ιδιοκτήτης της εταιρίας, Sammy Katsav, που ήταν αξιωματικός στις ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις, τη γλίτωσε, (φανταζόμαστε πώς), το 2020 από ένα σκάνδαλο τεράστιων δωροδοκιών σε κυβερνητικούς αξιωματούχους της Νιγηρίας.

Με την τωρινή εξέλιξη, η κυβέρνηση χορηγεί ευρωπαϊκό διαβατήριο στην ισραηλινή εταιρεία, η οποία με έδρα την Ελλάδα, μπορεί να εξασφαλίσει παραγγελίες τις οποίες ήταν αδύνατον να λάβει με έδρα το Ισραήλ. Της παρέχεται η δυνατότητα να προσβλέπει στα δισεκατομμύρια των εξοπλιστικών πολεμικών προγραμμάτων του ReArm και του Safe, που θα πληρωθούν με τον ιδρώτα και το αίμα των λαών της Ευρώπης. Αν με αυτή την επιλογή η κυβέρνηση θεωρεί ότι μπορεί να εξισορροπήσει τη δυσμενή θέση στην οποία την έχει φέρει η πρόσκληση και πολύ πιθανή συμμετοχή της Τουρκίας στο πρό-

γραμμα Safe, κάνει ένα διπλό απόπημα. Στηρίζει με υλικό τρόπο την πολεμική μηχανή του σιωνιστικού-δολοφονικού κράτους του Ισραήλ και γίνεται συμμέτοχος στη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού.

Όπως τονίζεται στην ανακοίνωση Τύπου του ΚΚΕ(μ-λ): «η περίπτωση της ELBO προστίθεται στη λίστα των “επιτυχιών” μιας ξεφτιλισμένης αστικής τάξης, που είναι με την πλευρά της ιστορίας του αίματος, των εγκλημάτων στους λαούς, των γενοκτονιών.

Και το γεγονός αποτελεί όχι απλά “άλλο ένα γεγονός” σε αυτή τη λίστα, αλλά μια άθλια αντιδραστική κλιμάκωση. Γιατί τέτοιο είναι το πέρασμα από τη διευκόλυνση και τις πλάτες στους δολοφόνους, στην απευθείας παραχώρηση υποδομών και τμήματος της εργατικής τάξης της χώρας άμεσα σε αυτούς.

Όσο τα αδιέξοδα των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών διευρύνονται και ανεβάζουν τη σπείρα των κινδύνων για μια μεγάλη παγκόσμια σύγκρουση, τόσο οι εξαρτημένες άρχουσες τάξεις θα βάζουν τους λαούς των χωρών τους και πιο ανερωθρίαστα, και πιο πρόθυμα, στον ντορβά του κύκλου αίματος...».

ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΟΕΔΗΝ

Οι ελπίδες των εργαζόμενων είναι στους αγώνες!

Τα πρόσφατα γεγονότα στην Αίγινα αποκάλυψαν το τεράστιο κενό σε οδηγούς ασθενοφόρων, που κόστισε τη ζωή σε ασθενή που ανέντησε από ανακοπή. Η κυβέρνηση, οχυρωμένη στην επικοινωνιακή πολιτική της, έσπευσε να ρίξει την ευθύνη στους υπαλλήλους του Κέντρου Υγείας και να απειλήσει με τιμωρίες. Για να έρθει η πληρωμένη απάντηση από τους ίδιους τους εργαζόμενους, για τις ελλείψεις για τις οποίες είχαν προειδοποιήσει εδώ και μήνες. Η ιστορία των Τεμπών σε μικρογραφία. Ένα ΚΥ που κάποτε είχε 32 εργαζόμενους, φέτος προσπαθούσε να καλύψει τις τοπικές ανάγκες με τους μισούς. Κι ενώ οι οδηγοί είναι 4 (σε 6 οργανικές θέσεις), ο ένας με κυβερνητική εντολή αποσπάστηκε (για να καλύψει τρύπες αλλού) αφήνοντας τους υπόλοιπους τρεις να καλύπτουν ολόκληρο μήνα και μάλιστα σε περίοδο καλοκαιριού. Που και οι εργαζόμενοι περιμένουν να πάρουν άδεια για να ξεκουραστούν και οι ανάγκες του νησιού είναι πολλαπλάσιες. Αυτή η κατάσταση δεν ξενίζει κανέναν εργαζόμενο στα νοσοκομεία.

Η έκθεση της ΠΟΕΔΗΝ για την κατάσταση της περίθαλψης στην Βόρεια Ελλάδα είναι αποκαλυπτική (αν και δεν έχει ουσιώδεις διαφορές με τις αντίστοιχες του 2024 και του 2023). **Νοσοκομεία που λειτουργούν με κενά που φτάνουν ως και το 30% των οργανικών θέσεων, ενώ τα κενά σε ορισμένα ΚΥ ξεπερνούν το 50%.** Με συμβασιούχους να καλύπτουν ένα μέρος μόνο από τις ελλείψεις. Ολόκληρα τμήματα καλύπτονται σχεδόν αποκλειστικά από συμβασιούχους.

Όπως είναι αναμενόμενο, **ανάλογες είναι οι επιπτώσεις στην περίθαλψη του λαού.** Στοιχεία που δημοσιεύτηκαν από τη EUROSTAT, πάλι χωρίς να πρωτοτυπούν σε σύγκριση με παλιότερες μετρήσεις, δείχνουν ότι **πάνω από το 1/5 του πληθυσμού δεν μπορεί να ικανοποιήσει τις ανάγκες του σε περίθαλψη κυρίως λόγω οικονομικής στενότητας, αναμονής ή απόστασης από σχετικές δομές.** Ποσοστό που στα οικονομικά ασθενέστερα στρώματα φτάνει το 1/3.

Η απάντηση της κυβέρνησης είναι να διαφημίζει έργα ανακαίνισης των κτιρίων και προσλήψεις. Και αν τα έργα τροφοδοτούν ημέτερους εργολάβους με ζεστό χρήμα για να ανακατασκευάζουν χώρους 200-300 τμ για 18

μήνες (με τις «προβλεπόμενες» συνεχείς παρατάσεις), οι διαφημισμένες προσλήψεις δεν είναι παρα κοροϊδία για τους συμβασιούχους και ανακύκλωση του υπάρχοντος δυναμικού. Στα τελευταία κυβερνητικά κατορθώματα περιλαμβάνεται και το νομοθέτημα που επιτρέπει στους ιδιώτες γιατρούς να χρησιμοποιούν τα κρατικά νοσοκομεία ως παραμάγαζά τους και το νοσοκομειακό προσωπικό ως υπεργολαβία για να εξυπηρετήσουν την πελατεία τους. **Κι ενώ ο υπουργός περιφέρεται σε φρεσκοβαμμένα γιαγιά, άδεια από εξοπλισμό και εργαζόμενους, συνοδεία των αυλικών του και των πραιτοριανών (ΜΑΤ και ΟΠΚΕ) και αυτοσυχαίρεται για το έργο του, οι έντονες και μαζικές αντιδράσεις των εργαζόμενων**

υποδηλώνουν την οργή που σιγοβράζει και αναζητεί διέξοδο για να εκφραστεί.

Σε αντιδιαστολή με την οργή που σιγοβράζει, η ΠΟΕΔΗΝ οργανώνει το επόμενο επετειακό καρναβάλι στην Θεσσαλονίκη, την «Πορεία Σωτηρίας της Δημόσιας Υγείας». Με ένα πλαίσιο ασυναρτησιών (στελέκωση - χρηματοδότηση, αντιστροφή των ιδιωτικοποιήσεων(!), ενιαίο κλάδο νοσηλευτικού(!)). Χωρίς αναφορά στο νέο πειθαρχικό δίκαιο, στις διώξεις, τις ΕΔΕ και τα πειθαρχικά ενάντια σε εργαζόμενους, την κατάργηση της μονιμότητας, το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο με την επέκταση της εργάσιμης μέρας στις 13 ώρες και του εργασιακού βίου με την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης. Καλεί σε πανελλαδική συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη, κάνοντας ό,τι μπορεί για να μην υπάρχει συμμετοχή εργαζόμενων. Αρχικά προκηρύσσει απεργία και τελευταία στιγμή ανακοινώνει στάση εργασίας 08:00-13:00. Όπως έδειξε και η πρόσφατη απεργία της ΑΔΕΔΥ, **σύσσωμη η συνδικαλιστική ηγεσία, στρώνει τον δρόμο στην κυβερνητική πολιτική και προσπαθεί να κρατήσει τους εργαζόμενους στο περιθώριο.** Τόσο όμως η απεργία της 28^{ης} Φλεβάρη κι οι κινητοποιήσεις της 10^{ης} Αυγούστου, όσο και οι οργισμένες αντιδράσεις στις επισκέψεις του υπουργού δείχνουν ότι **οι διαθέσεις υπάρχουν.** Η αναζωογόνηση των άμεσων δημοκρατικών διαδικασιών με τη συμμετοχή των εργαζόμενων μπολιασμένη με την πολιτικοποίηση των λαϊκών και εργατικών δικαιωμάτων είναι η ουσιαστική διέξοδος για την ανατροπή της αντιλαϊκής επίθεσης.

Ένας χρόνος «μεταρρύθμισης» στην ψυχική υγεία

Ένας χρόνος πέρασε από την ψήφιση του ν.5129/24 για τη λεγόμενη **ψυχιατρική μεταρρύθμιση.** Ένας χρόνος που φαντάζει αιώνας οπισθοδρόμησης.

Κύριο σημείο του νόμου ήταν η **κατάργηση των ψυχιατρείων.** Πέρα από την αλλαγή ονομασίας και την υποστελέχωση, η πρόσφατη εξέλιξη είναι η **πρόθεση ίδρυσης ψυχιατροδικαστικών κλινικών** εντός αυτών. Πρόκειται για **περίκλειστες δομές, «υψίστης» ή «μέσης» ασφαλείας,** όχι μόνο για άτομα που κρίθηκαν ακαταλόγιστα, αλλά και για ασθενείς που θεωρούνται «διαταρακτικοί». **Μετατρέπουν έτσι τα ψυχιατρικά νοσοκομεία σε χώρους καταστολής και επιτήρησης,** σε πλήρη αντίθεση ακόμα και με το κοινοτικό μοντέλο φροντίδας. Καθόλου τυχαίο δεν είναι, δε, ότι αυτό προωθείται σε μια περίοδο που η λαϊκή οργή κι αγανάκτηση μοιάζει με κύτταρ έτοιμη να εκραγεί.

Ειδικά για τους εργαζόμενους στον χώρο της ψυχικής υγείας, κομβικής σημασίας είναι η υπαγωγή των μονάδων αυτών απευθείας στις Υγειονομικές Περιφέρειες (ΥΠΕ). Έτσι, ψυχιατρικές κλινικές που στεγάζονται εντός γενικών νοσοκομείων υπάγονται πλέον διοικητικά σε άλλον φορέα, γεγονός που **χτυπά πρωτίστως τα εργασιακά δικαιώματα και το δικαίωμα στη σταθερή δουλειά.** Οι γιατροί, ψυχολόγοι και άλλες ειδικότητες μεταφέρθηκαν αυτοδίκαια στις ΥΠΕ, ενώ σε νοσηλευτές και ορισμένους κλάδους εργαζομένων δόθηκε η δυνατότητα επιλογής, με την πλειοψηφία να διατηρεί την οργανική θέση στο νοσοκομείο.

Το καλοκαίρι, όμως, φάνηκαν οι πραγματικοί στόχοι: οι παλίοι προϊστάμενοι καθαιρέθηκαν σε μια νύχτα, δίνοντας τη θέση τους σε όσους είχαν μετακινηθεί στις ΥΠΕ, ακόμη κι αν δεν είχαν την απαραίτητη εξοικείωση με το

αντικείμενο. Συχνά οι νέες τοποθετήσεις έγιναν κατά παραγγελία, με κριτήριο τις σχέσεις με τον κρατικό μηχανισμό. Παράλληλα, νοσηλευτές που παρέμειναν στα νοσοκομεία απειλούνται με μετακινήσεις σε άσχετες κλινικές, ενώ στη θέση τους προβλέπεται να έρθουν όσοι επέλεξαν τις ΥΠΕ. **Θεραπευτικές ομάδες ετών διαλύονται και εργαζόμενοι με εμπειρία δεκαετιών πετιούνται εκτός αντικειμένου.** Η δυνατότητα ένταξης στις ΥΠΕ αναμένεται να δοθεί ξανά, αυτή τη φορά πιθανολογείται με αξιολόγηση. Υπογραμμίζεται, δε, ότι μια ΥΠΕ έχει τεράστια γεωγραφική έκταση· η μεταφορά, λοιπόν, σ' αυτήν **ανοίγει τον δρόμο για μετακινήσεις προσωπικού σε ολόκληρη την επικράτεια της, προσωρινά ή μόνιμα.**

Ο τομέας της ανεξάρτητης υπέστη, επίσης, καίριο πλήγμα. Η ίδρυση του ΕΟΠΑΕ συγχώνευσε όλα τα προγράμματα σε έναν φορέα ΝΔΠ, καταργώντας τις διαφορετικές φιλοσοφίες, ιδίως τα στεγνά προγράμματα.

Οι μονάδες που ανήκαν σε νοσοκομεία (όπως το «18 Άνω») αποψιλώνονται, καθώς το προσωπικό τους μετακινείται στις ΥΠΕ, σε θέσεις άσχετες με την ειδικότητά του. Στο μεταξύ, η βίαιη διακοπή της θεραπευτικής σχέσης τραυματίζει τους θεραπευόμενους και ενέχει σοβαρό κίνδυνο υποτροπής. Αυτή την **πολιτική επιλογή** διατύπωσε κυνικά ο πρόεδρος του ΕΟΠΑΕ, διορισμένος απευθείας από τον πρωθυπουργό: **«Πήρα από τον σάκο το προσωπικό και το έβαλα όπου ήθελα. Πού είναι το πρόβλημα;».**

Οι ίδιοι οι ασθενείς βρίσκονται στο στόχαστρο. Οι ακούσιες νοσηλείες δεν γίνονται στο κοντινότερο νοσοκομείο, αλλά εκεί όπου υπάρχει κενό κρεβάτι στην ΥΠΕ. **Ασθενής από την Καλαμάτα νοσηλεύεται, για παράδειγμα, στην Κέρκυρα.** Πρόκειται για βίαιη και τραυματική διαδικασία, ιδιαίτερα για ανθρώπους σε ακραία ψυχική ευαλωτότητα. Ενώ, μέχρι να εκδοθεί γνωμάτευση, **κρατούνται από την αστυνομία σε κρατητήρια,** αντιμετω-

πιζόμενοι σαν εγκληματίες, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Οι κοινοτικές δομές που εξαγγέλησαν στο πλαίσιο της «αποασυλοποίησης» παραμένουν ανύπαρκτες, ενώ οι υπάρχουσες καταρρέουν υπό τον αυξημένο όγκο περιστατικών. Το προσωπικό τους προβλέπεται να αναλάβει επιπλέον τις ακούσιες μεταφορές ασθενών, χωρίς όμως μέσα ή στελέχωση. Οι μεταφορές ακόμη γίνονται από την αστυνομία, ωστόσο με νέα εγκύκλιο μπορεί να αποχωρεί πριν ολοκληρωθεί η διαδικασία, αφήνοντας ασθενείς στα ΤΕΠ χωρίς επίβλεψη και φορτώνοντας την ευθύνη στους εφημερεύοντες. Η πρακτική αυτή εκθέτει σε σοβαρό κίνδυνο τόσο τους ασθενείς όσο και το περιβάλλον τους. Έχουν καταγραφεί, μάλιστα, περιστατικά όπου αστυνομικοί απείλησαν ή προσήγαγαν ψυχιάτρους που απαίτησαν να παραμείνουν ως το τέλος.

Το τοπίο που διαμορφώνεται είναι ζοφερό. Το χτύπημα στα εργασιακά δικαιώματα είναι σκληρό και ευθυγραμμίζεται με την κυβερνητική επίθεση στον χώρο της εργασίας τα τελευταία χρόνια, χαράσσοντας ταυτόχρονα πορεία για το «Νέο ΕΣΥ». Παράλληλα, **η ψυχιατρική επιχειρείται ξανά να μετατραπεί σε μηχανισμό καταστολής αντί θεραπείας.** Σε συνδυασμό με το νέο πειθαρχικό, διαμορφώνεται ένα περιβάλλον φόβου και καταπίεσης, όπου **η όποια φροντίδα ισοπεδώνεται και η καθημερινότητα εργαζομένων και ασθενών σημαδεύεται από τρομοκρατία, καταστολή και αφαίρεση δικαιωμάτων.**

Ανέναντι σ' αυτή την κατεύθυνση, χρειάζεται κοινός αγώνας των εργαζομένων στην ψυχική υγεία, όλων των υγειονομικών και του λαού, ώστε να ανατραπεί η επίθεση σ' έναν τόσο ευαίσθητο κλάδο.

ΣΤΑ ΣΚΑΡΙΑ ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Ο αγώνας ενάντια στο πειθαρχικό των δημοσίων υπαλλήλων συνεχίζεται

Ψηφίστηκε, εν μέσω καλοκαιριού, το νέο πειθαρχικό των δημοσίων υπαλλήλων. Μια νέα πραγματικότητα αυστηροποίησης των ποινών, επίθεσης στα συνδικαλιστικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων στο Δημόσιο, επιτάχυνσης όλων των πειθαρχικών διαδικασιών, διώξεων φρονηματικού χαρακτήρα, επιβολής της αξιολόγησης «δια πυρός και σιδήρου» και κατάργησης της μονιμότητας, είναι πλέον γεγονός.

Το ζήτημα είναι πολύ σοβαρό, αλλά δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία. Η κυβέρνηση προετοιμαζόταν καιρό γι' αυτή την επίθεση στο Δημόσιο. Δεν μπορεί να αντεχτεί άλλο εργαζόμενους να διεκδικούν, να παλεύουν, να έχουν, εντέλει, δικαιώματα, συνδικαλισμό και κατακτήσεις δεκαετιών. Πόσο μάλλον όταν αυτοί στελεχώνουν το σύγχρονο αστικό κράτος.

Τα πρώτα πειθαρχικά για τις κινητοποιήσεις και τις «φωνασιές» των νοσηλευτών και γιατρών την περίοδο της πανδημίας, οι κλήσεις σε απολογία των εκπαιδευτικών που αντιστέκονται στην αξιολόγηση (που, σταδιακά, από δεκάδες έγιναν χιλιάδες), οι αντεργατικοί νόμοι Χατζηδάκη και Γεωργιάδη και το χτύπημα της απεργίας, ο νόμος για τις διδασκαλίες, η ποινικοποίηση, ουσιαστικά, της πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης, η δις αργία της Χρύσας Χοιζόγλου, πρώτη απόλυση δημοσίου υπαλλήλου για συνδικαλιστική δράση εδώ και δεκαετίες, όλα αυτά ήταν μηνύματα. Οι εργαζόμενοι τα έβλεπαν όλα αυτά και καταλάβαιναν ότι τα πράγματα δεν πάνε καλά. Το καταλάβαιναν και το καταλαβαίνουν, όταν λαμβάνουν τις κλήσεις σε απολογία, όταν όλες οι απεργίες τους βγαίνουν «παράνομες», όταν η καθημερινότητα στους χώρους δουλειάς γίνεται όλο και πιο πιεστική, όλο και πιο κουραστική. Το βλέπουν, επίσης, στον μισθό που παίρνουν, καθηλωμένο εδώ και χρόνια, χωρίς δώρα και με τα ψίχουλα-κοροϊδία του νόμου περί κατώτατου μισθού.

Αυτοί, όμως, που δεν το έχουν καταλάβει ή δεν θέλουν να το καταλάβουν είναι οι κυρίαρχες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Γιατί πώς αλλιώς μπορούμε να ερμηνεύσουμε την ουσιαστική απουσία τους από τις κινητοποιήσεις ενάντια στις διώξεις των εκπαιδευτικών, την (ακόμα και) υπονόμευση των προσπαθειών υπεράσπισης της Χρύσας και απαίτησης να παρθεί πίσω η απόλυσή της και τη μη προετοιμασία απάντησης στη λαίλαπα του νέου πειθαρχικού;

Πού ήταν όταν στους χώρους δουλειάς συζητούνταν τα ψίχουλα του νόμου για τον κατώτατο μισθό; Έβλεπε θετικά σημεία στον νόμο και διεκδικούσε στα δικαστήρια τον 13^ο και 14^ο μισθό, στέλνοντας σωρηδόν τους εργαζόμενους στους δικηγόρους. Πού είναι όταν, επί μήνες, συζητιέται η αναθεώρηση του συντάγματος και η άρση της μονιμότητας, το χτύπημα, δηλαδή, στη μόνιμη και σταθερή δουλειά; Πού είναι όταν έρχονται κατά δεκάδες οι κλήσεις σε απολογία και τα πειθαρχικά των εκπαιδευτικών που αντιστέκονται στην αξιολόγηση; Βλέπουν προβληματικό μόνο ό,τι γίνεται από διορισμένους προϊσταμένους και καταθέτουν προτάσεις για μια «δίκαιη» αξιολόγηση. Πού ήταν όταν συζητιόταν επί μήνες ο νόμος για τα πειθαρχικά; Κατέθετε προτάσεις και έκανε συναντήσεις με τον υπουργό, με φόντο μια στάση εργασίας, εν μέσω καύσωνα. Ακόμα και στην απεργιακή συγκέντρωση στις 28/8, τα μέλη της ΕΕ της ΑΔΕΔΥ που πήραν τον λόγο, φρόντισαν να καταθέσουν διαπιστευτήρια νομιμότητας, αναζητώντας ή, καλύτερα, εκλιπαρώντας για κανάλια διαλόγου με την κυβέρνηση. Φρό-

ντισαν να κάνουν σαφές στους εργαζόμενους ότι θεωρούν το πειθαρχικό χαμένη υπόθεση, αλλά κυρίως να τους δώσουν να καταλάβουν ότι θα πάνε... μέχρι εδώ και μάλιστα στη ΔΕΘ θα βγουν με βασικό αίτημα την επαναφορά του 13^{ου} και 14^{ου} μισθού. Ότι, δηλαδή, **απέναντι σ' αυτή τη νέα πραγματικότητα στο Δημόσιο, στην καλύτερη περίπτωση αυτό που μπορούν να περιμένουν από τις κυρίαρχες συνδικαλιστικές ηγεσίες είναι παραστάσεις (στην κυριολεξία) διαμαρτυρίας, κατάθεση εποικοδομητικών προτάσεων και διάλογο με την κυβέρνηση.**

Ούτε βέβαια από τις δυνάμεις του

ΠΑΜΕ μπορούν οι εργαζόμενοι να περιμένουν κάτι. Όχι μόνο η απουσία, αλλά και η συστηματική υπονόμευση των αγώνων που ξεσπάνε στο Δημόσιο και δεν ελέγχουν, είναι πλέον καθεστώς. Στα σωματεία και τις ομοσπονδίες που έχουν δυνάμεις, λειτουργούν διασπαστικά και εντελώς υπονομευτικά σε αγωνιστικές δυνάμεις και απόπειρες των εργαζομένων για κινητοποίηση και αντίσταση. Ακόμα και η επιλογή τους στην απεργιακή συγκέντρωση στις 28/8 στην Αθήνα, να πορευτούν και να σταθούν έξω από την πλαϊνή πόρτα της Βουλής και όχι στην πλατεία Συντάγματος, με ό,τι σημειολογικά σημαίνει αυτό, είναι

ενδεικτική για το πού απευθύνονται και πού βλέπουν τη διεξοδο.

Αλλά τα πράγματα δεν κινούνται έτσι. Η ιστορία του εργατικού κινήματος γράφεται από τους εργαζόμενους και είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι που καλούνται να «καλύψουν» τα κενά και τις απουσίες των ηγεσιών τους. Και αυτό κάνουν και οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο όλο αυτό το διάστημα, παλεύοντας στηρίζοντες στις δικές τους δυνάμεις. Οι εκπαιδευτικοί που, κατά χιλιάδες σε όλη την Ελλάδα, στηρίζουν τους διωκόμενους συναδέλφους τους έξω από τα κατά τόπους γραφεία εκπαίδευσης. Οι υγειονομικοί που συγκεντρώνονται στις αυλές των νοσοκομείων αντιδρώντας στις ελλείψεις προσωπικού. Οι εργαζόμενοι στους δήμους, που διαμαρτύρονται για τους δεκάδες νεκρούς συναδέλφους τους θύματα των εργοδοτικών εγκλημάτων. Ακόμα και αυτοί που –είτε μεμονωμένα είτε συλλογικά– κατακλύζουν τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης με αναφορές και καταγγελίες αντιμετώπι με διώξεις για «παράβαση της αρχής της εχεμύθειας». Αυτά τα μηνύματα είναι που δίνουν στους εργαζόμενους κουράγιο και εκεί βρίσκεται η ελπίδα για τη μαζική απάντηση στο νέο πειθαρχικό. **Θα πρέπει άμεσα να γίνουν συζητήσεις και συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς και να οργανωθούν οι νέοι αγώνες αντίστασης, γιατί οι νόμοι δεν ψηφίζονται για να μείνουν στα χαρτιά, αλλά για να εφαρμοστούν.**

Μέσο εξαθλίωσης ξένων και ελλήνων εργαζομένων η νέα «πρακτική» για πρόσφυγες και μετανάστες

Με μια νέα φαεινή ήρθε να αντιμετωπίσει η κυβέρνηση το ζήτημα της ένταξης των προσφύγων και μεταναστών στην αγορά εργασίας και την έλλειψη εργατικού δυναμικού σε μια σειρά κλάδους. Με τη νέα Κοινή Υπουργική Απόφαση που ψηφίστηκε στα τέλη του Αυγούστου, **μετανάστες, πρόσφυγες και αιτούντες άσυλο που μένουν στην Ελλάδα (συμπεριλαμβανομένων και όσων έχουν στοιβαχτεί στα γνωστά «κέντρα κράτησης»)** και **διαθέτουν κάποια εξειδίκευση/εμπειρία θα απασχολούνται με τη μορφή της γνωστής «πρακτικής άσκησης»** στους κλάδους της γεωργίας, της κατασκευής και του τουρισμού.

Για την εργασία τους αυτή, οι εργαζόμενοι, παρά το γεγονός ότι θα διαθέτουν εργασιακή εμπειρία, **θα αμείβονται με το εκάστοτε προβλεπόμενο κατώτατο ημερομίσθιο εργατοεχνίτη (σήμερα 39 ευρώ τη μέρα).** Μάλιστα το δικαίωμα για να λάβουν αμοιβή το αποκτούν **αφού πρώτα συμπληρώσουν τις 270 ώρες δουλειάς!** Εύλογα θα αναρωτιέται κανείς τι θα συμβεί με τα δεδουλευμένα τους αν απολυθούν πριν τη συμπλήρωση των 270 ωρών.

Μέσα από το πρόγραμμα αυτό, το οποίο χρηματοδοτείται από το Ταμείο Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας, αναμένονται **ενισχύσεις προς την εργοδοσία από 20.000 έως 300.000 ευρώ ανά επιχείρηση.** Πιο συγκεκριμένα, στον αγροτικό τομέα θα μπορούν να εργαστούν στην ίδια επιχείρηση ως και 10 άτομα κάτω από αυτό το καθεστώς, με το μέγιστο ποσό της ενίσχυσης να ανέρχεται στα 20.000 ευρώ, ενώ στον κατασκευαστικό τομέα και στον τουρισμό, το μέγιστο ποσό της ενίσχυσης ανά επιχείρηση ανέρχεται σε 300.000 ευρώ.

Είναι ξεκάθαρη η προσπάθεια της κυβέρνησης να στελεχώσει μια σειρά από κλάδους στους οποίους απασχολείται μεγάλο ποσοστό του εργατικού δυναμικού, **με φθηνά, αλλά έμπειρα, εργατικά χέρια, κάτω από μόνιμο εκβιασμό.** Όσο και να προσπαθεί να πείσει για το αντίθετο, το μόνο βέβαιο είναι ότι το νέο αυτό πρόγραμμα αξιοποιείται από το κεφάλαιο ως μέσο εξασφάλισης φθηνού εργατικού δυναμικού και ένταξης της εκμετάλλευσης, με στόχο την αύξηση της κερδοφορίας του.

Πλάι στη δίψα του κεφαλαίου να αυγατίσει τα κέρδη του έρχεται και το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων Ελλήνων και ξένων εργατών, χρησιμοποιώντας το «τουράκι» της δήθεν αντιμετώπισης του προβλήματος της ένταξης των μεταναστών στην αγορά εργασίας. Η κυβέρνηση, την ίδια στιγμή που επιφυλάσσει μισθούς πείνας σε εργαζόμενους με εμπειρία απλά και μόνο επειδή είναι μετανάστες, χαρίζει ενισχύσεις στις επιχειρήσεις και τους δίνει ακό-

μα μεγαλύτερη πρόσβαση σε φθηνό εργατικό δυναμικό.

Με το νέο πρόγραμμα η κυβέρνηση, μετά από τις άδειες διαμονής «ειδικού σκοπού» για εργάτες από τρίτες χώρες, περνά στο επόμενο στάδιο: την «αξιοποίηση» των μεταναστών που ήδη ζουν εδώ, αποκλεισμένοι και στοιβαγμένοι σε συνθήκες εξαθλίωσης. Για αυτούς, με το μαχαίρι της επιβίωσης μόνιμα στον λαιμό, η διεκδίκηση ακόμα και του πιο στοιχειώδους δικαιώματος μοιάζει απαγορευτική, με αποτέλεσμα την παγίωση των μισθών πείνας σε ολόκληρους κλάδους. Γιατί αν ο Έλληνας εργαζόμενος νιώθει μια φορά την πίεση από το βάρος της επιβίωσης, γίνεται αντιληπτό **το πολλαπλό των πιέσεων που δέχονται αυτοί οι εργαζόμενοι που ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες και με τον κίνδυνο της απέλασης.**

Η κατάσταση λοιπόν που διαμορφώνεται θα αξιοποιηθεί από το σύστημα και την εργοδοσία ώστε **να συμπιέσει προς τα κάτω τα εργασιακά δικαιώματα του συνόλου των εργαζομένων.** Να διαμορφώσει όρους ένταξης της εκμετάλλευσης, από τη μια, και τεχνητούς διαχωρισμούς μεταξύ ντόπιων και μεταναστών εργαζομένων από την άλλη, προκειμένου να μην μπορούν ενιαία να διεκδικούν τα εργασιακά τους δικαιώματα.

Η επίθεση, όμως, στα δικαιώματα των εργαζομένων μεταναστών αφορά το σύνολο των εργαζομένων και γι' αυτό **η απάντηση πρέπει να είναι ενιαία.** Κόντρα στον ρατσισμό, το μίσος και τους τεχνητούς διαχωρισμούς, Έλληνες και μετανάστες εργαζόμενοι έχουν κοινό συμφέρον και κοινό εχθρό. Γι' αυτό και **πρέπει από κοινού να διεκδικήσουν ζωή και δουλειά με όλα τα δικαιώματα για όλους τους εργάτες.**

Στη "διαβούλευση" το αντεργατικό νομοσχέδιο Η νέα επίθεση στους εργαζόμενους απαιτεί αγωνιστική απάντηση

Το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο της κυβέρνησης βρίσκεται σε τροχιά ψήφισης. Αν και οι αναγγελίες για το περιεχόμενό του έγιναν πριν το καλοκαίρι, οι αντιδράσεις από τα συλλογικά όργανα κάθε επιπέδου ήταν... ανύπαρκτες. Λογικό, θα πει κάποιος με βάση τις δυνάμεις που κυριαρχούν σε αυτά. Όμως το νέο νομοσχέδιο που έχει παρουσιάσει η Κεραμέως είναι ένα σοβαρό βήμα στο χτύπημα της μόνιμης και σταθερής δουλειάς, στην καταστρατήγηση του 5ήμερου-8ωρου και στην ακόμα παραπέρα ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Αυτό από μόνο του θα έπρεπε να είναι αιτία πολέμου για τα σωματεία. Η κυβέρνηση νομοθετεί έναν νέο νόμο-πολυεργαλείο, που εφαρμόζει 13ωρο, συμβάσεις μνημονικών ωρών, κατακερματισμό της άδειας, εβδομαδιαία «διευθέτηση» εργάσιμου χρόνου κλπ. Αυτή η προσπάθεια πρέπει να βρει απέναντί της το οργανωμένο εργατικό κίνημα.

Τι δεν συνιστά απάντηση στο νέο νομοσχέδιο. Η στάση της ΓΣΕΕ και του κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού, που για ακόμα μια φορά αρκούνται σε μια ανακοίνωση ζητώντας από την κυβέρνηση να αποσυρί τις «κακές» διατάξεις του νόμου για την εβδομαδιαία λεγόμενη «διευθέτηση» και μετά από αυτό σιγή ιχθός. Απάντηση δεν είναι ούτε η στάση και κατεύθυνση των σωματείων που ελέγχει το ΠΑΜΕ, που παρά τις «αγωνιστικές» κορώνες και τις κριτικές στον νέο νόμο, το μόνο που έχει κάνει (ελέγχοντας πλήθος σωματείων, εργατικών κέντρων και ομοσπονδιών) είναι μια πρωινή συγκέντρωση τον Ιούλιο, μεσοβδόμαδα, για τα συνδικαλιστικά στελέχη του (χωρίς

απεργία ή στάση εργασίας) τα οποία προχώρησαν σε κινήσεις εντυπωσιασμού μιμούμενοι τον τρόπο που το αστικό σύστημα κάνει πολιτικά («Οι εργαζόμενοι δεν είναι τα γίδια του ΟΠΕΚΕΠΕ» έλεγε το πανό που περίφερε πανελλαδικά το ΠΑΜΕ). Η αναγγελία πριν λίγες μέρες για ένα απογευματινό συλλαλητήριο από το ΠΑΜΕ στις 8/9 είναι στην ίδια κατεύθυνση δημιουργίας «φασαρίας» και όχι όρων μάχης για την απόσυρση του νέου νομοσχεδίου. Στην ίδια κατεύθυνση και η αμνηχανία των σωματείων που ελέγχονται από τις δυνάμεις τις εξωκοινοβουλευτικές Αριστερές. Μέχρι σήμερα δεν έχει γίνει κάποια προσπάθεια συντονισμού και, απέναντι στην πρωτοβουλία που πήρε η Ταξική Πορεία για σύσκεψη κοινής δράσης και συντονισμού μπροστά στο νέο νομοσχέδιο, οι δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου έλαμψαν δια της απουσίας τους.

Το πρόβλημα βέβαια δεν είναι μόνο ζήτημα σχεδιασμού δράσης. Όχι γιατί δεν έχει σημασία το πώς θα κινηθούν τα σωματεία και οι συλλογικοποιτες: έτσι κι αλλιώς η μη κίνηση (ή το ένα απογευματινό συλλαλητήριο και βλέπουμε τι θα κάνουν όταν ψηφίζεται) υποδηλώνει και παραίτηση. Αλλά γιατί **η κατεύθυνση που πρέπει να μπει**

είναι η άμεση συζήτηση στους χώρους δουλειάς, η προσπάθεια να γίνουν γενικές συνελεύσεις και να παρθούν άμεσα αποφάσεις για απεργιακές κινητοποιήσεις. Πάντα με στόχο να μην κατατεθεί για ψήφιση το νομοσχέδιο. Είναι, λοιπόν, ερώτημα, προς όλες τις δυνάμεις: Τι θα κάνουν μπροστά στη νέα αυτή επίθεση; Θα αρκεστούν στην πεπατημένη; Θα πάνε πάλι με τη λογική που πήγαν στον νόμο Χατζηδάκη, τον νόμο Γεωργιάδη, τον νόμο για τον κατώτατο μισθό και τόσους άλλους νόμους που πέρασαν; Διατρανώνοντας ότι

και να ψηφιστεί «θα μείνει στα χαρτιά» και «δεν θα εφαρμοστεί»; Η λογική αυτή, εκτός από ζημιόγωνα σε όλες τις προηγούμενες περιπτώσεις, σ' αυτή τη φάση που η κυβέρνηση επιχειρεί να περάσει το νέο νομοσχέδιο δεν έχει καταναγκασμούς και αν θέλει ο εργαζόμενος μπορεί να μην δεχτεί τις διατάξεις του, είναι βούτυρο στο ψωμί της επιχειρηματολογίας της κυβέρνησης. Το ΠΑΜΕ έτρεξε ήδη από το καλοκαίρι να προκαταβάλει την ψήφιση του νόμου και να δηλώσει ότι ο νόμος «θα μείνει στα χαρτιά». Τόσο αγωνιστικά!

Το βασικό ζήτημα δεν είναι να κατανοούμε τον αρνητικό ταξικό συσχετισμό για να προκαταβάλουμε την ψήφιση του νόμου. Αλλά να αναγνωρίζουμε τις συνθήκες για να μπορούμε μέσα από την κίνηση να δημιουργούμε τους όρους ανατροπής τους. Με αυτή τη λογική πρέπει τις επόμενες μέρες να υπάρξει πλατιά συζήτηση με τους εργαζόμενους για το νομοσχέδιο, τις αλλαγές που φέρνει και τον χαρακτήρα της επίθεσης. Παράλληλα, να αποφασιστούν εργατικές κινητοποιήσεις και απεργιακά καλέσματα για την ανατροπή της νέας αυτής επίθεσης.

Αντεργατικές οι ρυθμίσεις του νομοσχεδίου για τα εργασιακά

Ένα βαθιά αντεργατικό νομοσχέδιο, με άμεσο αντίκτυπο στη ζωή των εργαζομένων, κατέθεσε προς «διαβούλευση» το υπουργείο Εργασίας. Το κείμενο του νομοσχεδίου (για το οποίο φυσικά καμία διάθεση διαβούλευσης δεν έχει η κυβέρνηση, που τις βασικές του πλευρές έχει παρουσιάσει απ' την άνοιξη και έχει εγκρίνει απ' τις αρχές του καλοκαιριού) **επιβεβαιώνει όλα τα αντεργατικά χαρακτηριστικά** που έχουν γραφτεί (και στα προηγούμενα φύλλα της ΠΣ) **και ακόμα περισσότερα.** Πατάει, δε, στα δεδομένα που διαμόρφωσαν οι προηγούμενοι αντεργατικοί νόμοι. Σε επίπεδο διατάξεων, **προχωράει παραπέρα το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων και διευκολύνει την εργοδοσία στη χρήση και επιβολή του αντεργατικού οπλοστασίου.** Σε πολιτικό επίπεδο, **αξιοποιεί το ξεδόντισμα των συνδικαλιστικών οργάνων των εργαζομένων και την ποινικοποίηση της συλλογικής δράσης** για να επιβάλει ακόμα περισσότερη την «ατομική διαπραγμάτευση» και την υπαγωγή συνολικά της ζωής του εργαζομένου στις απαιτήσεις της εργοδοσίας.

Το πρώτο μέρος του νομοσχεδίου περιλαμβάνει όλες τις γνωστές διατάξεις, αλλά στις λεπτομέρειες του φαίνεται πόσο αντεργατικό είναι η κατεύθυνση της κυβερνητικής πολιτικής και πόσο υποκριτική η προπαγάνδα της.

Το 13ωρο, που θεσμοθετείται αυξάνοντας τις ώρες «νόμιμης υπερωρίας» από 3 σε 4 τη μέρα, γίνεται και ουσιαστικά υποχρεωτικό. Το νομοσχέδιο προσθέτει δύο νέες προτάσεις στην παράγραφο που ορίζει τι θεωρείται υπερωριακή αποδοχήση: «Ο εργαζόμενος έχει δικαίωμα να αρνηθεί την παροχή της υπερωριακής αυτής εργασίας, όπως προβλέπεται στο άρθρο 12 του παρόντος Κώδικα [...]». Η άρνηση του εργαζομένου να πάρει την επιπλέον εργασία δεν συνιστά

λόγο καταγγελίας της σύμβασης εργασίας του». Σε άλλο σημείο, τροποποιεί το άρθρο περί προστασίας από απόλυση προσθέντας την υποπερίπτωση: «...των εργαζομένων που αρνούνται την παροχή υπερωριακής απασχόλησης και η άρνησή τους αυτή δεν είναι αντίθετη με την καλή πίστη». Η ίδια αναφορά στην «καλή πίστη» υπάρχει σχετικά με τη «διευθέτηση» χρόνου εργασίας, για την οποία εξάλλου αφαιρείται οποιοσδήποτε περιορισμός ως προς την περίοδο, αφαιρώντας ακόμα περισσότερο και οποιαδήποτε δυνατότητα των εργαζομένων να προγραμματίσουν τη ζωή τους. Την «καλή πίστη» θέτει ως προϋπόθεση για την όποια άρνηση και το άρθρο 12 του Κώδικα Εργατικού Δικαίου, το οποίο υποχρεώνει τον εργαζόμενο να πάρει «εργασία πέρα από τη συμφωνημένη ή τη συντησιμένη», «αν παρουσιαστεί ανάγκη».

Ο συνδυασμός των παραπάνω, με κοινό σημείο τον νομικό βοήθ του ορισμό της «καλής πίστης», αφήνει τον εργαζόμενο πρακτικά έρμαιο στις διαθέσεις της εργοδοσίας, τόσο για την υπερωρία όσο και για τη «διευθέτηση». Συνυπολογίζοντας ότι η κυβέρνηση έχει εδώ και χρόνια αφαιρείσει την υποχρέωση αιτιολόγησης μιας απόλυσης, στην περίπτωση που ένας εργαζόμενος απολυθεί επειδή δεν κάθεται 10ωρο και 13ωρο στη δουλειά πρέπει ο ίδιος να πάει στα δικαστήρια, να αποδείξει ότι απολύθηκε γι' αυτόν τον λόγο και να αποδείξει και ότι είχε «καλή πίστη» όταν αρνήθηκε. Τα παραμύθια που δηλώνει η Κεραμέως ότι «πρέπει να συναινέσει ο άλλος» σκοπό έχουν να θολώσουν τα νερά, την ώρα που ξέρει πολύ καλά τι και γιατί αλληλάζει το νομοσχέδιό της. Εξίσου παραμύθια είναι τα περί ορίου στις «37 ημέρες τον χρόνο» αναφέρεται στο όριο των 150 ωρών υπερωρίας τον

χρόνο (ήταν 120 πριν τον «νόμο Χατζηδάκη»), το οποίο όμως μπορεί να αυξηθεί με αίτηση μιας επιχείρησης στο υπουργείο. Εξάλλου, οι υπερωρίες δεν είναι υποχρεωτικό να γίνονται 4 τη μέρα, μπορούν να «σπάσουν» όπως βολεύει τον εργοδότη, με τον εργαζόμενο να μην ξέρει τι ώρα θα γυρίσει σπίτι του οποιαδήποτε μέρα. Ακόμα περισσότερο αν μπει κι η «διευθέτηση» στη μέση.

Στο μέτωπο των υπερωριών, σημασία έχει και η διάταξη που επιτρέπει την υπερωρία για πρώτη φορά και στην εκ περιτροπής εργασία, δηλαδή δουλειά σε 8ωρο αλλά λιγότερες από 5 μέρες τη βδομάδα ή λιγότερες βδομάδες τον μήνα ή λιγότερους μήνες τον χρόνο. Κι αυτό, μεταξύ άλλων, επειδή η νομοθεσία ήδη επιτρέπει στον εργοδότη να επιβάλει μονομερώς εκ περιτροπής δουλειά σε όλους τους εργαζόμενους ή σε κάποιο τμήμα της επιχείρησης, καθώς αναφέρει ότι «αν περιοριστούν οι δραστηριότητές του, ο εργοδότης μπορεί, αντί καταγγελίας της σύμβασης εργασίας, να επιβάλει σύστημα εκ περιτροπής απασχόλησης».

Συνολικά, η εργοδοσία εξοπλίζεται και νομικά, πρόσθετα στην εξ ορισμού προνομιακή της θέση απέναντι στον εργαζόμενο, ώστε να απαιτήσει δουλειά όποτε και για όσο τη χρειάζεται, ξεζουμίζοντας τους εργαζόμενους που ήδη έχει και γλιτώνοντας την ανάγκη νέων προσλήψεων. Παράλληλα, μειώνει το κόστος αυτής της πρόσθετης εκμετάλλευσης: με τη νομιμοποίηση της 13ης ώρας (και άρα μείωσης της προσαύζησης γι' αυτήν), με τη «διευθέτηση» χωρίς προσυζητήσεις, με την κατάργηση των πρόσθετων ασφαλιστικών εισφορών λόγω προσαυξήσεων. Το νομοσχέδιο προχωρεί παραπέρα τη διάλυση των όποιων περιορισμών παρείχαν μια –ενός επιπέδου– προστασία στους εργαζόμενους, κάνοντας

Κυβερνητική προπαγάνδα στην υπηρεσία της αντεργατικής επίθεσης

Η κυβέρνηση, αμέσως μετά το καλοκαίρι, ετοιμάζεται να ψηφίσει ένα νέο αντεργατικό τερατούργημα πηγαίνοντας την επίθεση πολλά ακόμη βήματα παραπέρα. Την ίδια στιγμή, αξιοποιώντας κάθε δυνατό μέσο και κάθε επίδοχο καλοθελητή, επιδιώκει να πείσει ότι τα νέα μέτρα είναι θετικά. Μάλιστα, με περίσσιο αντεργατικό θράσος, διακηρύσσει πως οι νέες διατάξεις που διαλύουν το 8ωρο και εξαπλώνουν την απόλυτη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, λίγο ως πολύ είναι αίτημα των ίδιων των εργαζομένων που ζητούν δουλειά και οι αγκυλώσεις του συστήματος δεν το επιτρέπουν. Στην πραγματικότητα «βαφτίζουν το κρέας ψάρι» προσπαθώντας να μπεδέψουν, να αποπροσανατολίσουν και κυρίως να δώσουν επιχειρήματα σε όσους ψεύτικους «φίλους» θέλουν να διαψεύσουν από το βασικότερο ζήτημα, που είναι η αντίσταση στη νέα αντεργατική λαίλαπα.

Διατυπανίζουν προς κάθε κατεύθυνση πως δεν υπάρχει λόγος να δημιουργείται ντόρος αφού τα μέτρα δεν είναι κάτι το καινούργιο. Πράγματι, αποτελούν συνέχεια και εξέλιξη των νόμων που προηγήθηκαν, ενώ ταυτόχρονα όλες οι διατάξεις και ακόμη περισσότερες ενυπαρχούν άμεσα στη σύγχρονη εργασιακή πραγματικότητα. Όμως, αυτό ακριβώς είναι το σημείο που η κυβερνητική επίθεση «στη ρύμη του λόγου» αποκαλύπτει τον χαρακτήρα της, τη διάρκειά της και το βάθος της.

Με δεδομένο τον αντεργατικό χαρακτήρα του νομοσχεδίου, η κυβερνητική προπαγάνδα του υπουργείου Εργασίας, που έχει αναλάβει να λειάνει τις γωνίες, έφτασε στο σημείο να εκδώσει δελτίο Τύπου με σειρά ερωταπαντήσεων γύρω από τις διατάξεις του νομοσχεδίου. Το συγκεκριμένο δελτίο Τύπου, αλλά και συνολικά οι κυβερνητικές τοποθετήσεις, επιδιώκουν να αντιτρέψουν την πραγματικότητα στο όνομα της αντεργατικής επίθεσης,

Βασικό στοιχείο της προπαγάνδας αποτελεί η «αύξηση της ελευθερίας στην επιλογή των εργασιακών σχέσεων» και η «συναινεση». «Ελευθερία στη διευθέτηση του χρόνου εργασίας», «ελευθερία στην επιλογή της επάρκειας της εργασίας» στην επιλογή της εκ περιτροπής εργασίας με υπερωρίες», «ελευθερία στην επιλογή 13 ωρών εργασίας την ημέρα σε έναν εργοδότη». Όλα τα παραπάνω με τη «συναινεση» του εργαζομένου και με «δεδομένο» ότι σε περίπτωση άρνησης προβλέπεται ρητή προστασία από την απόλυση.

Θα λέγαμε ότι η εργασιακή πραγματικότητα στη χώρα μας δεν αφήνει κανένα περιθώριο παρανόησης για τις προθέσεις της κυβέρνησης και του υπουργείου. Στη σύγχρονη εργασιακή ζούγκλα της ατομικής διαπραγμάτευσης και του κατακερματισμού, «συναινέσει» σημαίνει απόλυτη κυριαρχία του ισχυρού. Δίνουν ελευθερία στο κεφάλαιο να προσλαμβάνει και να απολύει χωρίς κανέναν περιορισμό. Αλλωστε, οι φαστ-τρακ συμβάσεις των 2 ημερών με ένα κλικ επιβάλλουν και αντίστοιχες φαστ-τρακ απολύσεις. Εξαναγκάζουν σε δουλειά χωρίς χρονικό όριο, για όσο και όποτε χρειάζεται η παραγωγή και οι ανάγκες της εργοδοσίας. Βάζουν χέρι μέχρι και στις άδειες, τις οποίες θα μπορεί η εργοδοσία να μοιράζει σκόρπιες, όποτε και όταν τη βολεύει. Η κυβέρνηση προωθεί την εργασιακή βαρβαρότητα με τη σφραγίδα του νόμου, χωρίς αυτός να επιδέχεται καμία αμφισβήτηση, αφού οι πρόσφατες αντι-

συνδικαλιστικές νομοθετικές ρυθμίσεις απειλούν ως και με ποινικές διώξεις για παρακώλυση της παραγωγής και άσκηση ψυχολογικής βίας.

Οι δόθεν προβλέψεις για την «ασφάλεια και την υγιεινή» στους χώρους εργασίας αποτελούν σημαντικό στοιχείο της κυβερνητικής προπαγάνδας. «Υποχρεωτική παρουσία συντονιστή υγείας και ασφάλειας για την πρόληψη των ατυχημάτων». Το αντεργατικό θράσος δεν έχει όριο. Το υπουργείο Εργασίας σπίνει την άθλια προπαγάνδα του επάνω στους εκατοντάδες νεκρούς και σκατεμένους εργάτες. Όσο επεκτείνονται τα ωράρια, συνθλίβουν τους μισθούς προς τα κάτω και εντείνουν την πίεση στην εργατική τάξη, στην πραγματικότητα εκτινάσσουν τις αιτίες και τους όρους για τα μικρά και μεγάλα εργοδοτικά εγκλήματα. Μόνο το πρώτο βήμα του 25 καταγράφηκαν 114 θάνατοι στην ώρα της δουλειάς. Το κεφάλαιο με τις νέες διατάξεις ζητά νέες θυσίες για τα αιματοβαμμένα κέρδη του.

Η κυβερνητική προπαγάνδα σε κάθε της πινακίδα συγκροτείται με την ίδια την πραγματικότητα. Είναι εμφανές ότι η επίθεση δεν χρειάζεται ούτε την αλήθεια ούτε την πραγματικότητα: **στηρίζεται στον φόβο, την απογοήτευση και την τρομοκρατία.** Μόνο ο συλλογικός δράμος και ο μαζικός αγώνας μπορούν αποτρέψουν να περάσουν οι νέες αντεργατικές ρυθμίσεις, μπορούν να ανακόψουν την επίθεση.

εφαρμογή για κινητά, γίνεται το αποκλειστικό μέσο επίσημης επικοινωνίας και γνωστοποιήσεων. Ζήτημα που μπορεί να αποδειχτεί πολύ χρήσιμο για την εργοδοσία όταν θελήσει να επικαλεστεί «αδικαιολογητή (αυθαίρετη) αποχή του εργαζομένου από την εργασία» για να παρουσιάσει σαν παύση μια μεθοδευμένη απόλυση, καθώς το νομοσχέδιο ορίζει διάστημα μόλις 3 εργάσιμων ημερών «αδικαιολογητής αποχής» και επιπλέον 2 από την «όχιληση» του εργαζομένου μέσω ΕΡΓΑΝΗ για να θεωρηθεί ότι «αποχώρησε οικειοθελώς» και δεν δικαιούται αποζημίωση, αντί των 5+5 που ισχύει σήμερα.

Η ανάλυση των διατάξεων που θέλει η κυβέρνηση να περάσει με τον νέο νομοσχέδιο αποκαλύπτει τον βαθιά αντεργατικό του χαρακτήρα. Σε επόμενο φύλλο θα αναδείξουμε πόσο υποκριτική είναι η κυβερνητική προπαγάνδα και στα μέρη που αφορούν π.χ. την υγιεινή και την ασφάλεια (που πρακτικά αφήνεται στο έλεος των 13ωρων και των δήμερων) ή τις συμβάσεις της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, για τα οποία υποστηρίζει ότι «ενδυναμώνουν» τους εργαζόμενους. Στην πραγματικότητα, όλες οι διατάξεις του νομοσχεδίου και τα συνοδία χαρακτηριστικά του αναδεικνύουν ένα πράγμα: **οι αντεργατικές επίθεσης δεν έχει «τέλος» και μπορεί να οδηγήσει τους εργάτες και τους εργαζόμενους σε ολοένα χειρότερη θέση.** Μόνο η δική τους πάλη μπορεί να την ανακόψει. Κι αυτή σήμερα κρίνεται στον αγώνα για να μην περάσει το αντεργατικό έκτραγμα.

λόγο για «ελευθερία» ενώ διαλύει την έννοια του ελεύθερου χρόνου.

Κι επειδή τα παραπάνω δεν αρκούν, αξιοποιείται και η **ψηφιακή κάρτα εργασίας** (την οποία διαφήμιζε σαν «θετική τομή» ο Χατζηδάκης με τη σύμφωνη γνώμη των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων) για να καλύψει, ακόμα και να επιβάλει **απλήρωτη δουλειά.** Το νομοσχέδιο προσθέτει τρεις παραγράφους προβλέποντας ρητά: 2ωρο «ευέλκτους προσέλευσης», δυνατότητα τριών «μονών» χτυπημάτων τον μήνα πριν διανυθεί η Επιθεώρηση Εργασίας να κάνει έλεγχο (αν θέλει), και απλήρωτο «χρόνο προετοιμασίας» πριν και μετά τη δουλειά («προς ανάληψη εργασίας» και «προς αποχώρηση») από 30+30 λεπτά για τον κλάδο της βιομηχανίας και 10+10 λεπτά για όλες τις υπόλοιπες επιχειρήσεις. **Στα εργοστάσια λοιπόν, προσθέτοντας και το μισάωρο διάλειμμα που ήδη είναι απλήρωτο, το 8ωρο γίνεται «μαγικά» 9μισή ώρα στη δουλειά. Το δε 13ωρο γίνεται 14 ώρες και 30 λεπτά!**

Εκτός απ' την καθημερινότητα, το νομοσχέδιο «κατελευθερώνει» και τις διακοπές των εργαζομένων. Προβλέποντας ακόμα μεγαλύτερο τεμάχισμα της κανονικής άδειας, η μόνη υποχρέωση που αφήνει για τον εργοδότη είναι μέσα σε ολόκληρη τη χρονιά (για την ακρίβεια το κάθε 15μνο μέχρι και τον Μάρτη) να δώσει μια βδομάδα συνεχόμενης άδειας. Όλες οι υπόλοιπες μέρες μπορούν να κατανεμηθούν όπως θέλει, ακόμα και μία-μία. Κατά τα άλλα, η κυβέρνηση

προπαγανδίζει ότι στο νομοσχέδιο προβλέπεται προστασία της ψυχικής υγείας των εργαζομένων και ότι τους δίνει τη δυνατότητα να βλέπουν την οικογένειά τους. Ίδιου επιπέδου «επιχειρηματολογία» με τις... ελιές που έλεγε ο Χατζηδάκης. Το νομοσχέδιο επιχειρεί το βάθεμα της ελαστικοποίησης και των σχέσεων εργασίας, πέρα απ' το ωράριο. Με πρόσχημα την «καταπολέμηση της γραφειοκρατίας», διευκολύνει την πλευρά της εργοδοσίας στις προσλήψεις, ειδικά για περιπτώσεις διήμερων(!) συμβάσεων. Χωρίς να μπαίνουν σε λεπτομέρειες, το νομοσχέδιο διανέμει από μια **λογική κατάργησης της σύμβασης εργασίας ως ένα συγκροτημένο έγγραφο** και αντικατάστασής του με τους «ουσιαστικές όρους της σύμβασης» (που περιγράφονται από προηγούμενο νόμο). Έτσι, ο εργοδότης «εκπιπώνει την υποχρέωσή του για παροχή πληροφοριών» με τον εργαζόμενο να περιμένει να δει στην πράξη ό,τι... εκπιπεί κρύβει η –συνολική– σύμβαση εργασίας.

Στις δε «συμβάσεις κατά παραγγελία», για τις οποίες ο «νόμος Γεωργιάδης» προέβλεπε ως ελάχιστο πλήθος ωρών το 1/4 του συνολικού αριθμού και υποχρέωση τήρησης όλων των «ελάχιστων προδιαγραφών για την οργάνωση του χρόνου εργασίας» (μέγιστη εβδομαδιαία διάρκεια εργασίας, όροι ανάπαυσης, διαλείμματα, νυκτερινά κ.ά.), έρχεται το νομοσχέδιο να τις ισοπεδώσει. Καταργώντας τις δύο σχετικές παραγράφους, τις κάνει κυριολεκτικά «συμβάσεις μνημονικών ωρών» χωρίς κανέναν περιορισμό στο ωράριο.

Επιπλέον, το σύστημα ΕΡΓΑΝΗ, μαζί με τη σχετική

Εκπαιδευτικοί

Δεν θα είναι μια χρονιά «μία από τα ίδια»

Πριν καλά χτυπήσει το πρώτο κουδούνι για τη νέα σχολική χρονιά, κυβέρνηση και ΥΠΑΙΘ έκαναν τις πρώτες κινήσεις, δείχνοντας τις επιδιώξεις τους για τη νέα σχολική χρονιά:

1) Ψήφισαν στις 28/8 τον νέο νόμο για τα Πειθαρχικά, που χτυπά τη συνδικαλιστική δράση, μετατρέπει τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση σε Πειθαρχικό Παράπτωμα, το οποίο μάλιστα μπορεί να επισύρει την ποινή της οριστικής παύσης-απόλυσης και συνολικά αυστηροποιεί το Πειθαρχικό Πλαίσιο για πιο εύκολες απολύσεις για κάθε λόγο και αιτία. Γενικά κινείται στην κατεύθυνση μετατροπής των εκπαιδευτικών σε κρατικούς υπαλλήλους, που θα εφαρμόζουν χωρίς να αντιδρούν τις αντιδραστικές πολιτικές απέναντι στους μαθητές.

2) Η υπουργός δήλωσε ότι είναι στα σκαριά νομοσχέδιο για το Εθνικό Απολυτήριο (δηλαδή πανελλαδικές εξετάσεις σε όλες τις τάξεις του Λυκείου), την ίδια στιγμή που επιμένει στρατηγικά στην καθολική εφαρμογή της αξιολόγησης εκπαιδευτικών και σχολείων. Άλλωστε, φέτος θα είναι και η πρώτη χρονιά λειτουργίας των Ωνάσεων Σχολείων (σχολείων βιτρίνα για λίγους), που έχουν πετάξει εκτός μαθητές ακόμα και από το σχολείο της γειτονιάς τους. Σχολεία βαθμολογημένα σε «καλά» και «κακά», δηλαδή ταξικά κατηγοριοποιημένα! Ταυτόχρονα, είμαστε σε αναμονή και των σχολείων-σύγχρονων αναμορφωτήριων, δηλαδή τα «Τεχνικά Γυμνάσια», για τους... «παραβατικούς» μαθητές.

3) Λίγες μέρες πριν ανοίξουν τα σχολεία επέλεξε η Διοίκηση και το ΥΠΑΙΘ να κοινοποιήσει στην αγωνίστρια εκπαιδευτικό Χρύσα Χοτζόγλου την απαράδεκτη απόφαση για τη συνέχιση της αργίας, που πήρε το Διοικητικό Εφετείο Πειραιά. Μάλιστα, με υπογραφή Υπουργού τής έγινε γνωστό ότι η αργία θα ισχύσει αναδρομικά (!), από τις 28/6 -ενώ της επιδόθηκε στις 29/8- άρα θα της ζητήσουν πίσω και λεφτά που έχει ήδη πληρωθεί! Η εκδικητικότητα σε όλο της το μεγαλείο απέναντι στην αγωνίστρια εκπαιδευτικό.

4) Δόθηκε στις 1/9 -πρώτη μέρα λειτουργίας των σχολείων- καταδικαστική απόφαση από το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο Αττικής για τους δύο διευθυντές που συμμετείχαν στην απεργία-αποχή της ΕΛΜΕ Πειραιά και δεν όρισαν μέντορες συντονιστές. Τιμωρούνται με ποινή ενός μήνα περικοπής μισθού! Το σκεπτικό της απόφασης, ότι το πρωτοβάθμιο σωματείο δεν μπορεί να κηρύξει απεργία, ότι αντίστοιχη απεργία έχει ξαναβγει παράνομη στο παρελθόν, αποτελεί πρόκληση και προσπάθεια ποινικοποίησης της κίνησης και λειτουργίας των πρωτοβάθμιων σωματείων.

Τα επίδικα ζητήματα είναι πολλά για τους εκπαιδευτικούς. Έχουν βέβαια να αντιμετωπίσουν και την υποταγμένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία (κυβερνητική και ρεφορμιστική), που ενώ ενόψει ψήφισης νέου πειθαρχικού και διώξεων μιλούσε για «αιτίες πολέμου», τώρα έχει σιωπήσει ολοκληρωτικά. Job as usual!

Η πραγματικότητα, φυσικά, είναι στυγερή. Ακόμα και η προσπάθεια «διαφήμισης» από την κυβέρνηση των 10.000

διορισμών, ίδρυσης νέων Τμημάτων Ένταξης κτλ, συνοδεύεται με μια επίθεση, στο όνομα της συμπερίληψης, τόσο στο δικαίωμα των μαθητών να έχουν τον εκπαιδευτικό τους, όσο και στο δικαίωμα στην εργασία σε αναπληρωτές.

Η αξιολόγηση θα σκληρύνει και άλλο και θα επιδιωχθεί να απλώσει σε όλους τους εκπαιδευτικούς, αφήνοντας πίσω απειλές, τρομοκρατία, ανταγωνισμό, χτύπημα της μονιμότητας. Την ίδια στιγμή, τα εκρηκτικά λαϊκά προβλήματα της φτώχειας, των ενοικίων που είναι στα ύψη χτυπούν δεκάδες χιλιάδες εκπαιδευτικούς.

Προφανώς απαιτείται μάχη. Οι εμπειρίες της προηγούμενης χρονιάς από τον αγώνα ενάντια στην αργία της Χρύσας, στο πώς ξεπερνάμε τις υποταγμένες ηγεσίες σωματείων, πώς κόσμος μπορεί να ενεργοποιηθεί σε ευρύτερες πρωτοβουλίες και σχήματα πρέπει να αξιοποιηθεί. Άλλωστε, το σύστημα δεν δείχνει σημάδια να θέλει ή να μπορεί να δημιουργήσει κλίμα συναίνεσης -έστω και με κομμάτια- των εκπαιδευτικών. Απαιτεί υποταγή! Αυτή την κατεύθυνση καλούνται να αντιπαλέψουν οι δυνάμεις και οι αγωνιστές μέσα στα σχολεία. Και για αυτό χρειάζεται ο πιο «ειλικρινής», πλατύς και αγωνιστικός συντονισμός.

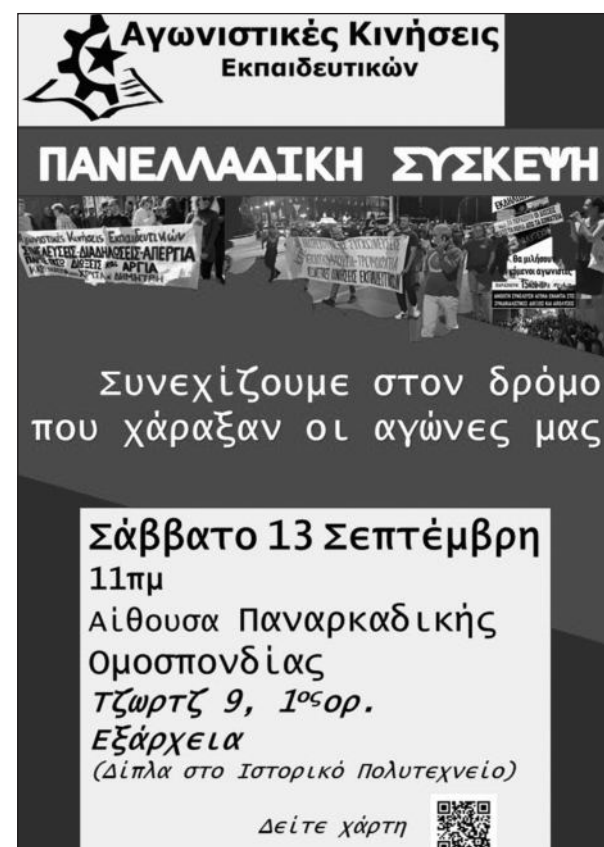
Πανελλαδική Σύσκεψη των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών διοργανώνουν την Πανελλαδική τους Σύσκεψη το Σάββατο 13/9 στην Αίθουσα «Παναρκαδικής Ομοσπονδίας» (Τζωρτζ 9, Εξάρχεια).

Μπροστά σε μια νέα σχολική χρονιά με αναβαθμισμένα καθήκοντα για τις δυνάμεις του κινήματος στον χώρο της εκπαίδευσης, με την επίθεση από το ΥΠΑΙΘ να ξεδιπλώνεται σε όλα τα μέτωπα, επιδιώκουν να συμβάλλουν στη δημιουργία αγώνα στους εκπαιδευτικούς.

Αξιοποιώντας την πείρα και τις παρακαταθήκες από όλη τη μάχη του προηγούμενου διαστήματος ενάντια στην αργία της Χρύσας Χοτζόγλου, επιλέγουμε να «συνεχίσουμε στον δρόμο που χάραξαν οι αγώνες μας».

Κάθε αγωνιστής εκπαιδευτικός, που ανησυχεί και αναζητά σε αυτό τον δρόμο έχει να συμβάλει, να συμμετάσχει και να πάρει από τη Σύσκεψη που θα πραγματοποιηθεί. Οι διαδικασίες θα ξεκινήσουν στις 11:00.

Σε ποιον ανήκουν τα τραγούδια;

Η τέχνη κάθε φορά γεννιέται σε μια ιστορική συγκυρία, υπό το βάρος της άρχουσας τάξης, αλλά φέρει βαθιά χαραγμένα τα σημάδια των κοινωνικών διεργασιών που συντελούνται εκείνη την ιστορική στιγμή. Τα τραγούδια του αγώνα, της αντίστασης, της θυσίας των εκατοντάδων χιλιάδων κομμουνιστών για τη λευτεριά είναι στις περισσότερες περιπτώσεις ποιήματα των μεγάλων ποιητών μας, γραμμένα εμπνευσμένα από την πάλη στην οποία και οι ίδιοι έριχναν τον εαυτό τους ή και ποιητών που διέκριναν τη μεγαλοσύνη αυτής της πάλης.

Έγιναν σύμβολα απέναντι στην καταπίεση, την αδικία, την υποδούλωση σε ντόπιους και ξένους δυνάστες. Έγιναν «ξυπνητήρι» για να διεκδικήσουμε την ομορφιά που μας στερεί αυτό το σύστημα. Έγιναν ελπίδα και κουράγιο, δύναμη και όπλο στα χείλη του λαού που «αγαπούσε την Ελλάδα με την καρδιά και με το αίμα του».

Γράφτηκαν και μελοποιήθηκαν για να σταθούν πλάι σ' αυτό το αίμα. Απαγορεύτηκαν, έπαιξαν παράνομα και σε πολύ χαμηλά ντεσιμπέλ, αλλά κάθε φορά ψήλωναν το ανάστημα όσων τα άκουγαν. Μ' αυτά ο αγώνας, μ' αυτά η ψυχαγωγία, μ' αυτά τα νυχτέρια, μ' αυτά ακόμα κι ο αποκαίρετισμός των εκτελεσμένων και σφαγιασμένων με την υποσχέση της συνέχειας. Γι' αυτό οι κάθε λογής δυνάστες και εκμεταλλευτές δε μπόρεσαν ποτέ να τα οικειοποιηθούν ή να τα αγνοήσουν. Ήθελαν να τα σβήσουν, μιας και τα τραγούδια αυτά τα έθρεψε και τα θέριψε η αμφισβήτηση της κυριαρχίας τους, η πάλη για την ανατροπή τους. Έριξαν στην πιάτσα τα ελαφρολαϊκά και τα αρχοντορεμπέτικα, για να «ξεχάσει τα ντέρτια του ο κοσμάκης». Ακριβώς γιατί οι θηριωδίες της άρχουσας τάξης είτε στην κατοχή, είτε στον εμφύλιο, είτε μετεμφυλιακά, είτε αργότερα επί χούντας ήταν «τα ντέρτια» του λαού. Και πάλι έχασαν.

Έτσι, τα τραγούδια που εξέφρασαν και έγιναν κομμάτι της ιστορίας που έγραψε ο λαός μας στην πάλη για τη λευτεριά του, δεν χάθηκαν στη λήθη. Έφυγαν από τα χέρια των δημιουργών τους. Έγιναν συλλογικό βίωμα και κοινό κτήμα. Μέχρι και σήμερα, αποτελούν αναφορά πάλης και ανήκουν στον λαό που μάχεται ενάντια σε αυτό το δολοφονικό σύστημα, που τιμά τη ζωή με αγώνες. Το περιεχόμενο

των τραγουδιών δεν άλλαξε, τους ίδιους πόθους τραγουδούν.

Άλλαξε, όμως, ο συσχετισμός δύναμης. Μεσολάβησε η ήττα του επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Φτιάχτηκε πάρκο «εθνικής συμφιλίωσης» στον Γράμμο, για να ξεχάσει ο λαός μας τα ηρωικά βήματα του ΔΣΕ. Το ΕΑΜ περιγράφεται σε ακαδημαϊκά συγγράμματα ως μια «σκιώδης κυβέρνηση που ήθελε να προσαρτήσει την Ελλάδα στη Βουλγαρία». Κάπως έτυχε και ξεχάστηκε στην εγκύκλιο των σχολείων η γιορτή του Πολυτεχνείου, αλλά με τις χιλιάδες διώξεις των εκπαιδευτικών στοχεύουν από αντιιμπεριαλιστική εξέγερση να την κάνουν «γιορτή της μεταπολίτευσης». Όσοι αγωνίζονται για τη λευτεριά βαφτίζονται «τρομοκράτες».

Ό,τι το σύστημα δεν μπορεί να διαλύσει, το λερώνει. Εμείς τραγουδάμε τα τραγούδια μας, γιατί πορευόμαστε στην πάλη για μια καλύτερη ζωή. Όταν η άρχουσα τάξη κάνει πως τα συμμαρτίζεται και τα ανέχεται, θέλει να τα απεκδύσει από το περιεχόμενο και το νόημά τους, να διαγράψει τη συλλογική μνήμη, να λερώσει τους αγώνες και το όραμα που τους γεννά, να ξεπλύνει την εγκληματική πολιτική της, να δώσει μια εσάνς κοινωνικής νομιμοποίησης στην ολομέτωπη επίθεση που διεξάγει.

Αυτό το δώρο έκανε η Μαρία Φαραντούρη στη Μενδώνη, αφιερώνοντάς της το τραγούδι «Της αγάπης αίματα» στη Μικρή Επίδαυρο. Η «φωνή του αγώνα» έφτασε εκεί, όπως τόσοι άλλοι, που συνδιαλέχθηκαν με την ταξική συναίνεση. Δεν αστόχησε, αλλά έχοντας επίγνωση του κινηματικού φορτίου της καλλιτεχνικής της πορείας, επέλεξε να κάνει μια δημόσια δήλωση, να γίνει η ίδια και να κάνει το κοινό συνένοχο στο πλυντήριο της κυβερνητικής πολιτικής. Κάπου αλλού στο Άξιον Εστί, ο Ελύτης γράφει: «Ηρθαν ντυμένοι φίλοι αμέτρητες φορές οι εχθροί μου το παμπάλαιο χώμα πατώντας. Και το χώμα δεν έδεσε ποτέ με τη φτέρνα τους». Έτσι, το αίμα των χιλιάδων που θυσιάστηκαν δεν θα τους χαριστεί ποτέ και θα πορφυρώνει πάντα τους εφιάλτες τους.

A.X.

Ιδιωτικά Πανεπιστήμια

Αντιδραστική τομή στο προχώρημα της επίθεσης στο δικαίωμα στις σπουδές

Στις 29 Αυγούστου το υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε την έγκριση στις άδειες λειτουργίας των τριτοβάθμιων ιδιωτικών πανεπιστημίων, τα οποία θα δημιουργηθούν με βάση τον νόμο Πιερρακάκη. Η έγκριση των αδειών έγινε με δεδομένο την εκκίνηση της λειτουργίας τους το ακαδημαϊκό έτος 2025-2026. Συγκεκριμένα, τα ιδρύματα που αδειοδοτήθηκαν είναι τα εξής: The Open University, The University of York, The University of Keele και University of Nicosia. Οι fast-track διαδικασίες που ακολουθήθηκαν για την έγκρισή τους είναι ενδεικτικές, με την Εθνική Αρχή Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΘ.Α.Α.Ε.) να μην έχει καν πιστοποιήσει τα προγράμματα σπουδών τους. Ήταν μια διαδικασία που δημιούργησε «ενστάσεις» και «προβληματισμούς» ακόμα και στον αστικό τύπο. Ταυτόχρονα, το υπουργείο μιλά για «ιστορική μέρα», με τη Ζαχαρά-

κη να λέει ότι: «*Δίνουμε την ευκαιρία στην τριτοβάθμια εκπαίδευση στην Ελλάδα να συμβαδίσει με τις διεθνείς τάσεις, ενισχύουμε την εξωστρέφεια και παρέχουμε περισσότερες επιλογές στους νέους μας*». Για να συνεχίσει «απειλώντας» ότι η κυβέρνηση «*θέτει ως ύψιστη προτεραιότητα τη στήριξη του δημόσιου Πανεπιστημίου*». Σύσσωμη η αντιπολίτευση προσπαθεί να «αποδομήσει» το εγχείρημα, με επιχειρήματα για το γνωστικό επίπεδο, την έλλειψη «αξιολόγησής» τους, την έλλειψη αξιοκρατίας, ενώ επικαλούνται «ηθικούς», «συνταγματικούς» και «κοινωνικούς» λόγους. Από τα «*ναι μεν αλλά...*» του ΠΑΣΟΚ μέχρι τα «*δεν μιλάμε για το Harvard*» του Τσίπρα, είναι φανερό ότι η ουσία της επίθεσης δεν αμφισβητείται από κανέναν και οι ενστάσεις βρίσκονται σε «τεχνικά» ζητήματα. Ταυτόχρονα, η ρεφορμιστική αριστερά βλέπει

«business για τους λίγους», «χτύπημα στην αξιοπιστία των πτυχίων», «παζάρι πτυχίων», ενώ ακόμα αναζητείται το πώς ο νόμος Πιερρακάκη «*θα μείνει στα χαρτιά*», όπως διατυμπάνιζε. Βασική έλλειψη στη συζήτηση γύρω από την αδειοδότηση των ιδιωτικών πανεπιστημίων είναι το πραγματικό περιεχόμενο της επίθεσης. Η αναθεώρηση του άρθρου 16 (για συζήτηση που συνεχίζεται να επανέρχεται) αποτελεί χρόνια επιδίωξη του συστήματος. Οι προσπάθειες του συστήματος το 2006-2007 να προχωρήσει στην αναθεώρηση δείχνουν το βάθος των επιδιώξεων, που δεν έχουν σαν κύρια πλευρά την «κερδοφορία» ή την «ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης». Βασική επιδίωξη αποτελεί η κατάργηση του δικαιώματος στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση και το συνολικό χτύπημα των δικαιωμάτων που έχει κατακτήσει ο λαός και η νεολαία.

Με την ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων θέλουν να νομιμοποιήσουν την ύπαρξη ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στις σχολές (σίτιση, στέγαση, μεταφορές και σύγγραμμα), να εισάγουν τα διδάκτρα στα προπτυχιακά (από τα μεταπτυχιακά στα ξενόγλωσσα προπτυχιακά και προσεχώς στα ελληνόγλωσσα), να προωθήσουν ακόμα πιο αποφασιστικά την πολιτική της αξιολόγησης και της «αξιοκρατίας». Να ετοιμάσουν τη νεολαία για τον εργασιακό μεσαίωνα και την ιδεολογική πειθάρχηση μέσω των διαγραφών και της εντατικοποίησης. Να χτυπήσουν το δικαίωμα στο πτυχίο, με το σπασίμο σε κύκλους σπουδών, δημιουργώντας κατακερματισμένα πτυχία, χτυπώντας τα επαγγελματικά δικαιώματα και σαλπίζοντας την έναρξη για το κυνήγι πιστοποιήσεων και ECTS. Δεν είναι τυχαίο ότι ήδη έχει ανοίξει η συζήτηση για την εφαρμογή του ευρωπαϊκού προτύπου «3-2-3» (Συνθήκη της Μπολόνια) για δημιουργία τριετών προγραμμάτων σπουδών στα δημόσια ΑΕΙ ως αποτέλεσμα του «ανταγωνισμού» που θα φέρουν τα ιδιωτικά.

Ταυτόχρονα, ανοίγουν και διευκολύνουν τις συγχωνεύσεις και καταργήσεις τμημάτων (από τα επιχειρήματα για τους «*χιλιάδες άνεργους δικηγόρους*» λόγω της ύπαρξης τέταρτης Νομικής στην Πάτρα, έφτασαν κιάλας στη δημιουργία τριών νέων ιδιωτικών Νομικών σχολών στο πλαίσιο των «*αναγκών της αγοράς*»!). Η ύπαρξη ιδιωτικών πανεπιστημίων φέρνει το «καλό παράδειγμα» σχολών «*αποστειρωμένων*» από την πολιτική δράση, τους φοιτητικούς συλλόγους, τον συνδικαλισμό και την αριστερά. Τέλος, στο πλαίσιο της εξάρτησης, φέρνει πιο κοντά την τριτοβάθμια εκπαίδευση στις επιταγές των ιμπεριαλιστών ΕΕ και ΗΠΑ, ενώ ανοίγει και ένα νέο πεδίο κερδοφορίας για το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο (τα διδάκτρα μπορούν να φτάσουν -για την ώρα- μέχρι 29.000 ευρώ τον χρόνο).

Μόνο «τυχαία» δεν μπορεί να είναι η «βιασύνη» για την αδειοδότηση των ιδιωτικών πανεπιστημίων σε αυτή τη συγκυρία. Τη φετινή ακαδημαϊκή χρονιά θα έχουμε την προώθηση της επίθεσης σε πολλαπλά επίπεδα στην τριτοβάθμια, με την εφαρμογή του νόμου Πιερρακάκη (ιδιωτικά πανεπιστήμια), του νόμου Κεραμέως (διαγραφή 330.000 χιλιάδων φοιτητών), αλλά και του νόμου Ζαχαράκη (μέτρα ασφαλείας στα ΑΕΙ και εξειδίκευση των διαγραφών)! Θέλουν -ιδιαίτερα στις τωρινές και μελλούμενες οικονομικοκοινωνικές συνθήκες- να προωθήσουν τις πάγιές τους επιδιώξεις και να φτιάξουν πανεπιστήμια για λίγους, εκλεκτούς και πειθαρχημένους. Θέλουν πανεπιστήμια αποστειρωμένα, που θα προετοιμάζουν τη νεολαία για τον εργασιακό μεσαίωνα και την προοπτική του πολέμου. Μόνος φραγμός σε αυτή τη «μαύρη» πραγματικότητα που διαμορφώνουν μπορεί να είναι το Φοιτητικό Κίνημα! Με «*οδηγό*» το κίνημα του 2006-2007, αλλά και τα συμπεράσματα του κινήματος του Γενάρη-Φλεβάρη-Μάρτη του 2023 μπορούν οι φοιτητές να σηκώσουν το ανάστημά τους και να βάλουν φραγμό στα σχέδιά τους. Να εμπιστευτούν τις δικές τους δυνάμεις, κόντρα σε αυταπάτες για πρυτάνεις-καθηγητές-εναλλακτικές κυβερνήσεις. Να πετάξουν μακριά τον ειρηνικό συνδικαλισμό, τις ψεύτικες νίκες και την ανάθεση σε σωτήρες. Να οικοδομήσουν τον δικό τους δρόμο πλάι στον λαό και να παλέψουν για ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΗ και ενάντια στα αντιδραστικά σχέδια «ασφαλείας» στα ΑΕΙ.

Η «κατάρρευση του ακαδημαϊκού χάρτη» στους ρυθμούς της ΕΒΕ και των ταξικών φραγμών

Τις τελευταίες μέρες έχει ανοίξει μια συζήτηση, από μεριάς πρυτάνεων, για το πρόβλημα των ΑΕΙ σήμερα, στη βάση των όλο και λιγότερων εισακτέων σε ΑΕΙ της χώρας. Γίνεται λόγος για το αποτέλεσμα του δημογραφικού προβλήματος της χώρας και τη γήρανση του πληθυσμού, που μειώνει τους υποψηφίους. Στην πραγματικότητα, μιλάμε για την αποτύπωση των ταξικών φραγμών, της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής και διατάξεων που αφορούν τη δευτεροβάθμια, που κάνουν τις σπουδές άπιαστο όνειρο για μεγάλο μέρος της νεολαίας. Συγκεκριμένα φέτος, το υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε ότι θα διατεθούν 68.788 θέσεις στα ΑΕΙ, εκ των οποίων οι 10.636 θέσεις θα μείνουν κενές λόγω της ΕΒΕ.

Η κατάσταση που διαμορφώνεται μέσα στα πανεπιστήμια είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής που λέει πως η τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι για τους λίγους. Τα παιδιά των φτωχότερων και λαϊκότερων στρωμάτων πετιούνται εκτός τριτοβάθμιας και οδηγούνται σε ιδρύματα 2ετούς φοίτησης, χαμηλότερων επαγγελματικών δικαιωμάτων ή και ακόμα στην ανειδίκευτη εργασία. Ουσιαστικά, βλέπουμε να υλοποιείται η κατεύθυνση της εναρμόνισης του εκπαιδευτικού χάρτη στα μέτρα του εργασιακού μεσαίωνα.

Από τη μία, αναπροσαρμόζεται η τριτοβάθμια εκπαίδευση πάνω στις ανάγκες της αγοράς εργασίας. Η ανάπτυξη του τουρισμού και των υπηρεσιών, έναντι της βιομηχανίας και της παραγωγής, με πολλά εργοστάσια και βιοτεχνίες να κλείνουν τις τελευταίες δεκαετίες, οδηγούν σε αυτή την κατάσταση. Να χρειάζονται μια νεολαία αναλώσιμη, χωρίς επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα, εύκολα εκμεταλλεύσιμη και διαθέσιμη να δουλεύει όλα της τα χρόνια στα κότεργα του τουρισμού.

Από την άλλη, ιδεολογικά, διαμορφώνουν τους νέους ανθρώπους με τρόπο τέτοιο, ώστε να φορτώνονται πάντως τις αποτυχίες του συστήματος. Η αποτυχία ένταξης στην τριτοβάθμια χρησιμοποιείται για να αποδεχτούν οι νέοι την εκμετάλλευση και τα 13ωρα που θα συναντήσουν στη δουλειά. Ταυτόχρονα, κατοχυρώνεται και νομιμοποιείται ακόμη περισσότερο οδιαχωρισμός ανάμεσα στους πολλούς και τους προνομιούχους.

Επίσης, είναι σημαντικό να τονίσουμε πως τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μείωση στους μαθητές που επιχειρούν να συμμετάσχουν στις πανελλαδικές εξετάσεις. Δηλαδή, μειώνεται ο αριθμός των παιδιών που μπαίνουν στη διαδικασία να προσπαθήσουν να διεκδικήσουν μια θέση. Με τις οικογένειές τους να μην μπορούν να ανταπεξέλθουν οικονομικά ούτε στη στήριξη κατά τη διάρκεια των σπουδών, αλλά ούτε και στα υπέρογκα ποσά των φροντιστηρίων, οδηγούνται έτσι στα ΕΠΑΛ και στη μαθητεία, μπας και μπορέσουν να αποκτήσουν ένα «χαρτί».

Αυτή η κατάσταση που διαμορφώνεται θέτει αρκετά τμήματα και σχολές υπό τον κίνδυνο να κλείσουν ή να συγ-

χωνευτούν, ιδιαίτερα σε περιφερειακά ιδρύματα, που δεν αποτελούν επιλογή για πολλούς νέους των αστικών κέντρων, λόγω της ακρίβειας και των υψηλών ενοικίων. Η πρόταση των πρυτάνεων πάνω σε αυτό το πρόβλημα είναι να δημιουργηθούν λιγότερα αλλά ισχυρότερα πανεπιστήμια. Δηλαδή, να στοιχηθούμε πίσω από τις κατευθύνσεις της κυβέρνησης και του υπουργείου και να καταργηθεί το δικαίωμα στις σπουδές για τους νέους ανθρώπους.

Η προσπάθεια διαμόρφωσης των πανεπιστημίων των λίγων και εκλεκτών δεν σταματά ούτε περιορίζεται μόνο κατά την είσοδο στα ΑΕΙ, αλλά διεξάγεται και κατά τη διάρκεια των σπουδών. Φέτος το φθινόπωρο, το υπουργείο έχει στόχο να προχωρήσει την υπόθεση των διαγραφών φοιτητών, καθώς και την εφαρμογή των πρώτων πειθαρχικών. Οι διαγραφές αποτελούν τον επόμενο κρίκο στην υλοποίηση των ταξικών φραγμών, τόσο με τα όρια φοίτησης ($v + v/2$), όσο και με τη διαγραφή φοιτητών για πειθαρχικούς λόγους. Ενδεικτικό αυτής της κατεύθυνσης, η μερική φοίτηση. Ο νόμος για τους φοιτητές που εργάζονται για να καταφέρουν να τα βγάλουν πέρα με τις σπουδές τους, προβλέπει την επιλογή της μερικής φοίτησης, δηλαδή την επέκταση της φοίτησης από «*ν*» έτη σε «*2ν*», με τον περιορισμό ο φοιτητής να παρακολουθεί και να εξετάζεται μόνο στα μισά μαθήματα ανά εξάμηνο! Στην πραγματικότητα, για έναν άνθρωπο που χρειάζεται να εργάζεται για να σπουδάσει, αυτή η διάταξη όχι απλά δεν τον βοηθά, αλλά τον πετάει εκτός.

Το «ξεσκαρτάρισμα» των μαθητών με την ΕΒΕ και οι διαγραφές και τα πειθαρχικά φοιτητών είναι άρρηκτες συνδεδεμένες διατάξεις και αποτελούν κρίκους της ίδιας αλυσίδας της επίθεσης στο δικαίωμα της νεολαίας, τόσο στις σπουδές όσο και στη δουλειά με αξιοπρέπεια. Αποτελούν μέρος των βασικών εργαλείων της κυβέρνησης στην πειθάρχηση, στην τρομοκράτηση και ποινικοποίηση της αντίστασης και της διεκδίκησης. Δεν αποτελούν μεμονωμένες περιπτώσεις «κακής διαχείρισης», αλλά διαχρονικές κεντρικές πολιτικές επιλογές, που εφαρμόζονται και προχωρούν και εκτός της τριτοβάθμιας (βλ. διώξεις εκπαιδευτικών, νόμος για νέο Πειθαρχικό Δίκαιο κ.λπ.).

Από τη νέα ακαδημαϊκή χρονιά, το φοιτητικό, μαθητικό και νεολαιίστικο κίνημα θα αντιμετωπίσει πολλαπλές προκλήσεις. Μόνη διέξοδος αποτελεί η συγκρότηση μαζικών αντιστάσεων, που θα αναμετρηθούν με την πολιτική που βάσει στο στόχαστρο τους νέους και θα δώσει απαντήσεις και προοπτική. Με την ανασυγκρότηση των συλλόγων, στην κατεύθυνση των συνελεύσεων-καταλήψεων-διαδηλώσεων, μπορεί να μπει φραγμός στην επίθεση. Όσο αδίστακτα και επιθετικά και αν φαίνονται το υπουργείο και η κυβέρνηση, τόσο φοβούνται και τρέμουν τη νεολαία. Να μπούμε στον δρόμο του αγώνα! Μπορούμε και πρέπει να απαντήσουμε, να εναντιωθούμε στα πανεπιστήμια των λίγων και εκλεκτών.

Τιαντζίν-Πεκίνο

Συνεργασία και βήματα πολέμου της «Ανατολής»

«Θα τη θυμόμαστε αυτή την εβδομάδα» ήταν το σχόλιο Αμερικάνου διπλωμάτη αναφορικά με τη σύνοδο κορυφής του «Οργανισμού Συνεργασίας της Σαγκάης» (ΟΣΣ) που έγινε στην Τιαντζίν της Κίνας στις 31/8-1/9. Έχει μια σημασία ότι το σχόλιο έγινε πριν ακόμα τη μεγάλη στρατιωτική παρέλαση στο Πεκίνο για τα 80 χρόνια από το τέλος του Β' ΠΠ, με τον Σι να πλαισιώνεται από δεκάδες ηγέτες της Ευρασίας (από την Ευρώπη συμμετείχαν ο Λουκασένκο της Λευκορωσίας, αλλά και ο Φίτσο της Σλοβακίας!) και την Κίνα να επιδεικνύει τα νέα και υπερσύγχρονα στρατηγικά όπλα της! Η παρέλαση οδήγησε στην κορύφωσή τους την ειδησεογραφία και τις αναλύσεις της Δύσης, που από τις προηγούμενες μέρες και αναφορικά με την παρουσία των Πούτιν και Μόντι στην Τιαντζίν «ανακάλυπταν» και διαπίστωναν πως η Δύση δεν είναι ο παντοκράτορας του πλανήτη και πως υπάρχουν κι άλλες μεγάλες δυνάμεις έξω από αυτήν που διεκδικούν καθοριστικό ρόλο στη μοιρασιά του!

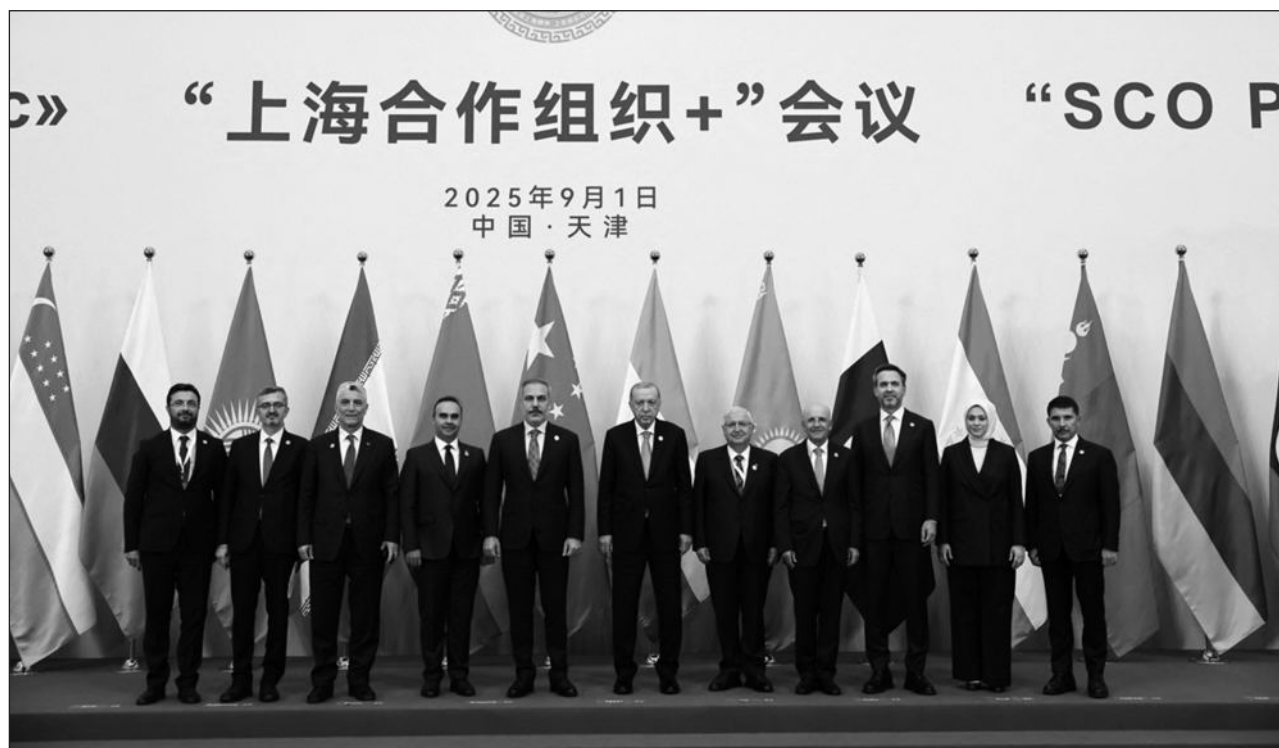
Το βέβαιο είναι πως όσα αναμφίβολα σημαντικά σηματοδοτήθηκαν στην Τιαντζίν και στο Πεκίνο δεν έπεσαν από τον ουρανό, αλλά διαμορφώθηκαν μέσα σε μια ολόκληρη πορεία μέσα στο πλαίσιο των οξυνόμενων ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που σε σχέση αλληλοτροφοδότησης με την παγκόσμια κρίση του συστήματος αποτελούν βασικές σταθερές των εξελίξεων από τις καταρρεύσεις του 1989-91 μέχρι σήμερα. Να θυμίσουμε πως η ΟΣΣ συγκροτήθηκε το 2001 από τη Ρωσία, την Κίνα, το Καζακστάν, το Κιργιστάν, το Τατζικιστάν και το Ουζμπεκιστάν, με την Κίνα να είναι τότε νεοεισερχόμενη στον ΠΟΕ (της Δύσης) και τον Πούτιν στις αρχές της ανασυγκρότησης της ρώσικης ΝΑΤ. Μετά από 21 χρόνια, Ρωσία και Κίνα βρίσκονται σε ένα πολύ διαφορετικό επίπεδο ιμπεριαλιστικών δυνατοτήτων και με τη δεύτερη να βρίσκεται πλέον απέναντι στη Δύση. Παράλληλα, στην ΟΣΣ έχουν προστεθεί άλλα τέσσερα μέλη (η Ινδία, το Πακιστάν, το Ιράν και η Λευκορωσία) αλλά και 14 «παρατηρητές-συνεργάτες» που ο καθένας (αν και εφόσον «δεθεί») είναι σημαντικός έως κρίσιμος κρίκος στο συνολικότερο ζήτημα της διάταξης των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στον κόσμο.

Επιστρέφοντας σε όσα αναδείχθηκαν στην Τιαντζίν και στο Πεκίνο θα επισημαίναμε δύο ιδιαίτερα ζητήματα:

Πρώτον, ο πρωθυπουργός της Ινδίας Μόντι επισκέφθηκε την Κίνα πρώτη φορά μετά το 2018, ενώ το 2020 είχαν συμβεί εχθροπραξίες στα κοινά σύνορά τους. Από μόνη της αυτή η επιλογή εξομάλυνσης σχέσεων της Ινδίας με την Κίνα αποτελεί σοβαρό και μεγάλο πρόβλημα για τη Δύση και ιδιαίτερα για τις ΗΠΑ, που θέλουν την Ινδία ως αντίβαρο-ανάχωμα των επιδιώξεων του Πεκίνου. Γι' αυτό ακριβώς εξάλλου «προσέφεραν» στην Ινδία τον σχεδιασμό για τη συγκρότηση του διαδρόμου ΙΜΕΚ, για να μπλοκάρει και να ανατρέψει τον κινέζικο BRI, ενώ βέβαια ο ΙΜΕΚ επιδιώκεται να σταθεί απέναντι και στον διάδρομο INSTC (Ινδία-Ιράν-Ρωσία).

Πολύ περισσότερο, όμως, η συμμετοχή του Μόντι στην ΟΣΣ της Τιαντζίν ήταν η έμπρακτη απάντηση στον εκβιασμό του Τραμπ, που μόλις λίγες μέρες νωρίτερα και καθώς η Ινδία δεν δεχόταν να σταματήσει τις εισαγωγές ρώσικου αργού πετρελαίου (2 εκατομμύρια βαρέλια την ημέρα) που αποτελούν τη βάση λειτουργίας της οικονομίας της Ινδίας, διπλασίασε τους δασμούς εισαγωγής σε πλήθος προϊόντων από το 25% στο 50%! Αυτό ήταν το ζήτημα που προκάλεσε το σχόλιο του Αμερικανού διπλωμάτη, καθώς το μέγεθος της περιφερειακής δύναμης μιας χώρας σαν την Ινδία (υποήπιρος) είναι από μόνο του κρίσιμο ζήτημα στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό. Συνεπώς, η μετατόπισή της σε συνθήκες όξυνσης του εκβιασμού της από τις ΗΠΑ προς την αντίθετη κατεύθυνση είναι ιδιαίτερα ανησυχητική για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ακόμα και αν δεν μπορεί να θεωρηθεί οριστική.

Δεύτερον, η στρατιωτική παρέλαση στην Τιεν Αν Μεν ήταν μια ανοιχτή επίδειξη των όπλων που «εικαζόταν» ότι η Κίνα έχει αναπτύξει, ανάμεσα στα οποία υπήρξαν διηπειρωτικός πύραυλος και υπερσύγχρονα αεροπλάνα, drones και όπλα χερσαίας και θαλάσσιας χρήσης. Ο Σι τα παρουσίασε όλα αυτά, επισημαίνοντας ταυτόχρονα πως «ο κόσμος βρίσκεται μπροστά σε μια επιλογή ανάμεσα στην ειρήνη και τον πόλεμο». Πρόκειται για άλλο ένα βήμα στην κατεύθυνση εδραίωσης των απαιτήσεων του Πεκίνου για τον έλεγχο της περιοχής

του Ειρηνικού, που είναι αναγκαία προϋπόθεση για τις παγκόσμιες ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις της Κίνας. Το μήνυμα, βέβαια, απευθύνεται στις ΗΠΑ, που επιδιώκουν με κάθε δυνατό τρόπο (τελευταίο επεισόδιο οι εχθροπραξίες Ταϊλάνδης-Καμπότζης τον περασμένο Ιούλιο) να επιβάλλουν «ειρήνη υποταγής» του κινέζικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Αυτή την ειρήνη προφανώς δεν την δέχεται το Πεκίνο και προβάλλει τα όπλα με τα οποία μπορεί να την αρνηθεί.

Μέσα σε αυτά τα «όπλα» βρίσκεται και προφανώς σε πρωτεύουσα θέση η ολοένα στενότερη «στρατηγική συνεργασία» με τη Ρωσία, που επιβεβαιώθηκε με τις θερμές συνομιλίες του Σι με τον Πούτιν, που μεταξύ άλλων σημείωσε πως η Ρωσία «ήδη βοηθάει την Κίνα», ώστε το δυναμικό της για παραγωγή πυρηνικής ενέργειας να ξεπεράσει το αντίστοιχο των ΗΠΑ! Αλλά θα λέγαμε κυρίως στη βάση αυτής της «στρατηγικής συνεργασίας», μια σειρά δυνάμεις -εκτός της Ινδίας που ήδη επισημάναμε- η κάθε μια με ιδιαίτερη σημασία (Ιράν, Καμπότζη, Αίγυπτος, Καζακστάν, Αρμενία...), η κάθε μια με τις δικές της ταλαντεύσεις στηρίζουν, συνεργάζονται, «παρακολουθούν» ή και αναφέρονται στις κοινές επιδιώξεις Ρωσίας-Κίνας. Επιπλέον, έχει μια ιδιαίτερη σημασία ότι όλα αυτά συμβαίνουν λιγότερο δύο μήνες μετά τη βομβαρδιστική επιδρομή των ΗΠΑ στο Ιράν, με την οποία εκτός των άλλων ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στόχευε να στοιχίσει στα δικά του συμφέροντα τις χώρες αυτές.

Ο ουκρανικός καταλύτης

Ο παράγοντας που δρα καταλυτικά και καθοριστικά στη διαμόρφωση και την επιτάχυνση αυτών των εξελίξεων είναι ο πόλεμος στην Ουκρανία και τα αποτελέσματα που ο ρώσικος ιμπεριαλισμός έχει πετύχει στο πεδίο του πολέμου αυτού. Με βάση αυτά τα αποτελέσματα, μια σειρά δυτικές αναλύσεις (υποχρεώνονται να) επισημαίνουν τα νέα δεδομένα που διαμορφώνονται διεθνώς στις οικονομικές και γεωπολιτικές σχέσεις.

Από τα πιο χαρακτηριστικά και «μετρήσιμα» δεδομένα είναι ότι οι εξαγωγές της G-7 στη Ρωσία, που πριν τον Φλεβάρη του 2022 ήταν σχεδόν ίσες με τις εξαγωγές της Κίνας, έχουν τώρα μηδενιστεί. Όμως, παράλληλα οι κινέζικες εξαγωγές στη Ρωσία έχουν αυξηθεί σημαντικά, ενώ ιδιαίτερα αυτές που αφορούν στον κινέζικο εξοπλισμό μεταφορών έχουν αυξηθεί κατά 500%. Παράλληλα, η Ινδία έχει περάσει από το να μην εισάγει σχεδόν καθόλου ρώσικο πετρέλαιο στο να εξαρτάται πλέον καθοριστικά από τις τεράστιες εισαγωγές του ρώσικου πετρελαίου.

Συνεπώς, το διακύβευμα του πολέμου στην Ουκρανία δεν αφορά στον αν η Ρωσία θα αυξήσει τα εδάφη της κατά 0,5%, όπως περίπου το παρουσιάζουν μια σειρά εκτιμήσεις αναφορικά με τις λεγόμενες «ειρηνευτικές συνομιλίες». Το διακύβευμα αφορά στο αν η Ρωσία σπάει με πόλεμο την περίσφιξη των ΗΠΑ-Δύσης και βγαίνει στην παγκόσμια σκηνή νικήτρια επί των κυρίαρχων ως τώρα δυνάμεων στον πλανήτη, με επί-

σης παγκόσμιες ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις. Η επιδίωξη και προώθηση αυτού του στόχου του Κρεμλίνου είναι που τροποποιεί τον συσχετισμό στο επίπεδο των πρωταγωνιστικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και διαμορφώνει νέα δεδομένα. Αυτό είδαμε στην Τιαντζίν και στο Πεκίνο. Και ακριβώς με βάση αυτή τη στρατηγική βαρύτητά του, ο ουκρανικός πόλεμος είναι το επίκεντρο του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, το «άλυτο» ζήτημα από το οποίο οι ΗΠΑ δεν μπορούν να αποσπαστούν ή να παραιτηθούν.

Πού βρισκόμαστε;

Η μετατόπιση της Ινδίας προς την πλευρά της «Ανατολής», το βήμα της Κίνας να επιδείξει την ανάπτυξη στρατηγικών και σύγχρονων όπλων με τα οποία σκοπεύει να στερεώσει την πολιτική της ήπιας ισχύος και να διεκδικήσει πρωταγωνιστικό ιμπεριαλιστικό ρόλο στον πλανήτη, η συμπαρατάξη Ρωσίας-Κίνας και μιας σειράς περιφερειακών και άλλων δυνάμεων που καταγράφηκε τις μέρες αυτές, αποτελούν σίγουρα σημαντικά νέα δεδομένα στον μαινόμενο ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό.

Ωστόσο, θεωρούμε ότι είναι νωρίς όλα αυτά -και το καθένα χωριστά- να θεωρηθούν οριστικά, να θεωρηθεί βέβαιη μια συγκεκριμένη τροχιά των εξελίξεων. Για παράδειγμα, θα υπάρξουν «απαντήσεις» και «ανταπαντήσεις» για το «με ποιον είναι» η Ινδία. Ακόμα περισσότερο υπάρχει μεγάλη απόσταση από την επίδειξη όπλων ως την απόφαση να χρησιμοποιηθούν π.χ. για την προσάρτηση της Ταϊβάν ή την εκκαθάριση της περιοχής του Δυτικού Ειρηνικού από τις δυνάμεις της ΑΥΚΥΣ ή τα αεροπλανοφόρα των ΗΠΑ. Και βέβαια η «στρατηγική συνεργασία» Ρωσίας-Κίνας κάνει βήματα, αλλά απέχει από το να είναι «στρατηγική συμμαχία», που είναι ο αναγκαίος όρος για να είναι το μπλοκ της «Ανατολής» χωρίς εισαγωγικά.

Το βέβαιο, ωστόσο, είναι ότι ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός έχει βάλε το πλανήτη σε πορεία προετοιμασίας ενός μεγάλου πολέμου! Όλες αυτές οι εξελίξεις δεν έχουν «επιστροφή» σε μια κατάσταση συμβιβασμού ή όπως λένε οι δυνάμεις του ομορτισμού και του συμβιβασμού σε μια «μοιρασιά της λείας» χωρίς πόλεμο. Το δίλημμα που έθεσε ο Σι («πόλεμος ή ειρήνη»), ενώ ταυτόχρονα πρόβαλλε τις απαιτήσεις του με βάση τις οποίες μπορεί να υπάρξει «ειρήνη», **στον ιμπεριαλιστικό κόσμο μόνο πόλεμο σημαίνει**. Το ποια θα είναι η συγκεκριμένη τροχιά αυτής της πορείας δεν μπορεί σήμερα να εκτιμηθεί.

Ο σαρκασμός του Τραμπ, απευθυνόμενος στους Πούτιν, Σι και Κιμ («να περάσετε καλά ενώ συνωμοτείτε εναντίον μας») είναι μόνο η πρώτη έκφραση της νευρικής κατάστασης και της ανησυχίας που αυτές οι εξελίξεις προκαλούν στα αμερικάνικα επιτελεία, καθώς όλο και περισσότερο διαπιστώνουν πόσο απέχουν από τον στόχο της παγκόσμιας ηγεμονίας/κυριαρχίας. Γι' αυτό ακριβώς η επιθετικότητα και οι χειρότεροι τυχοδιωκτισμοί θα είναι στην ημερήσια διάταξη των επόμενων βημάτων τους.

Ουκρανία

Όλα μετά την Αλάσκα... πιο δύσκολα και επικίνδυνα

Αντεξαν άραγε μία μέρα οι βαθιά... ανάλυφρες αναλύσεις γνωστού δημοσιογράφου στη ναυαρχίδα του γνωστού συγκροτήματος, για τη σημειολογία του σφιδήματος των χειρών Τραμπ-Πούτιν που «αλλάζει τον κόσμο» (!) ή εκείνες οι σοβαρές και δήθεν ταξικές του «κόμματος παντός καιρού» για το «μοίρασμα της λείας» που επίκειται στην Αλάσκα; Πρόκειται για αναλύσεις που ανιστόρητα αναζητούν «Γιάλτες» πριν τον Πόλεμο ή φάσεις άμβλυνσης των ανταγωνισμών, συγκαλύπτοντας το γεγονός ότι ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι το βασικό «εργαστήριο» μιας πορείας χωρίς επιστροφή προς τη γενικευμένη αναμέτρηση.

Τα πυκνά γεγονότα της ιμπεριαλιστικής πολεμικής διπλωματίας στην Αλάσκα και μετά από αυτήν, γύρω από τη μεγαλύτερη από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο σύγκρουση, με φόντο τα χιλιάδες κορμιά που αλέθονται στα πεδία των μαχών, αν κάτι συμπύκνωσαν και συνόψισαν, είναι το εξής: το αγεφύρωτο των αντιθέσεων των πρωταγωνιστών αυτής της σύγκρουσης! Γιατί μπορεί στη βάση του πυρηνικού αδιεξόδου και της ανετοιμότητάς τους να βγουν νικητές μέσα από μια τέτοια εφιαλτική κλιμάκωση, να αναζητούν από καιρό σε καιρό, από φάση σε φάση, έστω έναν εύθραυστο και προσωρινό συμβιβασμό. Όμως, κάθε φορά που επιχειρούν να το πετύχουν, διαπιστώνουν το ασυμβίβαστο των επιδιωξεών τους, οδηγώντας τις εξελίξεις σε νέα κλιμάκωση, μεγαλύτερους τυχοδιωκτισμούς και κινδύνους.

Εδαφικό και εγγυήσεις ασφαλείας

Δύο ήταν τα κρίσιμα ζητήματα που στην αλληλοσύνδεσή τους αποτέλεσαν το αντικείμενο της διαπραγματεύσεως στην Αλάσκα και της αποτυχίας της, αλλά και της συζήτησης που με πολλούς τρόπους συνεχίζει να γίνεται. Το ένα αφορούσε το εδαφικό. Η Ρωσία επέμεινε στην αναγνώριση ως ρωσικού εδάφους των τεσσάρων περιφερειών της Ουκρανίας (Ντονέσκ, Λουγκάνσκ, Ζαπορίζια, Χερσώνα) και την αποχώρηση των ουκρανικών δυνάμεων από τμήματα αυτών των περιοχών που ελέγχουν ακόμη. Κατ' ελάχιστο, όπως έγραψαν κάποια ΜΜΕ, η Ρωσία συζητούσε μία δική της «υποχώρηση», δεχόμενη την απόσυρση των ουκρανικών δυνάμεων μόνο από το Ντονέσκ (και όχι τη Ζαπορίζια και τη Χερσώνα) αλλά και να αποσυρθεί από τις περιφέρειες Σούμι και Χάρκοβο, που δημιουργούσαν εντός ουκρανικού εδάφους «ζώνες ασφαλείας».

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δεν έχει αυτές τις απαιτήσεις γιατί έχει ανάγκη να προσθέσει μερικές χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα στην αχανή επικράτειά του. Η αναγραφή αυτών των περιοχών στο ρωσικό σύνταγμα και η απαίτηση κατοχύρωσής τους στη Ρωσία είναι μια ευθεία βολή προς τις ΗΠΑ-Δύση, πως παραβίασαν τον «ζωτικό της χώρο» και αυτό δεν μπορεί παρά να έχει συνέπειες. Βασικά, όμως, συνδέει άρρηκτα αυτή την απαίτηση (στη μεγαλύτερη ή και στη μικρότερη εκδοχή της) με την απαίτηση για την «ουδετερότητα της Ουκρανίας» (δέσμευση για μη

ένταξη στο ΝΑΤΟ) και κυρίως, μιας και γνωρίζει την ποιότητα των δεσμεύσεων των δυτικών ιμπεριαλιστών, την «αποστρατιωτικοποίησή» της και την άρση του εξοπλισμού της από τη Δύση, καθώς και τον αποκλεισμό της παρουσίας δυτικών στρατευμάτων στο έδαφός της. Αυτές είναι οι ρωσικές εγγυήσεις ασφαλείας, που «θα εξαλείψουν τις βαθιές αιτίες της σύγκρουσης». Όσο για τις «εγγυήσεις ασφαλείας» που ζητούσε η Ουκρανία, το περισσότερο που φαίνεται να συζητά η Ρωσία είναι η δική της άλλωστε πρόταση από τις συνομιλίες της Κωνσταντινούπολης την άνοιξη του 2022, για την παρουσία ειρηνευτικών δυνάμεων από τα κράτη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ (που συμπεριλαμβάνουν τη Ρωσία και την Κίνα) και με ενεργό το δικαίωμα βέτο σε οποιαδήποτε απόφαση για το μέγεθος και το είδος του εξοπλισμού, τον αριθμό κ.λπ.

Η διοίκηση Τραμπ και οι ΗΠΑ μπόκαν στη συζήτηση αυτή, δηλώνοντας ανοιχτοί στα ζητήματα που αφορούν το εδαφικό. Έτσι κι αλλιώς, ειδικά για τις περιοχές που ήδη κατέχει η Ρωσία, κανείς δεν μπορεί να υποστηρίξει στα σοβαρά πως η Ρωσία θα δέχονταν κάτι λιγότερο από μια ντε φάκτο αναγνώριση. Ακόμα, όμως, και σ' αυτό, η πλευρά Ζελένσκι υποστηριζόμενη από τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, αλλά και από δυνάμεις στο εσωτερικό των ΗΠΑ (Δημοκρατικοί), ύψωνε σημαντικά εμπόδια. Φυσικά, η διοίκηση Τραμπ ήθελε, σε αντάλλαγμα μιας ντε φάκτο αναγνώρισης των ουκρανικών εδαφών που κατέχει η Ρωσία, η τελευταία να δεχτεί αυτό που από τον Φεβρουάριο του 2025 της θέτει επιτακτικά ως τις δικές της (της διοίκησης Τραμπ) «εγγυήσεις ασφαλείας» προς το καθεστώς Ζελένσκι: την αποστολή ειρηνευτικών ευρωπαϊκών δυνάμεων στο έδαφος της Ουκρανίας. Κάτι στο οποίο οι Ευρωπαίοι συνηγόρησαν και τους τελευταίους μήνες έχουν για την προώθηση αυτού του στόχου συγκροτήσει τη «συμμαχία των προθύμων». Έτσι, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, που επιδίωκε και επιδιώκει την τροποποίηση των όρων του πολέμου και όχι να φύγει ηττημένος από αυτόν, ευθυγραμμίζει τους Ευρωπαίους εταίρους τους στο ΝΑΤΟ, στην αντιρωσική γραμμή. Ταυτόχρονα και κυρίως, όπως έχουμε επισημάνει ξανά

και ξανά, αντί να βάλει την Ουκρανία στο ΝΑΤΟ, έβαζε με την πρόταση αυτή το ΝΑΤΟ στην Ουκρανία! Αυτό ήταν αδύνατο να το δεχτεί η Ρωσία.

Αυτές οι άκρως αντιθετικές αφετηρίες και επιδιώξεις έκριναν τελικά το αποτέλεσμα στη συνάντηση της Αλάσκα, αλλά και ότι ακολούθησε μετά από αυτή. Στη συνάντηση στην Ουάσιγκτον, με την επιβεβαίωση της υποταγής του Ζελένσκι και την ευρωπαϊκή συμμετοχή στο πολεμικό κόστος όπως πρόσταζαν οι ΗΠΑ, μάλλον δεν χρειάζονταν το γλείψιμο στο οποίο επιδόθηκε η κουστωδία των Ευρωπαίων ηγετών, που αποκάλυψε για πολλοστή φορά τη στρατηγική εξάρτηση των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών από τις ΗΠΑ. Δεν είναι μόνο τα 100 δισ. δολάρια που θα διαθέσουν οι Ευρωπαίοι για να αγοράσουν αμερικανικά όπλα για τον εξοπλισμό της Ουκρανίας. Αυτό είναι βέβαια ταυτόχρονα και μήνυμα προς τη Μόσχα, ότι οι ΗΠΑ δεν αποδέχονται τον όρο της «αποστρατιωτικοποίησης» της Ουκρανίας. Είναι και τα εκατοντάδες δισ. δολάρια στα οποία φτάνει ο «λογαριασμός» από τη νέα συμφωνία ΗΠΑ-ΕΕ, που πολλοί δυτικοί αναλυτές, θυμίζοντας την τραχιά γλώσσα του Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι, έγραψαν για «φόρο υποτέλειας» που πληρώνει η Ευρώπη για την «προστασία» της υπό τη στρατηγική ομπρέλα των ΗΠΑ.

Τα πεδία των μαχών, ρωσικά μηνύματα

Μέσα στον Αύγουστο, ο ρωσικός στρατός, συνεχίζοντας την προέλασή του, έχει καταφέρει να δημιουργήσει, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, τα λεγόμενα «καζάνια» στις κρίσιμες πόλεις Ποκρόφσκ και Κονσταντινίβκα, ενώ έχει εισέλθει στο Κουπιάνσκ, αλλά και δημιουργεί προγεφυρώματα στην περιφέρεια Ντνιπροπετρόφσκ. Οι ρωσικές δυνάμεις συνεχίζουν παράλληλα τη συστηματική καταστροφή των υποδομών και των εγκαταστάσεων του στρατιωτικού-βιομηχανικού συμπλέγματος. Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός πως σε δυο επιθέσεις με διαφορά μερικών ημερών, ο ρωσικός στρατός χτύπησε 17 διυλιστήρια πετρελαίου, ιδιοκτησίας Αζερμπαϊτζάν, σε όλη

την Ουκρανία και το εργοστάσιο για τη συμπαγωγή από Ουκρανία και Τουρκία του γνωστού ντρόουν μαϊράχτάρ. Η Μόσχα στέλνει μηνύματα για τις κινήσεις του Αζερμπαϊτζάν και τον ρόλο της Τουρκίας στον Νότιο Καύκασο, ενώ προς την Άγκυρα το μήνυμα περιλαμβάνει και τις τελευταίες ειδήσεις για τον ρόλο που αναλαμβάνει εκ μέρους του ΝΑΤΟ στη Μαύρη Θάλασσα.

Μέσα στον Αύγουστο, οι Ευρωπαίοι σήκωσαν ξανά το ζήτημα της αποστολής «ειρηνευτικών» ή «αποτρεπτικών» στρατιωτικών δυνάμεων στην Ουκρανία, ζητώντας πάντα την κάλυψη των ΗΠΑ, ενώ η Μελόνι ζήτησε πάλι από τις ΗΠΑ-Δύση να δοθούν στο καθεστώς του Κιέβου «εγγυήσεις ασφαλείας» ανάλογες του άρθρου 5 του ΝΑΤΟ, θέση που υιοθέτησε πρόσφατα ο Αμερικανός Ειδικός Απεσταλμένος για την Ουκρανία, Στηβ Γουίτκοφ. Στη βάση των προηγούμενων και με βάση την όλη στάση των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, πρέπει να θεωρείται σίγουρο πως το χτύπημα με ρωσικό πύραυλο στα κτίρια που στεγάζουν το Βρετανικό και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο στο Κίεβο, ήταν μήνυμα-προειδοποίηση της Ρωσίας προς την ΕΕ και τη «Συμμαχία των προθύμων», αλλά και το ίδιο το ΝΑΤΟ, για το τι θα αντιμετώπιζε σε περίπτωση που προσπαθήσει να υλοποιήσει την αποστολή στρατιωτών σε ουκρανικό έδαφος.

Τις επόμενες μέρες, από την Αλάσκα, ο «δυσανεστημένος» από τον Πούτιν Τραμπ εκτόξευε -για ακόμη μια φορά τους τελευταίους μήνες- απειλές προς τη Ρωσία, δηλώνοντας ότι «είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να κερδίσεις έναν πόλεμο χωρίς να επιτεθείς στη χώρα του εισβολέα», ενώ αμερικανικά ΜΜΕ διέρεαν ότι ο Τραμπ συζητά την αποστολή Αμερικανών μισθοφόρων στην Ουκρανία! Και αυτό σε μια φάση που ο Ζελένσκι ανακοίνωνε πως η Ουκρανία έχει αναπτύξει πύραυλο Κρουζ με βεληνεκές 3.000 χιλιόμετρα, ο οποίος έχει μπει μάλιστα σε γραμμή παραγωγής, ώστε να κατασκευάζονται 200 το μήνα. Πρόκειται για έναν πύραυλο για τον οποίο «κακές γλώσσες» αναφέρουν ότι αποτελεί αντιγραφή γερμανικού πυραύλου που δόθηκε στη στρατιωτική βιομηχανία του Κιέβου.

Προς μια νέα κλιμάκωση;

Στις πολύ τελευταίες ειδήσεις έχουμε πως ο Πούτιν δέχεται συνάντηση με τον Ζελένσκι, υπό την προϋπόθεση ο Ζελένσκι να άρει τον στρατιωτικό νόμο και να προβεί σε δημοψήφισμα που θα συμπεριλαμβάνει τη συζήτηση για εδαφικές αλλαγές, όπως προβλέπει το ουκρανικό σύνταγμα. Έτσι, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δείχνει ξανά ότι μπορεί να διαχειρίζεται επιδέξια το διπλωματικό πεδίο, κερδίζοντας χρόνο και παράγοντας διλήμματα και αντιθέσεις στο απέναντι στρατόπεδο. Την ίδια μέρα, με το γνωστό ύφος και τρόπο, ο Τραμπ δήλωνε πως θα μιλήσει με τον Πούτιν και αν δεν μείνει ικανοποιημένος από τη θέση του Ρώσου προέδρου, «θα δείτε κάτι να συμβαίνει»!

Οι ΗΠΑ αναμοχλεύουν την ένταση στον Καύκασο

Στις 8 Αυγούστου (και ενόψει της συνάντησης Τραμπ - Πούτιν στην Αλάσκα, με πρωτοβουλία των ΗΠΑ και παρουσία του Τραμπ, υπογράφεται στο Λευκό Οίκο συμφωνία (πιο σωστά, «κοινή δήλωση») μεταξύ Αζερμπαϊτζάν και Αρμενίας. Στόχο έχει, όπως αναφέρεται, να τερματίσει την πολυετή σύγκρουση μεταξύ των δύο χωρών, ειδικά όσον αφορά την περιοχή του Ναγκόρνο Καραμπάχ. Κάτι που όχι μόνο δεν είναι ρεαλιστικό, αλλά επιπλέον ανοίγει νέο πεδίο άγριων ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Έτσι, η εικόνα δεν αποτυπώνει την πραγματικότητα και η κίνηση αυτή αφορά πολύ περισσότερα από τα δύο γειτονικά ασιατικά κράτη.

Βασικό επίδικο, ο «διάδρομος Ζανγκεζούρ» ή «Trump round». Είναι ένας δρόμος μήκους 43 χιλιομέτρων που θα ενώσει το Αζερμπαϊτζάν με τον αζέρικο θύλακα Ναχισεβάν, μέσω Αρμενίας. Οι ΗΠΑ θα έχουν εκεί δικαιώματα 99 χρόνια. Πρόκειται για μια πρωτοβουλία με δύναμη κρούσης το Αζερμπαϊτζάν και τη στήριξη της Τουρκίας, της Μ. Βρετανίας και του Ισραήλ, που δεν μπορεί παρά να ανησυχεί τη Μόσχα.

Όλα αυτά δημιουργούν την ψευδαίσθηση σταθερότητας. Ωστόσο η κατάσταση που δημιουργήθηκε ως αποτέλεσμα στρατιωτικών συγκρούσεων δεν μπορεί να οδηγήσει σε δημιουργία κλίματος εμπιστοσύνης μεταξύ Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν. Οι άμεσα εμπλεκόμενοι, Αρμενία και Αζερμπαϊτζάν, έχουν ο καθένας τα δικά του αντιθετικά συμφέροντα. Στο πρακτικό σκέλος της συμφωνίας, υπάρχουν ανοικτά ζητήματα ικανά να την ανατρέψουν στο άμεσο μέλλον.

Στο μεν Αζερμπαϊτζάν επικρατεί αι-

σιοδοξία, αφού η «Συμφωνία» θεωρείται στρατηγική νίκη, ενώ στην Αρμενία, παρότι ένα μέρος του πληθυσμού της πιστεύει ότι είναι δυνατόν να ζήσουν ειρηνικά με το Αζερμπαϊτζάν, υπάρχει σκεπτικισμός και ο φόβος για περισσότερες υποχωρήσεις.

Ο πρωθυπουργός της Αρμενίας, Πασινιάν, κουνάει τη συμφωνία και υποσχεται: «Σας έφερα ειρήνη!» αλλά τα αγκάθια παραμένουν: απελευθέρωση των αρμένιων ομήρων του πρόσφατου πολέμου στο Ναγκόρνο Καραμπάχ και η επιστροφή εκεί των εκατοντάδων χιλιάδων Αρμενίων που εγκατέλειψαν την περιοχή.

Το Μπακού ανακατέλαβε μερικώς τον θύλακα το φθινόπωρο του 2020 και στη συνέχεια ολόκληρο, με επίθεση-αστραπή το Σεπτέμβριο του 2023, με τη βοήθεια της Τουρκίας, αλλά κυρίως της Μ. Βρετανίας και του Ισραήλ, που είναι οι πραγματικοί παίκτες. Μόλις πριν από ένα χρόνο, Πούτιν και Αλίγιεφ συναντήθηκαν στο Μπακού και συζήτησαν την ενίσχυση των διμερών σχέσεων, σήμερα ο αζέρος πρόεδρος είναι ιδιαίτερα ενεργός στο αντιρωσικό μέτωπο.

Στην πραγματικότητα το Αζερμπαϊτζάν δεν εξαρτάται από τη Μόσχα. Έχει εμπορικές σχέσεις, υπάρχει μια μεγάλη κοινότητα Αζέρων στη Ρωσία, αλλά πάντα προσπαθούσε να αποφύγει την ενίσχυση σημαντικών εξαρτήσεων, αξιοποιώντας διαύλους προς τη Δύση, μέσω Κίνας και Τουρκίας!

Για τη Ρωσία, το Ναγκόρνο Καραμπάχ ήταν εργαλείο που της επέτρεπε να διατηρεί ενεργή παρουσία στον Ν. Καύκασο. Τώρα πλέον είναι δύσκολο να ακολουθεί μια πολιτική ισοτιμίας από-

στασης, πρέπει να επιλέξει. Στη σύγκρουση του '23, που πήρε το μέρος του Αζερμπαϊτζάν, είδε να μειώνεται η επιρροή της, αφού ο Αλίγιεφ φάνηκε αγνώμονας! Ωστόσο η ρωσική επιρροή σε αυτή την περιοχή εξακολουθεί να συνιστά ισχυρό παράγοντα. Η στρατιωτική βάση που συμφωνήθηκε μεταξύ Ερεβάν και Μόσχας θα παραμείνει μέχρι το 2044!

Επίσης θεωρείται βέβαια η συνάντηση Πούτιν-Αλίγιεφ (έστω και στο «όρθιο»), που ενδέχεται να επιδράσει στις εξελίξεις στον Καύκασο, αφού οι δύο ηγέτες βρέθηκαν στο ίδιο γεγονός. Το γεγονός αφορά τη ετήσια σύνοδο κορυφής του SCO (Οργανισμός Συνεργασίας της Σαγκάης), στην Τιεντσίν της Κίνας. Η Αρμενία και το Αζερμπαϊτζάν υπέβαλαν αίτηση για πλήρη ένταξη στο SCO. Ο αρμένιος πρωθυπουργός Πασινιάν θα συμμετάσχει στην επόμενη σύνοδο κορυφής. Ο Πούτιν βρέθηκε από τις 31 Αυγούστου έως τις 5 Σεπτεμβρίου σε Τιεντσίν, Πεκίνο και Βλαδιβοστόκ (όπου έγινε η σύνοδος του EEF (Ανατολικό Οικονομικό Φόρουμ)). Οι κινήσεις αυτές σίγουρα επιχειρούν και διαμορφώνουν απάντηση στις κινήσεις των ΗΠΑ.

Η σιωπή του Ιράν μπορεί συνεπώς να «διαβαστεί» ως αποδοχή της νέας κατάστασης, αλλά και ως αναμονή της εξέλιξής της, αφού η νέα κατάσταση κάθε άλλο παρά έχει παγιωθεί. Σε κάθε περίπτωση, οι σχέσεις μεταξύ Ιράν και Αζερμπαϊτζάν δεν είναι απλώς περίπλοκες, αλλά πολύ περίπλοκες! Ως γνωστόν, στο Ιράν ζει σημαντική μειονότητα Αζέρων, που τα ΜΜΕ του Αζερμπαϊτζάν το αποκαλούν συνεχώς «νότιο Αζερμπαϊτζάν». Από την άλλη, υπάρχει ένα τμήμα του καθεστώτος, οι ακραίοι

συντηρητικοί, που υποστηρίζει το Αζερμπαϊτζάν στην αντιπαράθεσή του με την Αρμενία.

Ο διάδρομος σημαίνει πολλά πράγματα για τη Δύση; Ναι, αφού ο στόχος είναι (σε ένα πρώτο στάδιο) να αποσπάσει την περιοχή από τη Ρωσία. Ταυτόχρονα, όχι μόνο αποκόπτει τη Ρωσία από τον Ν. Καύκασο, αλλά και απομονώνει το Ιράν από τη Ρωσία και την Ευρώπη μέσω των μοναδικών «φιλικών» αρμενικών συνόρων.

Ωστόσο ο διάδρομος της Ζανγκεζούρ, ως μέρος ενός δρόμου από την Ευρώπη στα σύνορα με την Κίνα και κάτω από τον έλεγχο των ΗΠΑ, δεν πιέζει μόνο τη Ρωσία. Η Κίνα προωθεί το δικό της «μεταξένιο» δρόμο. Όμως η λειτουργία ενός ακόμα Διαδρόμου ως βήμα για την υλοποίηση του αποκαλούμενου «Κεντρικού Διαδρόμου» που θα συνέδεε την Κίνα, την Κεντρική Ασία και την Ευρώπη, ακόμα και αν παρακάμπτει Ρωσία και Λευκορωσία, δεν θα της κακοφαινόταν. Το ζήτημα είναι ποιος θα τον ελέγχει;

Οι πρόσφατες εξελίξεις αποκαλύπτουν δύο βασικές γεωπολιτικές αλήθειες: την αποδυνάμωση του Ιράν και την απόσπαση της Ρωσίας στο βασικό μέτωπο της Ουκρανίας. Οι ΗΠΑ δείχνουν να βάζουν «πόδι» στον Καύκασο και η Δύση ετοιμάζεται να ανοίξει ένα δεύτερο μέτωπο ενάντια στη Ρωσία, επενδύοντας όχι μόνο στις αντιθέσεις Ρωσίας-Αζερμπαϊτζάν, αλλά και άλλων περιφερειακών παίκτων. Φημολογείται ότι το Ουζμπεκιστάν θα είναι ο επόμενος σταθμός. Αλλά πόσο εύκολα μπορείς να αλλάξεις τη «γεωγραφία»;

XB

Πολεμικά πλοία των ΗΠΑ στις ακτές της Βενεζουέλας

Με πρόσχημα την καταπολέμηση των ναρκωτικών και αφού κατηγορήσε τον Μαδούρο ως τον μεγαλύτερο διακινητή παγκοσμίως, ανεβάζοντας την αμοιβή για τη σύλληψή του στα 50 εκατ. δολάρια, η διοίκηση Τραμπ διέταξε την αποστολή 8 πολεμικών πλοίων και 4.000 πεζοναυτών στην Καραϊβική, κοντά στις ακτές της Βενεζουέλας, προβάλλοντας ισχυρή στρατιωτική παρουσία και δείχνοντας τις στρατιωτικές δυνατότητες των ΗΠΑ σε μια περιοχή που θεωρείται από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό επικράτεια του -η «πίσω αυλή» του- και είναι γεμάτη από τις στρατιωτικές και πολιτικές επεμβάσεις του στην πολύπαθη ιστορία της. Το Καράκας αντέδρασε με επίσημη διαμαρτυρία στον ΟΗΕ για παραβίαση διεθνών συνθηκών και απειλή για την ειρήνη στο δυτικό ημισφαίριο και κινητοποίησε τις στρατιωτικές του δυνάμεις.

Η κλιμάκωση της επιθετικότητας απέναντι στη Βενεζουέλα και η προβολή στρατιωτικής ισχύος δεν έρχεται απλώς να συμπληρώσει μια σειρά μέτρων αποκλεισμού, εμπόργκο, καθώς και στοχοποίησης της κυβέρνησης Μαδούρο και προσπάθειας ανατροπής της, μέτρα που εδώ και χρόνια εφαρμόζονται από τις κυβερνήσεις των ΗΠΑ με στόχο να διαφοροποιήσουν τις συμμαχίες, να βάλουν σφήνες, να ανατρέψουν πολιτικές, να ασκήσουν ασφυκτικές πιέσεις γενικότερα (π.χ. αποχώρηση Παναμά από το Δρόμο του Μεταξιού-BRI, άρνηση της Βραζιλίας στην ένταξη της Βενεζουέλας στους BRICS, παλιότερα αναγνώριση του Γκουαϊδού κ.λπ.).

Τα πολεμικά πλοία των ΗΠΑ, πέρα από τον επιδιωκόμενο έλεγχο σε όλη τη Λατινική Αμερική, είναι μια κίνηση με παγκόσμια εμβέλεια και απόηχο, στοχεύει πρωτίστως τους λαούς της περιοχής και όλου του κόσμου,

καθώς εντάσσεται στη νέα περίοδο προετοιμασίας του γενικευμένου μακελίου που εγκαινίασαν για την ανθρωπότητα οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί.

Η Βενεζουέλα, χώρα με τα μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου παγκοσμίως, είναι σημαντικός κλάος της πολιτικής που θα κάνει την «Αμερική Ξανά Μεγάλη». Στο πλαίσιο του MAGA και όπως εκφράστηκε με τις δηλωμένες επιδιώξεις της διοίκησης Τραμπ για Γροιλανδία, Καναδά, Παναμά, Μεξικό, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αναζητά τη στρατηγική του αναβάθμιση έναντι των κύριων αντιπάλων του Ρωσίας, Κίνας, την παρεμπόδιση τους, την αποδυνάμωση και με στόχο την εκδίωξή τους.

Οι τελευταίες αλλά και το Ιράν που έχει συνάψει 20ετή στρατηγική συνεργασία με τη Βενεζουέλα βρίσκονται εδώ και χρόνια στην περιοχή, ενισχύοντας την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική τους παρουσία. Τον περσινό Ιούλιο ρώσικα πολεμικά πλοία - μεταξύ αυτών και πυρηνοκίνητο υποβρύχιο - αγκυροβόλησαν σε λιμάνι της Βενεζουέλας για μέρες, μετά τη στάση τους στην Κούβα, 150 χλμ. από τις ακτές των ΗΠΑ, πραγματοποιώντας ασκήσεις στον Ατλαντικό.

Ο Μαδούρο, συνεχίζοντας την πολιτική Τσάβες, ακουμπά στους προστάτες «εξ ανατολών» και στον «μεγαλύτερο αδερφό» Πούτιν, βαθαίνοντας τις συνεργασίες κάθε είδους, υποθηκεύοντας τη χώρα και το λαό της Βενεζουέλας στον ρώσικο και τον κινέζικο ιμπεριαλισμό που απομυζούν πλούτο και ασκούν γεωστρατηγική επιρροή «κάτω από τη μύτη» και «μπαίνοντας στη μύτη» των ΗΠΑ!

Παράλληλα μεγάλες αμερικάνικες πετρελαϊκές εταιρίες δραστηριοποιούνται στη Βενεζουέλα και, λίγες μόνο

μέρες πριν από την αποστολή των αμερικάνικων πλοίων, ανανεώθηκε η άδεια από το αμερικάνικο κράτος στη CHEVRON για συνέχιση των εξορύξεων αργού πετρελαίου και τροφοδότησης με αυτό των αμερικάνικων διυλιστηρίων και της αμερικάνικης βιομηχανίας. Η άδεια είχε διακοπεί ως ένα μέσο πίεσης στην κυβέρνηση Μαδούρο. Όμως υπήρχαν επικρίσεις από παράγοντες της αμερικάνικης ελίτ, θεωρώντας ότι οι ζημιές είναι περισσότερες από τα οφέλη, απηχώντας τις διαφορετικές θέσεις εντός της κυβέρνησης Τραμπ. Οι εισαγωγές της Κίνας αντιστάθμισαν τη μείωση αποστολών προς τις ΗΠΑ -με 30 δεξαμενόπλοια το μήνα να μεταφέρουν 780.000 βαρέλια ημερησίως- και αύξησαν τα ερείσματά της στο δυτικό ημισφαίριο. Έτσι ακολούθησε η ανανέωση της άδειας για τον αμερικάνικο κολοσσό και μαζί της ακολούθησαν οι στρατιωτικές δυνάμεις των ΗΠΑ, με παρουσία πυρηνικού υποβρυχίου(!) -για να περιπολεί κι αυτό σε «κατάλληλες περιοχές»-, αποδεικνύοντας περύτερα ότι ο ιμπεριαλισμός διασφαλίζει τα συμφέροντά του με τα κανόνια του! Η Κίνα αντέδρασε καταδικάζοντας «τη χρήση και απειλή βίας στις διεθνείς σχέσεις και την παρέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις της Βενεζουέλας».

Οι εστίες αντιπαράθεσης πληθαίνουν και αναθερμαίνονται σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Σε αυτή την πορεία φρίκης που δεν έχει γυρισμό, οι λαοί μπορούν και πρέπει να δουν τη δική τους προοπτική στην οικοδόμηση της κοινής τους πάλης ενάντια σε κάθε ιμπεριαλισμό και σε κάθε λογής προστάτες. Η πολιτική Μαδούρο ούτε «ανεξάρτητη» ούτε «αντιιμπεριαλιστική» είναι, γιατί βρίσκεται στον αντίποδα μιας τέτοιας κατεύθυνσης. Και αυτό αφορά και το λαό της Βενεζουέλας και τους λαούς όλου του κόσμου.

Σικάγο, ΗΠΑ

Η Εθνοφρουρά... του Τραμπ και ο «εσωτερικός εχθρός»

Τα εργατικά συνδικάτα του Σικάγο είχαν έναν λόγο περισσότερο φέτος να τιμήσουν αγωνιστικά και μαζικά την Ημέρα Εργασίας, όπως κάθε χρόνο, την πρώτη Δευτέρα του Σεπτεμβρίου, που συνέπεσε φέτος να είναι πρωτομηνιά. Είναι μια επέτειος η οποία παρά τη συστημική προσπάθεια να μετατραπεί σε μια ανώδυνη αργία, συνεχίζει να αποτελεί ανάμνηση, έστω και μακρινή, του πρώιμου ριζοσπαστικού αμερικάνικου εργατικού κινήματος. Τότε που οι Ιππότες της Εργασίας οργάνωσαν την μεγάλη συγκέντρωση στις 5 Σεπτεμβρίου του 1882 στη Νέα Υόρκη, διεκδικώντας τη θέσπιση του οκτάωρου και ανοίγοντας τον δρόμο για την γενική απεργία του 1886. Και το φετινό ραντεβού κλείστηκε στο Μνημείο της πλατείας Χειμάρκετ. Στη συμβολή των οδών Ντεσπλίνς και Ράντολφ στη Γουέστ Λουπ, συναντήθηκαν από νωρίς περισσότεροι από δέκα χιλιάδες. Στο σημείο που διαδραματίστηκε η αιματηρή σύγκρουση των 2.500 περίπου απεργών εργατών με την αστυνομία στις 4 Μαΐου 1886, όταν οι πρώτοι αρνήθηκαν να διαλυθούν μετά τις ομιλίες των αναρχικών ηγετών της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων. Και στο οποίο στέκει το γλυπτό που αναπαριστά την άμαξα πάνω στην οποία ο Σπάις, ο Πάρσονς, ο Φίλντεν και οι υπόλοιποι μίλησαν κάτω από βροχή στους συγκεντρωμένους για κοινωνική δικαιοσύνη και τα δικαιώματα των εργατών. Εκεί, λοιπόν, συγκεντρώθηκαν μέλη εργατικών συνδικάτων, κοινωνικοί ακτιβιστές, αλληλέγγυοι στην Παλαιστήνη και αγωνιστές της μαύρης και ισπανόφωνης κοινότητας, ανταποκρινόμενοι, εκτός των άλλων, στο κάλεσμα της καμπάνιας «Workers Over Billionaires» (Οι εργαζόμενοι πάνω από τους δισεκατομμυριούχους). Στις ομιλίες τοπικοί συνδικαλιστές θύμισαν πως από αυτό το σημείο και από αυτή την πόλη ξεκίνησαν οι σκληροί αγώνες του αμερικάνικου εργατικού κινήματος, που έδωσαν το παράδειγμα στους εργαζόμενους όλου του κόσμου. «Κάθε δικαίωμα που έχετε, είτε πρόκειται για την οκτάωρη εργασία, τις αμειβόμενες υπερωρίες, τις εργατικές αποζημιώσεις, την ασφάλιση για την περιθάλψη, τη σύνταξη και τις διακοπές, όλα αυτά κατακτήθηκαν από το εργατικό κίνημα. Να μην το ξεχνάτε!», φώναξε σε μια από τις τελευταίες ομιλίες ένας από τους διοργανωτές. Η συγκέντρωση εξελίχτηκε σε μια πολύωρη διαδήλωση, η οποία έβαλε στόχο γραφεία μεγάλων εταιριών, μεταξύ άλλων της «Valor Equity Partners», μιας εταιρείας επενδύσεων που ίδρυσε ο δισεκατομμυριούχος από το Σικάγο, Αντόνιο Γκράσιας, φίλος του Τραμπ και συνεργάτης του Μασκ στο Τμήμα Κυβερνητικής Αποτελεσματικότητας (DOGE), αλλά και του πύργου Τραμπ στη συνοικία Ρίβερ

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια συλλογή ρεπορτάζ από πρόσφατες κινητοποιήσεις στο Σικάγο, fightbacknews.org/tag/ChicagolL

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

Νορθ.

Όχι στρατός στο Σικάγο! Αυτό ήταν το σύνθημα που επαναλήφθηκε πολλές φορές από ομιλητές και συγκεντρωμένους. Η αμερικάνικη μεγαλούπολη βρίσκεται εδώ και μερικές εβδομάδες σε μια ιδιότυπη πολιορκία ύστερα από τις απειλές του Τραμπ, πως θα είναι η τρίτη περιοχή μετά το Λος Άντζελες και την Ουάσιγκτον, στην οποία θα στείλει δυνάμεις της Εθνοφρουράς, αλλά και ομοσπονδιακών υπηρεσιών καταστολής, για να αντιμετωπίσουν, όπως ισχυρίζεται, την εγκληματικότητα στους δρόμους της. «Το Σικάγο είναι η παγκόσμια πρωτεύουσα δολοφονιών!», έγραψε στον λογαριασμό του και υποσχέθηκε να λύσει το πρόβλημα, όπως το έκανε και στην Ουάσιγκτον! Ο κυβερνήτης του Ιλινόις και ο δήμαρχος της πόλης αντέδρασαν, μίλησαν για παραβίαση του συντάγματος και των νόμων, αποφάσισαν να δώσουν εντολές στις τοπικές δυνάμεις να μην συνεργαστούν με τους απεσταλμένους του Τραμπ, αλλά αυτό διόλου δεν απέτρεψε τον Αμερικανό πρόεδρο να απειλεί και να επιτίθεται στις τοπικές αρχές. Ο κυβερνήτης Πρίτσκερ, που ανήκει όπως και ο δήμαρχος Μπράντον Τζόνσον στο Δημοκρατικό Κόμμα, κατήγγειλε μάλιστα πως στον Ναύσταθμο των Μεγάλων Λιμένων έχουν ήδη φτάσει περισσότεροι από διακόσιοι άνδρες της Υπηρεσίας Τελωνείων και Προστασίας των Συνόρων (ICE), που μεταφέρθηκαν από το Λος Άντζελες. Η ICE τους τελευταίους μήνες έχει πρωταγωνιστήσει σε ένα ανελέητο βίαιο κυνηγητό μεταναστών στους δρόμους και στις λαϊκές γειτονιές των αμερικάνικων πόλεων. Η μαζική οργή που προκάλεσε η δράση της στη μεγαλούπολη της Καλιφόρνια ήταν το πρόσχημα του Τραμπ για να στείλει τον Ιούνιο εθνοφρουρούς. Ήταν μια αποστολή που θεωρήθηκε παράνομη πριν μερικές ημέρες από ομοσπονδιακό δικαστή του Σαν Φρανσίσκο, γιατί παραβίασε τον νόμο Posse Comitatus, που ψηφίστηκε το μακρινό 1878.

Αφορμή για το νομοθέτημα του Κογκρέσου που περιορίζει την ανάπτυξη ομοσπονδιακών δυνάμεων στις πολιτείες, ήταν η απόφαση του τότε προέδρου Χέιζ να στείλει στρατεύματα για να καταστείλουν τη μεγάλη απεργία των εργατών στους σιδηροδρόμους το 1877.

Συνδυάζοντας καιροσκοπικά την εγκληματικότητα με την παράνομη μετανάστευση και αναπτύσσοντας μια συντονισμένη με τα ακροδεξιά ολιγαρχικά ΜΜΕ προπαγάνδα, ο Αμερικανός πρόεδρος και η κυβέρνησή του, με την αποστολή της Εθνοφρουράς και την ανάπτυξη των ομοσπονδιακών υπηρεσιών επιχειρεί να πετύχει πολλούς στόχους μαζί. Να συσπειρώσει και να διευρύνει τη βάση του λεγόμενου κινήματος MAGA, απευθυνόμενος στα συντηρητικά, ξενοφοβικά και αντιδραστικά ένστικτα που επικρατούν σε τμήματα των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων και στη δοκιμαζόμενη οικονομικά μεσοαστική τάξη. Να λογαριαστεί με μηχανισμούς και πρόσωπα του αμερικάνικου πολιτικού κατεστημένου, ιδιαίτερα με τους Δημοκρατικούς, που συνεχίζουν να ασκούν έλεγχο τόσο στο λεγόμενο «βαθύ κράτος» της Ουάσιγκτον, όσο και σε πολιτειακό επίπεδο, σε θεσμούς και θέσεις-κλειδιά. Δεν είναι τυχαίο πως επιλέγει περιοχές στις οποίες το Δημοκρατικό κόμμα, παρά τη γενική εκλογική ήττα του, επιβεβαίωσε την ισχύ του. Αυτά, ιδιαίτερα ενόψει των ενδιάμεσων εκλογών του 2026, στις οποίες θέλει να εξασφαλίσει πως η προεδρία του δεν θα είναι και πάλι μια παρένθεση. Ο άλλος εξίσου σημαντικός λόγος είναι να επιβάλλει «πολεμικό κλίμα» σε βάρος του «εσωτερικού εχθρού». Έτσι όπως το αντιλαμβάνεται όχι μόνο ο Τραμπ, αλλά το σύνολο του αμερικάνικου αστικού πολιτικού προσωπικού και φυσικά τα αφεντικά τους. Δηλαδή, του ανεξάρτητου εργατικού κινήματος, που τον τελευταίο καιρό έχει αφυπνιστεί ελπιδοφόρα, των αγώνων για δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα και των κινήσεων διεθνούς και κοινοτικής αλληλεγγύης. Έχοντας επίγνωση πως οι πολιτικές περικοπών στις κοινωνικές δαπάνες, οι χαώδεις ανισότητες, οι οικονομικές δυσκολίες και οι αντιδράσεις για το αντιμεταναστευτικό και το αντιεκπαιδευτικό πογκρόμ θα υποκινήσουν σχεδόν βέβαια μαζικότερες αντιστάσεις.

Στο πλαίσιο της ενδοαστικής διαπάλης από την πλευρά των Δημοκρατικών, αλλά και αρκετών δυσαρεστημένων Ρεπουμπλικάνων, όλο και πιο συχνά γίνεται αναφορά στις απολυταρχικές και αντιδημοκρατικές τραμπικές πολιτικές, με χαρακτηρισμούς για νεοφασισμό ή προσωπικές δικτατορικές φιλοδοξίες. Ο ίδιος ο Μπάιντεν δήλωσε πως «ζούμε σκοτεινές μέρες»! Ανεξάρτητα από τις ιδιομορφίες του, ο πρόεδρος των ΗΠΑ δεν κάνει κάτι το εντελώς διαφορετικό από όσα έκαναν οι προηγούμενες κυβερνήσεις των Δημοκρατικών και οι περισσότερες σύγχρονες κυβερνήσεις των καπιταλιστικών κρατών, ισχυρών και υποτελών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η ενίσχυση της ICE ως «κυνηγού κεφαλών» (παράτυπων μεταναστών, κυρίως Λατινοαμερικάνων) σε βάρος άλλων υπηρεσιών κοινωνικής προστασίας, όπως λόγου χάρη της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Διαχείρισης Εκτάκτων Αναγκών (FEMA). Από το 2013 επί προεδρίας Ομπάμα, το υπουργείο Εσωτερικής Ασφάλειας (DHS) άρχισε να μεταφέρει κονδύλια που προορίζονταν για την αντιμετώπιση φυσικών καταστροφών σε προγράμματα για κατασκευή κέντρων κράτησης μεταναστών και για την επέκταση της δραστηριότητας της ICE στο εσωτερικό της χώρας. Μεταξύ του 2014 και του 2023, το DHS μετέφερε 1,38 δισεκατομμύρια δολάρια στην ICE από άλλες υπηρεσίες του, συμπεριλαμβανομένης της FEMA. Αυτές οι μεταφορές έφτασαν σε επίπεδα ρεκόρ -πάνω από 400 εκατομμύρια δολάρια- από την κυβέρνηση Μπάιντεν το 2023. Για τη χρήση της Εθνοφρουράς, οι Δημοκρατικοί θέλουν να ξεχνούν πως ο Μπάιντεν έβγαλε 15 χιλιάδες βαριά οπλισμένους άνδρες της στους δρόμους της Ουάσιγκτον για την ασφάλεια της ορκωμοσίας του τον Ιανουάριο του 2021.

Το Σαββατοκύριακο που προηγήθηκε της αργίας της Ημέρας Εργασίας, ο Τραμπ και τα φιλικά σε αυτόν Μέσα άρπαξαν την ευκαιρία για να εκμεταλλευτούν ένα πράγματι αιματηρό διήμερο στους δρόμους του Σικάγο. Σε διαφορετικά περιστατικά πυροβολήθηκαν 58 άνθρωποι, 8 από τους οποίους σκοτώθηκαν. Οι τοπικές αρχές αντέτειναν πως παρόλα αυτά στην περιοχή όλοι οι δείκτες εγκληματικότητας είναι σε διαρκή μείωση και τίποτε δεν δικαιολογεί τον χαρακτηρισμό της ως πρωτεύουσας του εγκλήματος που χρειάζεται την ανάπτυξη της Εθνοφρουράς. Τα ίδια επιχειρήματα προβλήθηκαν και για την περίπτωση της Ουάσιγκτον. Αλλά αυτά τα δεδομένα είναι το τελευταίο που νοιάζει τον Αμερικανό πρόεδρο. Γι' αυτόν σημασία έχει να προωθήσει πάση θυσία την αντιλαϊκή ατζέντα του και τα συμφέροντα των μεγαλοκαπιταλιστών που εκπροσωπεί.

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

ΗΠΑ

Κρατικός Μέτοχος

Οταν πριν από περίπου τρεις μήνες η ιαπωνική SoftBank ανακοίνωσε επένδυση ύψους 2 δισ. δολαρίων (1,5 δισ. λίρες) στην Intel, την ίδια στιγμή υπήρχαν αναφορές ότι και η κυβέρνηση του Ντόναλντ Τραμπ εξετάζει το ενδεχόμενο απόκτησης μεριδίου στον αμερικανικό κολοσσό των ημιαγωγών, ο οποίος αντιμετωπίζει σοβαρές δυσκολίες.

Έτσι, μέσα στον Αύγουστο ανακοινώθηκε ότι η κρατική επιχορήγηση στην εταιρεία ημιαγωγών θα συνοδευτεί με ποσοστό 10% από τις μετοχές της εταιρείας. Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση εξετάζει μια πιθανή επένδυση στην Intel, η οποία θα περιλαμβάνει τη μετατροπή ορισμένων ή όλων των επιχορηγήσεων της εταιρείας από τον Νόμο περί Ημιαγωγών και Επιστήμης (CSA) των ΗΠΑ σε μετοχικό κεφάλαιο, δήλωσαν ανώνυμα οι πηγές στο Bloomberg. Η Intel έχει προγραμματιστεί να λάβει συνολικά 10,9 δισεκατομμύρια δολάρια σε επιχορηγήσεις, βάσει του νόμου CSA, για εμπορική και στρατιωτική παραγωγή.

Το ποσοστό και το αν και πώς θα υλοποιηθεί το σχέδιο είναι προς το παρόν αντικείμενο διαπραγματεύσεων.

Στην πραγματικότητα, είχαν προηγηθεί δύο άλλες ενέργειες στην ίδια κατεύθυνση το προηγούμενο διάστημα:

Το περίφημο deal με την Nvidia όπου η αμερικανική κυβέρνηση συμφώνησε να δώσει την άδεια για πώληση μικροτσίπ τεχνητής νοημοσύνης στην Κίνα με την προϋπόθεση ότι το αμερικανικό δημόσιο θα είχε μερίδιο 15% στις πωλήσεις! Καθιστώντας, όπως ορθά γράφτηκε, το αμερικανικό δημόσιο συνεταίρο στις εμπορικές δραστηριότητες της εταιρείας.

Τον Ιούνιο, η κυβέρνηση ενέκρινε επένδυση από τη Nippon Steel, μια ιαπωνική εταιρεία, στη U.S. Steel σε μια συμφωνία που περιελάμβανε μια λεγόμενη χρυσή μετοχή στην εταιρεία, μια επίσης σπάνια πρακτική όπου η κυβέρνηση συμμετέχει σε μια επιχείρηση.

Οι δύο κατασκευαστές τσιπ συμφώνησαν στην οικονομική συμφωνία με την αμερικανική κυβέρνηση, αφού αυτό τέθηκε ως προϋπόθεση για την απόκτηση αδειών εξαγωγής για την κινεζική αγορά, όπως επισημαίνουν στο ρεπορτάζ τους και οι Financial Times. Καμία διάψευση των δημοσιευμάτων δεν έγινε, αντίθετα η Nvidia ξεκίνησε τις πωλήσεις τσιπς τεχνητής νοημοσύνης από τη δεύτερη μέρα της φερόμενης συμφωνίας με την αμερικανική κυβέρνηση.

Βέβαια εκπέμπουν διαφορετικά μηνύματα οι δύο ενέργειες καθώς στην περίπτωση των δύο εταιρειών υπήρξε κριτική ότι χάριν της εμπορικής συμμετοχής υπάρχει χαλάρωση στην πολιτική αποκλεισμού της Κίνας, αλλά ολόκληρη η πολιτική Τραμπ βρίσκεται από αντιφάσεις, εκτινάξεις και πωσιγόμματα.

Στο επίπεδο λοιπών του ελέγχου πηγών εξόρυξης κρίσιμων υλικών για τον παγκόσμιο ανταγωνισμό, προηγήθηκε επίσης μία άλλη περίπτωση: Η MP Materials (MP), που είναι ο κορυφαίος αμερικανός εξορυκτικός όμιλος σπάνιων γαιών.

Εξασφάλισε μια συμφωνία \$400 εκατομμυρίων με το Πεντάγωνο με κατώτατες τιμές και μετοχικές συμμετοχές. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ κατέχει πλέον περίπου το 15% της MP, η οποία θα επεκτείνει την παραγωγή μαγνητών των ΗΠΑ και θα μειώσει την εξάρτηση από την Κίνα. Οι ανα-

λυτές διπλασίασαν τους στόχους τιμών της μετοχής της εταιρείας στα \$55, αναμένοντας ότι τα κέρδη προ φόρων θα διπλασιαστούν σχεδόν έως το 2028. Το ολοκληρωμένο μοντέλο εξόρυξης σε μαγνήτες της MP και τα εγγυημένα συμβόλαια άμυνας την καθιστούν ένα σταθερό, στρατηγικό πλεονέκτημα.

Και όλα αυτά στο πλαίσιο της παράκαμψης και χαλάρωσης των νόμων και περιορισμών για αναζήτηση στα βάθη του Ειρηνικού ωκεανού που περιέχει περίπου 21 δισεκατομμύρια τόνους πολυμεταλλικών οξείδων γεμάτα νικέλιο, κοβάλτιο, χαλκό και μαγγάνιο.

Σύμφωνα με τους σχεδιασμούς Τραμπ, αυτή η ώθηση στην εξορυκτική προσπάθεια (που μάλιστα παρουσιάζεται και ως πράσινη καθώς δεν έχει εκπομπές ρύπων στην ατμόσφαιρα!) θα δώσει στις ΗΠΑ στρατηγικό πλεονέκτημα απέναντι στην Κίνα.

Κατά συνέπεια, και την κίνηση με την Intel μπορούμε να την εντάξουμε σε αυτή τη στρατηγική με όλες τις «τραμπικές» αντιφάσεις της.

Και, από ό,τι φαίνεται, θα ακολουθήσουν και άλλες εταιρείες, ενσωματώνοντας την κρατική επιχορήγηση σε ποσοστά μετοχικού κεφαλαίου. Κυρίως εταιρείες που παράγουν πολεμικό υλικό αλλά και εταιρείες τεχνολογικής αιχμής που θεωρούνται κρίσιμες στο πεδίο του παγκόσμιου ανταγωνισμού.

Εξάλλου, ο ίδιος ο Τραμπ δήλωσε ότι θεωρεί φυσικό επακόλουθο αυτοί που «δίνουν δουλειά στη βιομηχανία (εν προκειμένω το Πεντάγωνο) να έχουν μετοχικό μερίδιο και ρόλο σε αυτές τις εταιρείες. Η πρακτική αυτή έχει προκαλέσει μία συζήτηση για την «επάνοδο του κρατισμού».

Ακόμα και ο «αριστερός» δημοκρατικός Σάντερς δήλωσε ικανοποιημένος γιατί ο Τραμπ εφαρμόζει μία δική του πρόταση καθώς μέσω του αμερικανικού δημοσίου οι επιχορηγήσεις στις ιδιωτικές εταιρείες επανέρχονται στον αμερικανικό φορολογούμενο λαό!

Στην πραγματικότητα, το καπιταλιστικό/ιμπεριαλιστικό κράτος δεν είχε φύγει ποτέ για να... επανέλθει, τόσο μετά την κρίση του 2008 (δεν ξεχνιέται η φράση για «τραπεζιτικό σοσιαλισμό») όσο και με την κρίση του covid, στηρίζοντας το αμερικανικό κεφάλαιο. Βέβαια, τελευταία είχαν επαινεθεί τόσο το κινέζικο όσο και το ρώσικο οικονομικό παράδειγμα για τη συμμετοχή του κρατικού παράγοντα στην οικονομία από διάφορους αναλυτές...

Από την άλλη, δεν είναι εύκολη μία τέτοια μετάβαση στο χαρακτήρα των εταιρειών. Παράδειγμα η μετοχή της Intel, που εκτοξεύτηκε με τη δημοσίευση των κυβερνητικών προθέσεων αλλά οδηγήθηκε σε... χαμηλή πτήση όταν ανακοινώθηκαν οι συνομιλίες εταιρείας-αμερικανικής κυβέρνησης για τα πραγματικά ποσοστά συμμετοχής.

Όπως συμβαίνει με όλους τους νικητές του Chips Act (του προγράμματος ανάδειξης και ενίσχυσης των λεγόμενων στρατηγικών επιχειρήσεων), η επιχορήγηση της Intel είχε αρχικά σχεδιαστεί για να εκταμιεύεται με την πάροδο του χρόνου, καθώς η εταιρεία επιτυγχάνει τα ορόσημα του συμφωνημένου έργου. Η Intel είχε λάβει 2,2 δισεκατομμύρια δολάρια σε εκταμιεύσεις επιχορηγήσεων μέχρι τον Ιανουάριο.

Δεν είναι σαφές εάν αυτά τα 2,2 δισεκατομμύρια δολάρια θα συμπεριληφθούν στο πιθανό μερίδιο στο μετοχικό κεφάλαιο, εάν η εταιρεία έχει λάβει επιπλέον δόσεις από την επιβράβευσή της από τότε που ανέλαβε τα καθήκοντά του ο αμερικανός πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ και σε ποιο χρονοδιάγραμμα θα λάβει η Intel χρήματα στο πλαίσιο ενός πιθανού μεριδίου στο μετοχικό κεφάλαιο.

Προβλήματα θα δημιουργηθούν και στις διενθείς συναλλαγές ή συμπράξεις των εταιρειών καθώς μπορεί η συμμετοχή του αμερικανικού δημοσίου να αποτελεί εγγύηση, είναι όμως ταυτόχρονα και εμπόδιο καθώς η ελέγχει τις όποιες εμπορικές ή άλλες διαδικασίες. Ποιος θα ήθελε συνεταιριζόμαστε με το «τραμπικό» κράτος;

Το ερώτημα -που τελικά συνοδεύει κάθε διάσταση της πολιτικής Τραμπ- κατά πόσο πρόκειται για ένα ολοκληρωμένο σχέδιο υλοποίησης στρατηγικών ή εντάσσεται στο γενικότερο πλαίσιο επίδειξης ισχύος, αποφασιστικότητας και ελέγχου τίθεται και σε αυτή την περίπτωση...

MAGA με σάπιες γέφυρες γίνεται;

Η τραμπική καταιγίδα δασμών και οι όποιες εμπορικές συμφωνίες με «συμμάχους» και ανταγωνιστές ακολούθησαν δεν αρκούν για να απαντηθούν τα μεγάλα ζητούμενα της αμερικανικής οικονομίας, που διεκδικεί να συνεχίζει να παίζει τον ρόλο της ατμομηχανής για το παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό καπιταλιστικό σύστημα.

Άλλωστε, όσον αφορά την εξωτερική πολιτική, παρά την υπερπροβολή τους από τον ίδιο τον Τραμπ, οι δασμοί στην εποχή των στρατιωτικών αναμετρήσεων δεν μπορούν παρά να λειτουργούν σαν ένα συμπληρωματικό όπλο, το οποίο μαζί με τα υπόλοιπα μέσα και μεθόδους του αμερικανικού ιμπεριαλισμού (δεσπόζοντα ρόλο έχουν τα κανονικά όπλα) επιχειρούν να διαμορφώσουν τους όρους για την καθυπόταξη των συμμάχων και την ήττα των ανταγωνιστών.

Όσον αφορά τη μεγαλειώδη βιομηχανική αναγέννηση των ΗΠΑ, που επαγγέλλεται ο Αμερικανός πρόεδρος, αυτή προϋποθέτει πέραν των άλλων την προσαρμογή των εφοδιαστικών αλυσίδων στα νέα γεωπολιτικά δεδομένα κλιμάκωσης του ανταγωνισμού και τη μεταφορά (μέρους έστω) της παραγωγικής αλυσίδας εντός των ΗΠΑ. Σε αυτό, εμπόδιο -πέρα από το ζήτημα του αυξημένου εργατικού κόστους σε σχέση με το εξωτερικό- έχουν αναδειχτεί εδώ καιρό οι γερασμένες υποδομές εντός των ιδίων των ΗΠΑ, που παραμένουν ασυνήρητες εδώ και δεκαετίες και αδυνατούν να υποστηρίξουν την εκτίναξη της αμερικανικής οικονομίας που υπόσχεται το MAGA.

Για του λόγου το αληθές, η σχετική Έκθεση για τις Αμερικανικές Υποδομές για το 2025 που παρουσίασε τον Αύγουστο ο Οικονομικός Ταχυδρόμος αξιολογεί τις αμερικανικές υποδομές συνολικά με C («μέτρια κατάσταση που απαιτεί προσοχή»), ενώ καταγράφει μαύρη τρύπα 3,7 τρις. για τον εκσυγχρονισμό τους! Από τα αεροδρόμια και τα λιμάνια ως τις δημόσιες συγκοινωνίες και τα λύματα, καμιά από τις 18 κατηγορίες υποδομών δεν βαθμολογείται με άριστα, με το συνολικό πακέτο εκσυγχρονισμού τους να φτάνει τα 9 τρις. δολάρια σε βάθος δεκαετίας. Ξεχωρίζουν οι αναφορές στην κακή κατάσταση του οδικού δικτύου και τις γερασμένες γέφυρες με μέση ηλικία τα 47 έτη, ενώ οι ενεργειακές υποδομές έχουν υποβαθμιστεί από το 2021, καθώς βαθμολογούνται πλέον με D+. Τα αεροδρόμια αντιμετωπίζουν μεγάλες ελλείψεις σε προσωπικό, ενώ τα φράγματα έχουν μέση ηλικία τα 64 έτη!

Φυσικά, οι ποнокέφαλοι στα επιτελεία της αμερικανικής άρχουσας τάξης δεν αρχίζουν από τις υποδομές στα σχολεία, που βαθμολογούνται με D ή με την κακή κατάσταση των δημόσιων πάρκων. Άλλα ζητήματα επείγονται να αντιμετωπίσουν οι ιθύνοντες, που δεν έχουν σχέση με τη διαβίωση του αμερικανικού λαού, που τον έχουν καταδικάσει σε ζωή χωρίς δικαιώματα.

Μένοντας στον κρίσιμο για την ανάπτυξη της βιομηχανίας τομέα της ενέργειας, αξίζει να αναφερθεί ότι οι δυσκολίες κάλυψης των αναγκών σε φθηνή ηλεκτρική ενέργεια έχουν ήδη οδηγήσει σε ανταγωνισμό για την πρόσβαση ανάμεσα στις παραδοσιακές βιομηχανίες και τα νέα φουλ ενεργονόρα data center, που στηρίζουν την ανάπτυξη των εφαρμογών τεχνητής νοημοσύνης.

Είναι σαφές ότι ακόμα και εάν η πολιτική των δασμών τελικά ωθήσει σε επαναπατρισμό ένα σημαντικό κομμάτι της παραγωγής που σήμερα βρίσκεται εκτός ΗΠΑ, αυτό δεν θα είναι εφικτό να πραγματοποιηθεί χωρίς παράλληλα να τρέξει ένα κολοσσιαίο πρόγραμμα επενδύσεων σε υποδομές, για να μπορεί να στηριχτεί η ανάπτυξη της εγχώριας βιομηχανίας στο ύψος που απαιτείται για τον ιμπεριαλιστικό ρόλο των ΗΠΑ.

Η αναγκαιότητα του εκσυγχρονισμού των υποδομών έχει αναδειχτεί από τα χρόνια της πρώτης διοίκησης Τραμπ. Όμως, δεν πραγματοποιείται ανέφελα, αλλά ακουμπάει και αυτή στην αντιπαράθεση εντός της αμερικανικής ελίτ. Συναντάει καταρχάς την τάση του κεφαλαίου να επενδύει εκεί που έχει άμεσο και γρήγορο κέρδος (χρηματοπιστωτικός τομέας) και όχι εκεί που η κερδοφορία απαιτεί μακροπρόθεσμες επενδύσεις. Η θηριώδης ενίσχυση του κατασκευαστικού τομέα με στόχο τις υποδομές, που προετοίμαζε η πρώτη διοίκηση Τραμπ, τελικά πετσοκόπηκε από τον Μπάιντεν από τα 2,3 τρις. στο 1 τρις. δολάρια το 2021. Στην υλοποίηση του κουρεμένου πακέτου οφείλονται οι όποιες βελτιώσεις καταγράφονται στην έκθεση αξιολόγησης που αναφέρθηκε παραπάνω. Έτσι μπορεί να αναγνωστεί και η διαρκής αντιπαράθεση Τραμπ με τη διοίκηση της FED για τη μείωση των επιτοκίων και ζητούμενο τη χρηματοδότηση της πραγματικής οικονομίας.

Πέρα από τις τυμπανοκρουσίες από τους δασμούς, τα αμερικανικά επιτελεία στο πλαίσιο της πολεμικής προετοιμασίας έχουν να απαντήσουν και άλλα προβλήματα, για οικοδομήσουν μια παραγωγική βάση τέτοια που να αντιστοιχεί στις φιλοδοξίες των ΗΠΑ. Γιατί MAGA με σάπιες γέφυρες δεν γίνεται, πόσο δε μάλλον όταν οι ανταγωνιστές σου παинеύονται για τις υπερσύγχρονες υποδομές τους.

Γάζα Ετοιμάζουν σχέδιο εκτοπισμού για την ολοκλήρωση της γενοκτονίας!

Τις πρώτες μέρες του Σεπτέμβρη σάλπαραν τα πρώτα πλοία του «Παγκόσμιου Στολίσκου του Σου-μούντ» από τη Βαρκελώνη και τη Γένοβα. Είναι η τρίτη προσπάθεια να σπάσει ο αποκλεισμός που έχει επιβάλει το Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας. Οι δύο προηγούμενες αποστολές (Madleen, προς τιμή της πρώτης ψαρά που το 2014 μετά τον τραυματισμό του πατέρα της αναγκάστηκε να ξανοικτεί στη θάλασσα για να θρέψει την οικογένειά της, και Handala, η χαρακτηριστική φιγούρα καρτούν) ύστερα από αρκετά εμπόδια δεν κατάφεραν να προσεγγίσουν την Παλαιστίνη. Ο σιωνιστικός στρατός κατέλαβε τα πλοία και συνέλαβε τους επιβάτες τους.

Αυτή τη φορά, 20 πλοία και ακτιβιστές από 44 χώρες θα επιχειρήσουν αυτό που οι προηγούμενες αποστολές δεν κατάφεραν, διακηρύσσοντας πως «αν χάσουμε επαφή, θα μπλοκάρουμε την Ευρώπη». Η διακήρυξη αυτή αποτελεί μια έμμεση έκφραση των αυταπατών που καλλιεργεί η πολιτική αντίληψη που καθορίζει αυτή την αποστολή. Αλλά η γνωστή ακτιβίστρια Γκρέτα Τούμπεργκ διατύπωσε με ευθύ τρόπο αυτές τις αυταπάτες: «Μια αποστολή όπως αυτή δεν έπρεπε να χρειαστεί να υπάρξει». Θα έπρεπε να είναι «ευθύνη [...] των κυβερνήσεων μας και των αιρετών να δράσουν και να προσπαθήσουν να υπερασπιστούν το διεθνές δίκαιο, να αποτρέψουν τα εγκλήματα πολέμου, να αποτρέψουν τη γενοκτονία», όμως «δεν το κάνουν και έτσι προδίδουν τους Παλαιστίνιους αλλά και όλη την ανθρωπότητα».

Αυτή η γραμμή της πίεσης των «καλών» ιμπεριαλιστών και των «προοδευτικών» αστικών δυνάμεων που είναι οι βασικοί «αρμόδιοι» για να δικαιώσουν την Πα-λαιστινιακή υπόθεση εκδηλώνεται με την αποστολή του στολίσκου την ίδια ώρα που μεγαλώνει η οργή που εκφράζουν εκατομμύρια διαδηλωτών σε όλο τον κόσμο. Οργή από την ακραία βία των σιωνιστών, την αδιαφορία πλέον να αποκρύπτουν τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Και αγανάκτηση από την υποκρισία των κυβερνήσεων των χωρών τους, που για να σώσουν τα προσχήματα αναγκάζονται να δείξουν πως αντιδρούν.

Οι εικόνες και τα βίντεο κατακλύζουν τις οθόνες και γίνονται πρωτοσέλιδα. «Την ώρα που κηρύσσεται λιμός, οι άνθρωποι ήδη πεθαίνουν από την πείνα», ανέφερε η αξιωματούχος του Παγκόσμιου Επισιτιστικού Προγράμματος, Σίντι ΜακΚέιν, που επισκέφτηκε καταυλισμούς στη Γάζα. «Όταν δεν υπάρχουν αρκετά τρόφιμα, τα παιδιά υποφέρουν από οξύ υποσιτισμό, κατόπιν πεθαίνουν αργά και οδυνηρά. Αυτός, με απλούς όρους, είναι ο λιμός».

Με αυτά τα δεδομένα προωθείται και το «νέο» σχέδιο των σιωνιστών για πλήρη κατάληψη της Λωρίδας της Γάζας. Από τις 29 Αυγούστου η Πόλη της Γάζας χαρακτηρίστηκε «επικίνδυνη ζώνη μαχών» και διατάχθηκε η εκκένωσή της. Αμέσως αεροπλάνα και drones ξεκινούν ολονύκτιους βομβαρδισμούς. «Κάποιοι γείτονες έφυγαν, αλλά όπου κι αν πας σ' ακολουθεί ο θάνατος», είπε τηλεφωνικά στο Γαλλικό Πρακτορείο μια κάτοικος του δυτικού προαστίου Ζεϊτούν. Πάνω από 1.000 κατοικίες και 400 οικοδομικά τετράγωνα έχουν γίνει θρύψαλα και τα συντρίμια τους εκσφενδονίζονται ακόμη και στις πιο απομακρυσμένες σκηνές.

Χαρακτηριστική της σιωνιστικής αγριότητας είναι και η επίθεση στο νοσοκομείο Νάσερ, όπου βρήκαν το θάνατο τουλάχιστον 50 άνθρωποι, ανάμεσά τους 6 δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερ, διασώστες, υγειονομικοί και ασθενείς. Το μακελινό ακολούθησε ο κυνισμός του Νετανιάχου, που έκανε λόγο για «ατύχημα», η ειρωνεία του IDF, που «λυπάται» για τα θύματα αλλά η Χαμάς είχε στήσει κάμερα για να παρακολουθεί τις κινήσεις ισραηλινών στρατιωτών. Ίσως η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της οργής να ήταν δηλώσεις δήθεν καταδίκης, όπως π.χ. του Μερτς, ο οποίος, «αδυνατώντας» να πιστέψει πως ο πραγματικός στόχος ήταν οι δημοσιογράφοι, θα περιμένει τα αποτελέσματα της έρευνας προτού καταλήξει σε τελική κρίση.

Απέναντι σε όλα αυτά είναι αξιοθαύμαστη η ανθεκτικότητα των Παλαιστινίων. Αυτών που αγωνίζονται να επιβιώσουν ψάχνοντας τρόφιμα στα σκουπίδια και ελπίζοντας πως θα ξεδιψάσουν κάπως, μιας και ανακοινώθηκε η ολοκλήρωση ενός

αγωγού μεταφοράς αφαλατωμένου νερού που έφτιαξαν τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και θα μεταφέρει 7,5 εκατομμύρια λίτρα νερού την ημέρα.

Η πραγματική ελπίδα για τον παλαιστινιακό λαό και την υπόθεση του είναι οι επιτυχίες της Παλαιστινιακής Αντίστασης που ο σιωνιστικός στρατός δεν μπορεί πλέον να κρύψει. Ενέδρα των παλαιστινίων μαχητών είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο ισραηλινών στρατιωτών και την ομηρία τεσσάρων. Τουλάχιστον 455 ισραηλινοί στρατιώτες έχουν σκοτωθεί, γεγονός που χαρακτηρίζεται αδιανόητη «τακτική οπισθοδρόμηση». Οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν στο πεδίο της μάχης οι σιωνιστές τούς κάνει να αναζητούν εκδίκηση στον άμαχο πληθυσμό.

Η στρατιωτική φθορά έχει αντίκτυπο και στο εσωτερικό του Ισραήλ. Ο Αύγουστος ήταν μήνας μεγαλειωδών διαδηλώσεων με κεντρικό σύνθημα τον τερματισμό του πολέμου, την απελευθέρωση των ομήρων και τη σύναψη συμφωνίας κατάπαυσης πυρός (την οποία επιμένει να μην αποδέχεται ο Νετανιάχου, ακολουθώντας εντολές του Τραμπ). Η πίεση που ασκούν αυτές οι διαδηλώσεις συνολικά στο πολιτικό κατεστημένο είναι μεγάλη.

Ο Νετανιάχου, εκτός από τους ακροδεξιούς συμμάχους του, αντιμετωπίζει και την κριτική πιο «μετριοπαθών», που στην πραγματικότητα προκρίνουν μια «χαλάρωση» λόγω της διεθνούς κατακραυγής, καθόλου, όμως, παρέκκλιση από τους στόχους του σιωνιστικού κράτους. Με το ίδιο σκεπτικό εκφράζονται και σοβαρές διαφωνίες στρατιωτικών -τελευταία και ιδιαίτερης σημασίας η διαφωνία του αρχηγού των ενόπλων δυνάμεων, στρατηγού Εγιάλ Ζαμίρ, μετά μάλιστα και την αποκάλυψη πως η επιχείρηση «Άρματα του Γεδεών» απέτυχε.

Από την «εξίσωση» δεν μπορούν να λείπουν οι ιμπεριαλιστές. Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ ανακοίνωσε πως θα εμποδίσουν την πρόσβαση στα μέλη της Παλαιστινιακής Αρχής ενόψει της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ (9-23/9) στη Ν. Υόρκη ως τιμωρία για τη «διεθνοποίηση» του παλαιστινιακού ζητήματος. Σε αυτήν την «πολυαναμενόμενη» Γενική Συνέλευση οι Γαλλία, Βρετανία και άλλες χώρες προανήγγειλαν την αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους. Πρόκειται για τη γνωστή σε όλο τον κόσμο πια απάτη της «λύσης των δύο κρατών», με την οποία ιμπεριαλιστικές και αντιδραστικές δυνάμεις επιχειρούν εδώ και δεκαετίες να καταστείλουν πολιτικά τον ένοπλο εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του παλαιστινιακού λαού. Και μπορούμε με βεβαι-

ότητα να προεξοφλήσουμε ότι θα βρεθεί και πάλι η διαδικαστική φόρμουλα ώστε η «λύση» της «αναγνώρισης» να παραμείνει «ζητούμενο». Αυτό που ενδιαφέρει τον κάθε ιμπεριαλιστή είναι να μην παραγκωνιστεί στον ανταγωνισμό να έχει λόγο και ρόλο στην περιοχή. Άλλωστε, δεν ακούσαμε λέξη και δεν είδαμε πράξη καταδίκης για τα σχέδια εποίκισης με την οικοδόμηση 3.500 κατοικιών που θα απομονώνουν την κατεχόμενη Ανατολική Ιερουσαλήμ από την υπόλοιπη Δυτική Όχθη (οι πρώτοι έποικοι από Καναδά και ΗΠΑ έχουν ήδη «επαναπατριστεί»).

Ο Τραμπ δεν έκρυψε ποτέ και δεν σταμάτησε να απεργάζεται τα σχέδιά του για τη Λωρίδα της Γάζας. Τις τελευταίες μέρες του Αυγούστου, μάλιστα, πραγματοποιήθηκαν συναντήσεις με αμερικανούς και ισραηλινούς υπουργούς, τον ειδικό απεσταλμένο Γούιτκοφ και τον πρώην πρωθυπουργό της Βρετανίας Τόνι Μπλερ με θέμα τη μετατροπή της Λωρίδας της Γάζας σε «Ριβιέρα» της Μέσης Ανατολής. Σε απόρρητο έγγραφο που αποκάλυψε η Washington Post περιγράφεται το σχέδιο Gaza Reconstitution, Economic Acceleration and Transformation Trust (GREAT Trust), ένα δεκαετές καθεστώς αμερικανικής διοίκησης. Προβλέπει «προσωρινή ή μόνιμη, εθελοντική» μετεγκατάσταση των Παλαιστινίων. Όσοι «επιλέξουν» να φύγουν (άγνωστο για πού) θα λάβουν 5.000 δολάρια μετρητά, τέσσερα χρόνια επιδοτούμενου ενοικίου και ένα έτος σε τρόφιμα και για τους ιδιοκτήτες γης θα δοθούν «κουπόνια» για διαμερίσματα στο μέλλον. Για τους υπόλοιπους προβλέπονται στρατόπεδα συγκέντρωσης μέχρι να κατασκευαστούν οι «έξυπνες πόλεις».

Στην ουσία πρόκειται για ένα προτεκτοράτο, τουριστικό θέρετρο, βιομηχανικό και τεχνολογικό κόμβο που θα εξυπηρετεί τα σχέδια των ΗΠΑ -σε συνδυασμό με τις «Συμφωνίες του Αβραάμ» και τον «Ινδικό Εμπορικό Διάδρομο» (IMEC)- να εκτοπίσουν τους υπόλοιπους ιμπεριαλιστές και να ελέγξουν απόλυτα την περιοχή. Αποκαλύπτει το μέλλον που επιφυλάσσει στους λαούς αυτός ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός.

Συμούντ σημαίνει «ακλόνητος». Οι λαοί έχουν αυτό το χρέος. Να μείνουν ακλόνητα αλληλέγγυοι στον παλαιστινιακό λαό. Ακλόνητα να αναπτύσσουν αγώνες και να τους μολιάζουν με αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά. Όπως ακλόνητα συνεχίζει τον δίκαιο ένοπλο εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του και ο παλαιστινιακός λαός.

Η Γαλλία σε φθινοπωρινή πολιτική και κοινωνική αναταραχή!

Τη Δευτέρα 8 Σεπτέμβρη έχει οριστεί η ψηφοφορία για τον νέο προϋπολογισμό λιτότητας που ετοίμασε ο Μακρόν για τους Γάλλους εργαζόμενους. Όπως αναφέραμε σε προηγούμενο σημείωμα στην Π.Σ., πρόκειται για ένα σύνολο μέτρων που οι ίδιοι οι αναλυτές το χαρακτηρίζουν μνημόνιο!

Μεταξύ αυτών που προβλέπονται στο μνημονιακό πακέτο των 44 δισ. είναι:

- Να μην αντικαθίσταται ο ένας στους τρεις δημόσιους υπαλλήλους που θα συνταξιοδοτηθεί. Ο αριθμός των δημοσίων υπαλλήλων θα μειωθεί κατά 3.000 άτομα μόνο τον επόμενο χρόνο!

- Επιπλέον περικοπές 1.500 θέσεων εργασίας, σε κυβερνητικές υπηρεσίες ή κρατικούς φορείς που η κυβέρνηση θεωρεί ανενεργούς!

- Παγώνουν οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων, όλα τα κοινωνικά επιδόματα κοινωνικής πρόνοιας και οι συντάξεις, που έως τώρα αυξανόταν κάθε χρόνο με βάση τον ετήσιο πληθωρισμό!

- Η κυβέρνηση μειώνει τις δαπάνες υγει-

ονομικής περίθαλψης κατά 5 δισεκατομμύρια ευρώ! Ήδη το σύστημα υγείας έχει βρεθεί την προηγούμενη δεκαετία στη δίνη μιας συνεχόμενης υποβάθμισης λόγω των περικοπών και του κλεισίματος-συγχωνεύσεων νοσοκομείων.

- Κατάργηση (2) δυο εθνικών αργιών, της Δευτέρας του Πάσχα και της 8ης Μαΐου (ημέρα επέτειος για τη νίκη ενάντια στον φασισμό), για την αύξηση των ετήσιων εργασιμων ημερών.

- Στους Δήμους, επιπλέον περικοπή 5,3 δισ. ευρώ. Αντιλαμβανόμαστε ότι αυτές οι περικοπές θα πλήξουν υπηρεσίες και παροχές των εργατολαϊκών νοικοκυριών και θα προκαλέσουν άνοδο των δημοτικών φόρων!

Η αντιπολίτευση της αριστεράς (η «Ανυπότακτη Γαλλία» του Μελανσόν, το Κομμουνιστικό Κόμμα μαζί και οι σοσιαλιστές) έχει δηλώσει πως θα καταψηφίσει τον νέο προϋπολογισμό. Το ίδιο θα κάνει και η ακροδεξιά του «Εθνικού Συναγερμού» με τη Λεπέν, που δεν θέλει να χρεωθεί στα μάτια των ψηφοφόρων τη στή-

ριξη ενός μνημονίου. Η ακροδεξιά στήριξε σιωπηλά τον διορισμό του Μπαϊρού από τον Μακρόν και τώρα κρατά αντιπολιτευτική στάση, προσβλέποντας σε αύξηση του ποσοστού της!

Μετά την πιθανή καταψήφιση του προϋπολογισμού, ακολουθεί η παραίτηση του Μπαϊρού. Οι πολιτικές επιλογές για τον Μακρόν είναι: η διενέργεια νέων εκλογών, ο διορισμός νέας κυβέρνησης τεχνοκρατών (αυτή τη φορά) και η έσχατη λύση, η χρήση του Άρθρου 49.3 του Συντάγματος, που δίνει τη δυνατότητα να περάσει ο νόμος παρακάμπτοντας τη Βουλή!

Ήδη τα συνδικάτα έχουν εξαγγείλει κινητοποιήσεις και απεργίες για τις επόμενες μέρες, σε περίπτωση που περάσει ο προϋπολογισμός της λιτότητας!

Χαρακτηριστικά αναφέρουμε την 24ωρη απεργία που έχει εξαγγείλει η μεγαλύτερη ένωση ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας στη Γαλλία (SNCTA), για τις 18 Σεπτεμβρίου. Η SNCTA εκπροσωπεί περίπου το 60% των ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας της Γαλλίας, είναι όμως πιθανό να ακολουθήσουν και τα μικρότερα συνδικάτα UNSA-ICNA και USAC-CGT!

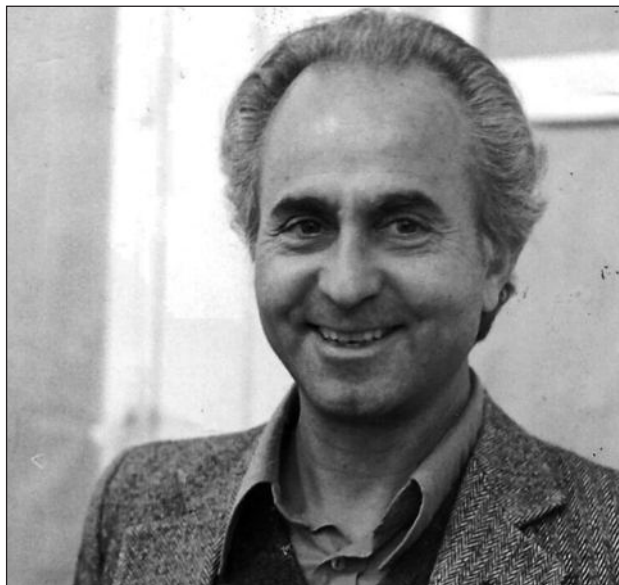
Μπροστά σε αυτά τα αδιέξοδα, επιστρατεύονται από το σύστημα όλα τα γνωστά επιχειρήματα περί χρεωκοπίας και ανάγκης προσφυγής στο ΔΝΤ! Μάλιστα, κάποια δημοσιεύματα φτάνουν να

συγκρίνουν το μεγάλο γαλλικό έλλειμα και κρατικό χρέος με την κατάσταση στην Ελλάδα και τα μνημόνια!

Επειδή το παρακάναμε με τα καταστροφικά σενάρια, παρενέβη η Κριστίν Λαγκάρντ (πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας), για να βάλει τα πράγματα στη θέση τους: «Η Γαλλία δεν βρίσκεται αυτή τη στιγμή σε κατάσταση που θα χρειαζόταν την παρέμβαση του ΔΝΤ, αλλά οποιοσδήποτε κίνδυνος πτώσης μιας κυβέρνησης στην Ευρωζώνη είναι “ανησυχητικός”!».

Όπως έχουμε ξαναγράψει, η γαλλική κρίση χρέους αντανακλά τα γενικότερα και διαχρονικά γεωστρατηγικά αδιέξοδα που αντιμετωπίζει χρόνια τώρα η Γαλλία. Η συνέχιση του πολέμου στην Ουκρανία (και με Τραμπ), η επίδειξη ισχύος των ΗΠΑ με τον βομβαρδισμό του Ιράν, η υποβάθμιση του γαλλικού ιμπεριαλισμού σε Αφρική, Ασία και Ειρηνικό δυνάμουν τις πιέσεις στο γαλλικό μπλοκ. Η τελευταία σύνοδος του ΝΑΤΟ κατέγραψε την αγωνία και των Γάλλων ιμπεριαλιστών να μην μείνουν πίσω στην κούρσα των εξοπλισμών (γι' αυτό και οι πολεμοχαρείς δηλώσεις Μακρόν), πάντα με το βλέμμα στις νέες πολεμικές συγκρούσεις που έρχονται!

Κλείνουμε με το βλέμμα στις απεργιακές κινητοποιήσεις: «μεγάλη αναταραχή, θαυμάσια κατάσταση»!

Ένα σημείωμα για τον Ευτύχη Μπιτσάκη

Η συμβολή του στη φυσική φιλοσοφία της πράξης

του Δημήτρη Μάνου

Δεν ήμουν των θετικών επιστημών, ήμουν των «κλασικού», όπως λέγαμε παλιά, και πάντα οι θετικές επιστήμες και η φυσική δεν ήταν ένα εύκολο πεδίο για μένα, παρ' όλα αυτά μπορώ να πω πως κατάφερα να... διαβάσω πέντε έργα του Ευτύχη Μπιτσάκη. Το πρώτο από αυτά ήταν στο περιοδικό του ΚΚΕ «Επιστημονική σκέψη» για τη θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης και υπερκάλυψε τους δικούς μου προβληματισμούς. Πέρα από κάποιες αναφορές σε εξισώσεις, σε γενικές γραμμές ο λόγος του μπορούσε να μεταδώσει και σε έναν ανίδεο του «κλασικού» τους βασικούς προβληματισμούς και το νόημα των κειμένων του.

Εξάλλου, ο Ευτύχης Μπιτσάκης έγραφε για μια νέα «φυσική φιλοσοφία», ένα ξανακοίταγμα των θεωριών της φυσικής από τη σκοπιά της φιλοσοφίας της πράξης, δηλαδή της προσέγγισης του διαλεκτικού υλισμού. Βέβαια, η παρέμβασή του δεν περιορίστηκε στο ιδιαίτερο κομμάτι της δικής του ακαδημαϊκής και επαγγελματικής δραστηριότητας, αλλά απλώθηκε στην προσπάθεια δημιουργίας ενός «ενδιάμεσου χώρου» που να συνδέει την πολιτική πράξη με τη μαρξιστική θεωρία και τη φιλοσοφία «της» στο σήμερα ύστερα από την αποχώρησή του από το ΚΚΕ και την ένταξή του στο τότε ΝΑΡ. Απόδειξη, το θεωρητικό περιοδικό «Ουτοπία», που μέσα από διαφορετικές θεματικές αλλά και «φιλοξενίες» (όπως πρέπει να κάνει κάθε θεωρητικό περιοδικό που σέβεται τον εαυτό του) κυκλοφορούσε όλα αυτά τα χρόνια.

Κάθε συμβολή στην προσπάθεια να καλλιεργηθεί ένας ιδεολογικός και θεωρητικός λόγος από μαρξιστική σκοπιά δεν μπορεί παρά να είναι θετική, ακόμα και αν κάποιος (στην προκειμένη περίπτωση και ο γράφων) διαφωνήσει στις θεωρητικές αφετηρίες ή και στα συμπεράσματα αυτής της διανοητικής προσπάθειας. Αλλά αυτό είναι μία άλλη ιστορία που αφορά και το διάλογο -που δεν γίνεται- στους χώρους της αριστεράς.

Από τη μεριά μου, θα επανέλθω στο ζήτημα της φυσικής φιλοσοφίας και τις... θεωρίες της φυσικής. Εκεί, κατά τη γνώμη μου, ο Ευ. Μπιτσάκης έκανε τέσσερις καίριες επισημάνσεις που θα μπορούσαμε να τις δούμε και σαν βασικές διαστάσεις στην προσπάθεια διαμόρφωσης μιας σύγχρονης οπτικής στην προσέγγιση των θεωριών της φυσικής από τη σκοπιά του μαρξισμού:

Η πρώτη είναι ο «κβαντικός στατιστικός καθορισμός» στην προσπάθεια να υπερβεί το «δίλημμα» ντετερμινισμός ή τυχαιότητα και να συνδέσει τη ρεαλιστική θεωρία της ειδικής και γενικής σχετικότητας με την κβαντική θεωρία και προσέγγιση. Προσοχή, αυτή η σύνδεση είναι κυρίως φιλοσοφική καθώς στο επίπεδο της «καθαρής» επιστήμης (εάν υπάρχει... τέτοια) μόνο μικρές νησίδες ανάμεσα στις δύο κορυφαίες θεωρητικές προσεγγίσεις της σύγχρονης φυσικής έχουν «ανακαλυφτεί» και διευρυνθεί. Όμως η προσπάθεια συνεχίζεται.

Η δεύτερη διάκριση ή διάσταση αφορά το διαχωρισμό και την ενότητα ανάμεσα στη σωματιακή και στην κυματοειδή φύση των φωτονίων. Τη διπλή αυτή φύση του φωτονίου, που βέβαια δεν ανακάλυψε ο Μπιτσάκης, αλλά κάνει χρήση της για να υπερασπιστεί την υλική υπόσταση (και) του μικρόκοσμου. Εν προκειμένω, η σύνδεση είναι κυρίως «επιστημονική» και σε προσκαλεί σε ένα κοίταγμα του φυσικού μικρόκοσμου από τη φιλοσοφική σκοπιά του υλισμού.

Η τρίτη διάσταση αφορά τη μεγάλη... διευκρίνιση ότι η ύλη δεν αποτελεί φυσικό μέγεθος, ένα μετρήσιμο στοιχείο της φυσικής, αλλά φιλοσοφική κατηγορία που αντανάκλα τις μεταμορφώσεις της υλικής πραγματικότητας του κόσμου, της «μάζας» που παρατηρεί ο ερευνητής στις διάφορες μεταμορφώσεις της. Ο Ευ. Μπιτσάκης ασκεί έντονη κριτική στον λεγόμενο «ενεργητισμό» που προσπαθεί μέσα από το μεταφυσικό διάβασμα της σχετικότητας να μιλήσει για τη μετατροπή της ύλης σε ενέργεια και να δικαιώσει ακόμα και το... Βουδισμό. Ακριβώς όπως στον προ-προηγούμενο αιώνα ο Ένγκελς στη «Διαλεκτική της φύσης» έκανε φιλοσοφικό μέτωπο με τους υποστηρικτές μίας ακαθόριστης «φυσικής δύναμης», ο Μπιτσάκης επιμένει σε αυτές τις λεπτές αλλά βασικές φυσικο...φιλοσοφικές διακρίσεις.

Η τέταρτη διάσταση είναι η εγκόλπωση της θεωρίας του Μπιγκ Μπανγκ (Μεγάλη Έκρηξη) που, όπως είναι γνωστό και... φυσικό, βρίσκεται πολύ κοντά στην εικόνα ενός Δημιουργού του Σύμπαντος εκ του μηδενός, από την υλιστική προσέγγιση του σύμπαντος. Η λέξη κλειδί εδώ είναι η «τοπικότητα», δηλαδή μπορεί να έχει εφαρμογή η θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης στα διάφορα τοπικά σύμπαντα όπου μπορούν να γίνονται και «τοπικές» μετρήσεις και αναθεωρήσεις των χρόνων ύπαρξής τους, όμως καθόλου δεν μπορεί κάτι τέτοιο να εξηγήσει την απειρότητα των κόσμων (και των κόσμων).

Εν κατακλείδι, οι δύο καίριες ορολογίες που χρησιμοποιεί ο Μπιτσάκης είναι η «αιτιότητα» που εξακολουθεί να ορίζει και το «χάος» του κβαντικού μικρόκοσμου μέσα από τον στατιστικό καθορισμό (τις διάφορες πιθανές θέσεις των απειροελάχιστων σωματιδίων) και η «τοπικότητα». Και οι δύο ορολογίες απαντούν στην πίεση για ένα ιδεαλιστικό διάβασμα της φυσικής. «Αιτιότητα και τοπικότητα», εξάλλου, είναι ο δεύτερος τίτλος

του, έκδοσης του 2000, με πρώτο τίτλο «Ο δαίμονας του Αϊνστάιν», εκδόσεις Gutenberg, στην οποία ενσωματώνονται διάφορες επιμέρους εργασίες και ενασχολήσεις σε περιοδικές εκδόσεις και επιστημονικά βήματα. Κλείνοντας έτσι πιο συγκεκριμένα και με επιστημονικό μάτι από την άποψη των θεωριών της φυσικής άλλες δύο εκδόσεις της γόνιμης (από την άποψη της εκδοτικής παραγωγής) δεκαετίας του '90: Η μία είναι του 1995 με τίτλο «Το Είναι και το Γίνεσθαι», όπου κυρίως μέσα από την υλιστική φιλοσοφία προσεγγίζονται τα επίδικα ζητήματα των θεωριών της φυσικής. Η άλλη, σε πιο διευρυμένη θεωρητική και φιλοσοφική βάση, «Το αιθαλές δένδρο της γνώσεως», του 1999, και τα δύο από τις εκδόσεις «Στάχυ».

Το ενδιαφέρον είναι ότι, αν και σε όλες τις εκδόσεις ο βασικός πυρήνας του «προβλήματος» αναγκάζει την αφήγηση (μπορούμε να το δούμε και... έτσι) να κλωθογυρίζει γύρω από τα ίδια θέματα, ουδόλως ο αναγνώστης κουράζεται να παρακολουθήσει και να διαβάσει στη σειρά τα τρία αυτά βιβλία. Ενδιαφέρουσα, τέλος, είναι και η εισαγωγή στην επανέκδοση της «Φιλοσοφίας της Νεώτερης Φυσικής», του καθηγητή και διανοούμενου της Αριστεράς Νίκου Μπιτσίκη και συζύγου της Μπεάτας Μπιτσίκη (γνωστής στα καθ' ημάς και από το βιβλίο του 1966 «Πώς γνώρισα τους Εθνοφρουρούς» από την επίσκεψή της στην Κίνα). Εκεί ο Μπιτσάκης εκφράζει τον προβληματισμό του και δίνει κάποιες εξηγήσεις για την ανυπαρξία φιλοσοφικής απάντησης στις νέες θεωρητικές προσεγγίσεις της φυσικής από τη σκοπιά του μαρξιστικού υλισμού...

Κατά την ταπεινή μου άποψη, αυτό δεν είναι θέμα μόνο φιλοσοφικών ελλείψεων, εξάλλου τόσο η ειδική και σχετική θεωρία της σχετικότητας όσο και η κβαντική φυσική έχουν τις αφετηρίες τους πριν από τον τελευταίο μεγάλο παγκόσμιο πόλεμο. Θεωρώ σχετικά με τη μεταπολεμική θεωρητική ένδεια (με εξαίρεση την περίοδο της Πολιτιστικής Επανάστασης στην Κίνα, που «πριμοδότησε» αμφισβητήσεις και στα μητροπολιτικά κέντρα του ιμπεριαλισμού, παράδειγμα η υποδειγματική έκδοση «Η Αυτοκριτική της επιστήμης», εκδόσεις Βέργος 1973) πως δεν έχουμε μία συνολική απάντηση στην επανάκαμψη του... καπιταλισμού με τις παλινορθώσεις στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες. Αυτή η υποχώρηση εκφράζεται και στο επίπεδο των «ιδεών», πολύ περισσότερο αν δεν δούμε τη φυσική ως «καθαρή» επιστήμη και τις επιστημονικές ανακαλύψεις άσχετες από φιλοσοφικό και θεωρητικό πλαίσιο.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο το κενό που αφήνει ο Ευτύχης Μπιτσάκης (που, μην ξεχνάμε, προέρχεται από τη δρακογενιά της αντίστασης, του εμφυλίου και των στρατοδικείων) στον τομέα της φιλοσοφικής επιστημολογίας είναι πολύ δύσκολο να καλυφτεί. Όμως, «έτσι ήρθαν τα πράγματα, αλλά έτσι δεν θα πάνε», όπως έλεγε ο Αζίζ Νεσίν...

Σερβία

Συνέχεια των αντικυβερνητικών διαδηλώσεων

Εμφανής προσπάθεια εργαλειοποίησής τους από τη Δύση

Μέσα στον Αύγουστο πραγματοποιήθηκαν νέες μεγάλες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις σε αρκετές πόλεις της γειτονικής χώρας. Υπενθυμίζουμε ότι αφορμή για αυτόν τον γύρο κινητοποιήσεων, που ξεκίνησαν τον περυσινό Νοέμβρη και συνεχίζονται με διαλείμματα ως σήμερα, υπήρξε η κατάρρευση στεγαστρου στον σιδηροδρομικό σταθμό του Νόβι Σαντ (της δεύτερης μεγαλύτερης πόλης της Σερβίας) την 1/11/24, που οδήγησε στο θάνατο 16 άτομα και άφησε έναν σοβαρά τραυματισμένο. Ήδη, πλήθος αξιωματούχων της κυβέρνησης, μεταξύ των οποίων και υπουργοί, έχουν οδηγηθεί σε παραίτηση, κατηγορούμενοι για διαφθορά σε σχέση με το έργο ανακαίνισης του προαναφερόμενου σιδηροδρομικού σταθμού από κινέζικες εταιρείες

ες, που ολοκληρώθηκε λίγους μόνο μήνες πριν από το συστημικό αυτό έγκλημα. Υπάρχουν οπωσδήποτε αναλογίες με τα «δικά μας» Τέμπη...

Από τους φοιτητές στο πανεπιστήμιο του Νόβι Σαντ, που ξεκίνησαν τις διαμαρτυρίες και τις καταλήψεις, γρήγορα οι κινητοποιήσεις πήραν παλλαϊκά χαρακτηριστικά. Αναδύθηκαν οι αιτίες, που δεν είναι άλλες από την αντιλαϊκή πολιτική της σερβικής άρχουσας τάξης και του καθεστώτος Βούτσιτς. Οι δεκαπεντάλεπτες διαμαρτυρίες αποκλεισμού της κυκλοφορίας τις Παρασκευές (ημέρα του εγκλήματος) έδωσαν τη θέση τους σε μαχητικές διαδηλώσεις, συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής και πυρπολήσεις κρατικών, τοπικών κτιρίων αλλά και γραφείων του κυβερνώντος κόμματος. Η κυβέρνηση

κατηγορείται για διαφθορά, λογοκρισία, αντιδημοκρατικές πρακτικές. Κυρίαρχο αίτημα παραμένει η απόδοση ευθυνών στους υπαίτιους και δικαιοσύνης για τα θύματα.

Η αστική αντιπολίτευση της χώρας ενθαρρύνει τις κινητοποιήσεις στοχεύοντας σε ανατροπή της κυβέρνησης και σε πλήρη συνάρτηση με τις επιδιώξεις ΕΕ και ΗΠΑ για αλλαγή ρότας της χώρας προς τη Δύση και αποσύνδεσή της από τις σχέσεις της με Ρωσία και Κίνα.

Η Δύση προσπαθεί, εμφανώς, να εργαλειοποιήσει το λαϊκό ξέσπασμα. Γνωρίζοντας τις σχέσεις που υπάρχουν της σερβικής άρχουσας τάξης και του κυβερνητικού σχήματος με τη Ρωσία (είναι χαρακτηριστικό ότι αυτή έσπευσε από την πρώτη στιγμή ▶

2 Σεπτέμβρη 1945

80 χρόνια από την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του Βιετνάμ

Στις 2 Σεπτέμβρη 1945 ο ηγέτης του Κομμουνιστικού Κόμματος Βιετνάμ, Χο Τσι Μιν, ανακηρύσσει την ανεξαρτησία του χώρας. Ήταν το αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης σύγκρουσης του αντιαποικιακού κινήματος με τους γάλλους αποικιοκράτες αλλά και τους ιάπωνες κατακτητές στα χρόνια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Έμελλε, όμως, να ακολουθήσουν σχεδόν άλλα 10 χρόνια ανελέητου πολέμου με το γαλλικό στρατό για να ολοκληρωθεί η νίκη του βιετναμέζικου λαού στον Ντιεν Μπιεν Φου το 1954.

Γαλλική αποικιοκρατία

Το Βιετνάμ έγινε αποικία των Γάλλων το 1858 (επισήμως το 1874), όταν ο στρατός τους εισέβαλε στη χώρα. Από τις πρώτες, όμως, μέρες ξέσπασε μια εξέγερση -κυρίως του αγροτικού πληθυσμού- που εξελίχθηκε σε ένοπλο αντάρτικο. Χρειάστηκαν περίπου 10 χρόνια για να κατοχυρώσουν οι Γάλλοι την εξουσία τους, αρχικά στο νότιο Βιετνάμ. Ύστερα από σκληρές μάχες μέχρι τις αρχές του 20ού αιώνα, κατάφεραν να κυριαρχήσουν και στο βόρειο τμήμα. Έτσι, έκαναν αποικία τους ένα μεγάλο μέρος της Ινδοκίνας μαζί με την Καμπότζη και το Λάος (Γαλλική Ινδοκίνα).

Από τη στιγμή που πάτησαν το πόδι τους οι Γάλλοι στο Βιετνάμ, ξεκίνησε μια ασύλληπτη καταλήστευση των πρώτων υλών και του πλούτου της χώρας. Ταυτόχρονα, συνεργάστηκαν με τους ντόπιους τσιφλικάδες και εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο τον βιετναμέζικο λαό, υποχρεώνοντάς τον να εργάζεται σαν σκλάβος με εξευτελιστικά μεροκάματα. Επίσης, εισήγαγαν τον δυτικό τρόπο εκπαίδευσης και προσηλύτισαν τον ντόπιο πληθυσμό στον καθολικισμό.

Το 1925 ιδρύθηκε το Εθνικό Κόμμα του Βιετνάμ, ένα αστικό κόμμα που εξέφραζε κυρίως μεσαία στρώματα εμπόρων, υπαλλήλων και εύπορων αγροτών, χωρίς να καταφέρει να συνδεθεί με τα φτωχότερα λαϊκά στρώματα. Η παγκόσμια κρίση του 1929-1933 είχε οδυνήσει συνέπειες για όλη την κοινωνία, με αποτέλεσμα ο λαός να ξεσηκωθεί το Φλεβάρη του 1930 (εξέγερση στο Γιεν Μπάι). Η εξέγερση, όμως, συνετρίβη έπειτα από επέμβαση των Γάλλων και ακολούθησαν μαζικές εκτελέσεις. Η αποτυχία της εξέγερσης του Γιεν Μπάι μείωσε σημαντικά την επιρροή του Εθνικού Κόμματος.

Ίδρυση του Κομμουνιστικού Κόμματος

Την ίδια περίοδο (Φλεβάρη 1930) θα ιδρυθεί το Κομμουνιστικό Κόμμα του Βιετνάμ (αρχικά ΚΚ Ινδοκίνας) από τον Χο Τσι Μιν. Ο κομμουνιστής ηγέτης είχε ζήσει στο Παρίσι και ήταν μέλος του γαλλικού ΚΚ. Είχε ασχοληθεί με θέματα που αφορούσαν την αποικιακή πολιτική της Γαλλίας και στόχος του ήταν να φέρει σε επαφή τις πλατιές λαϊκές μάζες του Βιετνάμ με την επαναστατική κομμουνιστική θεωρία.

Χιλιάδες αγρότες και εργάτες συσπειρώθηκαν γρήγορα στις γραμμές του, με αποτέλεσμα, μέσα στο 1930, να πραγματοποιηθούν πάνω από 100 απεργίες σε φυτείες, εργοστάσια και ορυχεία. Ένα από τα βασικά συνθήματα

των απεργιών ήταν «Η γη στους αγρότες».

Η αντίδραση των Γάλλων ήταν σκληρή. Αναγκάστηκαν να επιστρατεύσουν ακόμα και την αεροπορία και να βομβαρδίσουν τους διαδηλωτές, σκοτώνοντας εκατοντάδες! Μόνο που η κατάληξη ήταν αντίθετη από την προσδοκώμενη. Πραγματοποιήθηκαν νέες απεργίες, με πιο προωθημένα συνθήματα, όπως «Ολοκληρωτική ανεξαρτησία στο Βιετνάμ». Η Πρωτομαγιά του 1930 μετατράπηκε σε παλλαϊκή διαδήλωση. Μάλιστα, σε πολλές περιοχές οι αγρότες, με επικεφαλής τους κομμουνιστές, πήραν την εξουσία, συγκρότησαν επιτροπές, ίδρυσαν σοβιέτ και άρχισαν να εφαρμόζουν την αγροτική μεταρρύθμιση του ΚΚ. Χρειάστηκαν έναν ολόκληρο χρόνο τα γαλλικά στρατεύματα για να καταστείλουν την εξέγερση. Ακολούθησαν χιλιάδες εκτελέσεις, κυρίως κομμουνιστών. Ο ίδιος ο Χο Τσι Μιν συνελήφθη από τους Άγγλους το 1931 και φυλακίστηκε στο Χονγκ Κονγκ. Θα καταδικαστεί ερήμην από τους Γάλλους σε θάνατο, αλλά οι Άγγλοι δεν θα τον εκδώσουν και αργότερα θα αφεθεί ελεύθερος.

Το ΚΚ Βιετνάμ έδειξε μεγάλες αντοχές παρά τα πλήγματα που δέχτηκε. Με ακόμα πιο αποφασιστικό τρόπο συνέχισε να στηρίζεται στο λαό και προώθησε τον αγώνα για ανεξαρτησία.

Ιαπωνική κατοχή

Στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου η χώρα κατακτήθηκε από τους Ιάπωνες οι οποίοι, όμως, κράτησαν την αποικιακή γαλλική διοίκηση της κυβέρνησης του Βισί. Τότε, πάλι με πρωτοβουλία του ΚΚ (αποφάσεις τριών ολομελειών της ΚΕ του Κόμματος), συγκροτήθηκαν πατριωτικές οργανώσεις, ιδρύθηκε το μέτωπο Βιετμίν (1941) και ξεκίνησε ανταρτοπόλεμος εναντίον των νέων κατακτητών, με στόχο την απελευθέρωση της χώρας και την κατάληψη της εξουσίας.

Η συμμετοχή ήταν παλλαϊκή. Εκτός από εργάτες και αγρότες, στον αγώνα μπήκαν σπουδαστές, τμήματα της διανόησης και κομμάτια της εθνικής αστικής τάξης με πιο προοδευτικά χαρακτηριστικά. Το βόρειο Βιετνάμ έγινε το επαναστατικό κέντρο του ένοπλου αγώνα εναντίον των Ιαπώνων. Αξίζει να αναφέρουμε ότι η γκολική Επιτροπή για την Απελευθέρωση, αν και προσκλήθηκε από το ΚΚ για κοινό αγώνα εναντίον των Ιαπώνων, δεν δέχτηκε να μπει στο Βιετμίν. Προφανώς υπολόγιζε σε μια συνέχιση της γαλλικής αποικιοκρατίας μετά τη λήξη του πολέμου.

Το Νοέμβρη του 1943, όταν άρχισε να διαφαίνεται η ήττα του Άξονα στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και η προοπτική νίκης που είχε η τεράστια ανάπτυξη του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος στο Βιετνάμ, τμήματα του στρατού των γαλλικών αποικιακών αρχών προχώρησαν σε εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στο βορρά, χωρίς, όμως, ουσιαστικό αποτέλεσμα. Μόνο σε μία περίπτωση που πραγματοποιήθηκε εξέγερση, τον Οκτώβρη του 1944, σε μια βόρεια επαρχία, τα γαλλικά στρατεύματα κατάφεραν να την καταστείλουν. Έτσι, ο πατριζάνικος στρατός του Βιετμίν αναγκάστηκε να διεξάγει αγώνα σε διπλό μέτωπο, εναντίον Ιαπώνων και Γάλλων.

Νίκη του αντιαποικιακού αγώνα

Το Μάρτιο του 1945 οι Ιάπωνες διέλυσαν τη γαλλική αποικιακή διοίκηση σε όλη την πρώην Γαλλική Ινδοκίνα (Λάος, Καμπότζη, Βιετνάμ) και ανέλαβαν πλήρως την εξουσία. Στόχος τους ήταν να ελέγξουν οι ίδιοι την καταστολή των αντάρτικων κινήματων που είχαν ήδη απελευθερώσει μεγάλο μέρος των χωρών αυτών.

Όμως, μια νέα ένοπλη εξέγερση αποφασίστηκε άμεσα από το ΚΚ του Βιετνάμ εν μέσω μεγάλου λιμού και στέφθηκε από επιτυχία. Απελευθερώθηκαν νέα εδάφη και ιδρύθηκαν τοπικά όργανα λαϊκής εξουσίας. Στις απελευθερωμένες περιοχές άρχισε να εφαρμόζεται το λαϊκοδημοκρατικό πρόγραμμα του Βιετμίν. Μέχρι το καλοκαίρι του 1945 το πατριζάνικο κίνημα απλώθηκε σε σχεδόν όλη τη χώρα.

Στα μέσα Αυγούστου πραγματοποιήθηκε συνδιάσκεψη του ΚΚ και αποφάσισε γενική εξέγερση για πλήρη ανεξαρτησία και εγκαθίδρυση λαϊκής εξουσίας. Η απόφαση έγινε δεκτή και από το Βιετμίν. Οι εξελίξεις των επόμενων ημερών ήταν καταιγιστικές. Στις 19 Αυγούστου ξεγέρθηκε ο λαός στο Ανόι και λίγες μέρες αργότερα στο Γκουέ, που ήταν η έδρα του αυτοκράτορα Μπάο Ντάι, αναγκάζοντάς τον να παραιτηθεί. Στις 24 Αυγούστου απελευθερώθηκε και η Σαϊγκόν. Η ήττα της Ιαπωνίας στον πόλεμο και οι επιτυχίες του αντάρτικου την ανάγκασε να αποσύρει τα στρατεύματά της από το Βιετνάμ.

Στις 26 Αυγούστου σχηματίστηκε η Προσωρινή Κυβέρνηση του Βιετνάμ με εκπροσώπους από τα κόμματα που συμμετείχαν στο Βιετμίν. Στις 2 Σεπτέμβρη, την ίδια μέρα της ιαπωνικής συνθηκολόγησης, ο Χο Τσι Μιν, επικεφαλής της Προσωρινής Κυβέρνησης, μπροστά σε ένα τεράστιο πλήθος στο Ανόι, άνω του μισού εκατομμυρίου, κήρυξε την ανεξαρτησία της χώρας και ίδρυσε την Λαϊκή Δημοκρατία του Βιετνάμ. Στη Διακήρυξη που εκφώνησε, καταδίκασε τα εγκλήματα των αποικιοκρατών που έπνιξαν στο αίμα την επανάσταση. Υπεραμύνθηκε του δικαίωματος που έχει ο λαός για ανεξαρτησία και επιβεβαίωσε τη θέληση των Βιετναμέζων για πρόσπιση της ελευθερίας που κατέκτησαν ώστε να οικοδομηθεί μια κοινωνία ανάπτυξης και ευημερίας για όλους.

Φυσικά οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις δεν θα άφηναν εύκολα τον βιετναμέζικο λαό να ορθοποδήσει. Οι Γάλλοι, με τη βοήθεια των Άγγλων και των Αμερικανών, θα προχωρήσουν σύντομα σε νέα στρατιωτική επέμβαση στη χώρα. Μέσα στον επόμενο χρόνο ανακατέλαβαν το νότιο τμήμα του Βιετνάμ και το Νοέμβρη του 1946 βομβάρδισαν το λιμάνι του Χάι Φονγκ στο βόρειο τμήμα. Θα χρειάζονταν ένας πολύχρονος αγώνας ενάντια στους Γάλλους μέχρι το 1954, ο χωρισμός σε βόρειο και νότιο Βιετνάμ και ένας λυσσαλέος πόλεμος με τους Αμερικανούς για να βγει η χώρα, 20 χρόνια αργότερα (1975), ανεξάρτητη και ενιαία, όταν και ο τελευταίος αμερικανός στρατιώτης θα ξεκουμπιζόταν από το έδαφός της.

Δυστυχώς, το σημερινό ΚΚ (πολύ διαφορετικό από το παλιό επαναστατικό ΚΚ Βιετνάμ) ηγείται ενός κοινωνικού συστήματος που δεν έχει καμία σχέση με το σοσιαλισμό. Αξίζει, όμως, μια βαθύτερη μελέτη της ιστορίας του βιετναμέζικου λαού ο οποίος κατάφερε στον 20ό αιώνα να σηκώσει το ανάστημά του σε τρεις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και να βγει νικητής. Η νίκη αυτή πραγματοποιήθηκε και τις τρεις φορές με επικεφαλής το Κομμουνιστικό Κόμμα που βασίστηκε στις αστείρευτες δυνάμεις αυτού του λαού.

Η ιστορία του Βιετνάμ μόνο περηφάνια γεμίζει τις καρδιές των αγωνιστών όλου του κόσμου. Είναι μια απράντακτη απόδειξη της δύναμης που κρύβουν μέσα τους οι πλατιές μάζες και γεννά ελπίδα και αισιοδοξία σε όλους όσοι αγωνίζονται ενάντια στον ιμπεριαλισμό, με μπροστάρη στις μέρες μας τον πολύπαθο λαό της Παλαιστίνης.

Σ.Σ.

Πηγές

«Παγκόσμια Ιστορία», Ακαδημία Επιστημών ΕΣΣΔ, τόμ. Θ1-Θ2, Ι1 - Ι2, εκδ. Μέλισσα
«Ιστορία της Αποικιοκρατίας» τόμ. ΣΤ', Νίκος Ψυρούκης, εκδ. Επικαιρότητα
«Η εποποιία του Βιετνάμ», Βο Νγκουγιέν Γκιαν, εκδόσεις Μνήμη
Ιστοσελίδα: <https://www.vietnam.vn/el/>

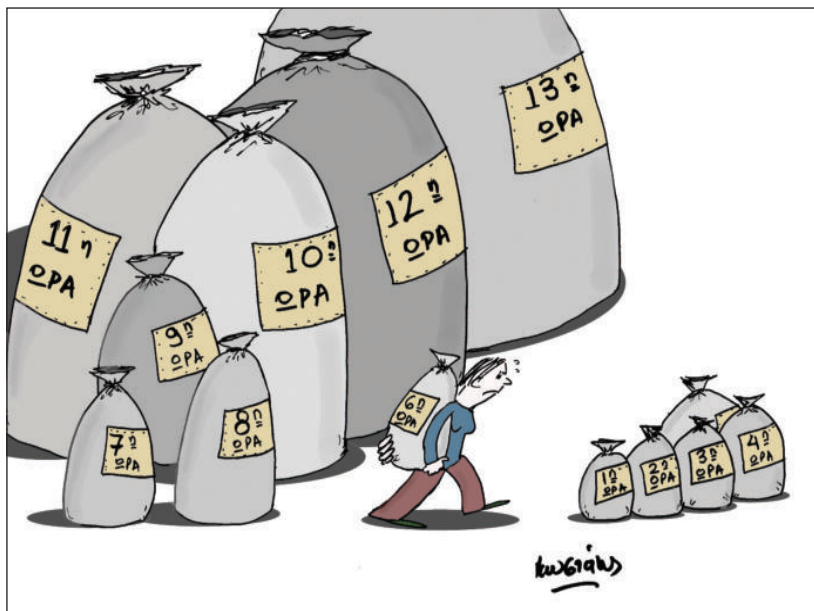
► και κατ' επανάληψη να δηλώσει τη στήριξή της στο καθεστώς Βούτσιτς) και παρά τα πολλά ανοίγματα της σέρβικης ηγεσίας προς τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, με σημαντικότερο αυτό της αίτησης ένταξης της Σερβίας στην ΕΕ, που, ωστόσο, εκκρεμεί, είναι φανερό ότι προκρίνει μια «ομαλή» μετάβαση σε μια πιο δυτικοδυστροφική κυβερνητική λύση. Παράλληλα, θεωρεί ότι μπορεί να εκμεταλλευτεί τη δυσφορία σημαντικών κομματιών του λαού για να προωθήσει τις θέσεις της. Στην καλύτερη περίπτωση, να απαλλαγεί από τον σέρβο πρόεδρο, ανεβάζοντας στην εξουσία έναν δικό της άνθρωπο, ενώ στη χειρότερη να τον ωθήσει σε νέα ανοίγματα προς αυτήν.

Η Σερβία αποτελεί κρίσιμο κρίκο για τον έλεγχο της Βαλκανικής χερσονήσου. Τα αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα όλων ανεξαιρέτα των ιμπεριαλιστών την καθιστούν πεδίο ποικίλων παρεμβάσεων, πολιτικών, στρατιωτικών, οικονομικών, ενεργειακών, διπλωματικών. Η επιχείρηση «σφραγίσματος» των Βαλκανίων από την επιρροή της Ρωσίας και

δευτερευόντως της Κίνας, που εγκαινιάστηκε με αιματηρό τρόπο από το ΝΑΤΟ στα τέλη της δεκαετίας του 1990 και συνεχίζεται αμείωτη από πλευράς του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, προετοιμάζεται για νέα επεισόδια. Μέσα σε αυτά βρίσκεται και το πολυλάκκις δοκιμασμένο σενάριο μιας «πορτοκαλί επανάστασης», αν αποτύχουν άλλες μέθοδοι. Αφορμές μπορούν να βρεθούν, πάντως, πολλές, ακόμη και για πιο... θερμές λύσεις. Το Κοσσυφοπέδιο θα μπορούσε να είναι μια από αυτές. Και γιατί η σερβική ελίτ είναι αρκετά συγκροτημένη και γιατί η Ρωσία φροντίζει να την εξοπλίζει με όλα τα τελευταία γενιάς οπλικά συστήματά της.

Τα τεκταινόμενα στη Σερβία αναδεικνύουν για πολλοστή φορά την αναγκαιότητα και δυνατότητα της εποχής μας. Αυτήν της ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ της λαϊκής πάλης και του λαϊκού κινήματος από ΚΑΘΕ ιμπεριαλιστική και αστική επιρροή. Είναι όρος για οποιαδήποτε φιλολαϊκή εξέλιξη. Χρειάζεται, άραγε, να αποδειχτεί και πάλι;

σχολια

Στόχοι

Ο Γερμανός καγκελάριος, Φρίντριχ Μερτς, δήλωσε πως δεν πιστεύει ότι η ισραηλινή επίθεση σε νοσοκομείο στη Γάζα, που είχε αποτέλεσμα να σκοτωθούν 20 άνθρωποι, έθετε στο στόχαστρο δημοσιογράφους. Είχε στόχους αρρώστους και παιδιά.

Εργασία

Το νέο νομοσχέδιο για τα εργασιακά δίνει τη δυνατότητα για προσλήψεις διάρκειας δύο ημερών, προκειμένου να καλύπτονται άμεσες ανάγκες των επιχειρήσεων. 26 ώρες δουλειά.

Προσωπικό I

Ούτε τους γιατρούς, ούτε το υγειονομικό προσωπικό, αλλά τους αστυνομικούς επέλεξε να χαιρετίσει ο Άδωνις Γεωργιάδης κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του στο νοσοκομείο της Σύρου. Γιατί πάντα εφημερεύουν.

Προσωπικό II

«Δεν παν να φωνάζουν οι διάφοροι αχαϊρευτοι. Φτιάχνουμε το νέο ΕΣΥ», ανέφερε σε βίντεο του ο Άδωνις Γεωργιάδης. Γεμάτο αστυνομία.

Προσωπικό III

Ο Άδωνις Γεωργιάδης εξέδωσε ανακοίνωση στο Χ, λέγοντας ότι το ΕΣΥ είναι στην καλύτερή του κατάσταση από ποτέ και ως προς τον αριθμό του προσωπικού του. Γεμάτο αχαϊρευτους.

Φόνοι

Ο Ντόναλντ Τραμπ υποσχέθηκε ότι θα ζητείται η ποινή του θανάτου για κάθε φόνο που διαπράττεται στην Ουάσινγκτον. Και απαλλαγή για κάθε φόνο από την Ουάσινγκτον.

Πειθαρχικό

Εργαζόμενοι της ομοσπονδιακής υπηρεσίας αντιμετώπισης εκτάκτων καταστάσεων (FEMA) τέθηκαν σε διοικητική αργία, καθώς είχαν συνυπογράψει ανοιχτή επιστολή διαμαρτυρίας για επιλογές του προέδρου Ντόναλντ Τραμπ σχετικά με την ηγεσία της υπηρεσίας. Κακό-βουλη κριτική.

Γκράφιτι

Η υπουργός Τουρισμού, Όλγα Κεφαλογιάννη, απέστειλε επιστολή στον δήμαρχο Αθηναίων, ζητώντας την απομάκρυνση υβριστικών γκράφιτι κατά του Ισραήλ από τους δρόμους της πρωτεύουσας. Και το σχίσιμο των αφισών στις ταβέρνες.

Κόκκινο

Αστυνομικοί στη Νέα Υόρκη διακρίνονται σε βίντεο να τραβούν νεαρό από το ποδήλατο, να τον ρίχνουν στο έδαφος, να του τραβούν τα μαλλιά, να του κάνουν επικίνδυνες λαβές και να του πιέζουν το κεφάλι στο οδόστρωμα, λίγο πριν του περάσουν χειροπέδες και τον οδηγήσουν σε περιπολικό, καθώς φέρεται να πέρασε με κόκκινο με το ποδήλατό του. Νέος ΚΟΚ.

Χρήμα

Ανώτατοι κρατικοί υπάλληλοι του Ελληνικού Δημοσίου, όπως διευθυντές υπουργείων και άλλων δημοσίων οργανισμών, βρίσκονται ανάμεσα στους 200 τζογαδόρους, οι οποίοι έπαιζαν μέσω 10 στοιχηματικών εταιρειών παροχής τυχερών παιγνίων χρηματικά ποσά που έφταναν ακόμη και το ένα εκ. ευρώ, προκειμένου να νομιμοποιήσουν μαύρο χρήμα. Επιτελικό στοίχημα.

Ο θάνατος ως ατομική υπόθεση και ευθύνη

Ο θάνατος μιας γυναίκας, που πέθανε αβοήθητη λόγω έλλειψης οδηγών ασθενοφόρου στην Αίγινα, κι αυτό παρά τις συνεχείς προειδοποιήσεις των εργαζομένων του Κέντρου Υγείας και της τοπικής κοινωνίας, αποτέλεσε αφορμή για να δώσει μια ιδιαίτερα κυνική, αλλά αποκαλυπτική και διδακτική παράσταση ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, Π. Μαρινάκης, στην «κατ' ευφημισμόν» ενημέρωση των πολιτικών συντακτών. Ήταν αποκαλυπτική και διδακτική για την ιδεολογικοπολιτική σήψη και σαπίλα του συστήματος και ειδικότερα της κυβέρνησης της ΝΔ.

Με ασπίδα την απόλυτα υποκριτική έκφραση «θλίψης» και τυπικών «συλλυπητηρίων» για τον χαμό της «άτυχης γυναίκας», ο Π. Μαρινάκης επιτέθηκε απροκάλυπτα κατά «παντός υπευθύνου»: κατά του δημοσιογράφου που έκανε την ερώτηση για να... κάνει πολιτική, κατά των οδηγών ασθενοφόρων του νησιού, που όφειλαν να βρίσκονται σε 24ωρη εγρήγορση, αντικαθιστώντας το προσωπικό που η κυβέρνηση δεν φρόντισε να τοποθετήσει, στράφηκε εναντίον ακόμη και στην ίδια τη γυναίκα που πέθανε αβοήθητη, επικαλούμενος τις... υπόνοιες Αδ. Γεωργιάδη ότι θα πέθαινε έτσι κι αλλιώς (κατά το αμίμητο «κάποια στιγμή τα δάση θα καούν» του πρωθυπουργού) και άρα προς τι τα ασθενοφόρα, οι ΜΕΘ, η κάλυψη υγειονομικού προσωπικού, η δασοπροστασία κ.λπ. κ.λπ. Μόνο η κυβέρνηση δεν ευθύνεται! Αφού ενισχύει διαρκώς ένα «πιο ανθρώπινο και αποτελεσματικό» ΕΣΥ και θα εξαντλήσει την αυστηρότητά της, αν αποδειχθούν ευθύνες του Κέντρου Υγείας της Αίγινας που... επεσήμανε το πρόβλημα.

Στην απεγνωσμένη προσπάθεια να καλυφθούν οι κυβερνητικές ευθύνες, ο Π. Μαρινάκης δεν δίστασε να προβάλει ακόμη και την ΕΕ. Παρουσίασε το αμείλικτο δίλημμα, που για την Αριστερά θα έπρεπε να είναι απαντημένο από την πρώτη στιγμή που τέθηκε, εδώ και 45 χρόνια: ΕΟΚ-ΕΕ ή ζωή και δικαιώματα;

Για να μην πεθάνει, λοιπόν, η γυναίκα (που θα πέθαινε έτσι κι αλλιώς), θα πρέπει η χώρα να φύγει από την ΕΕ! Διότι δεν γίνεται να καλύπτονται όλα τα κενά, όλες οι οργανικές θέσεις παραβιάζοντας τον κοινοτικό κανόνα για μια πρόσληψη για κάθε μια αποχώρηση. Θαυμάσια! Καθό-

λου πρωτότυπο, ωστόσο. Για να παραμείνουμε στην ΕΕ, απεμπολήσαμε ήδη το δικαίωμα για αξιοπρεπείς μισθούς, για ζωή και δουλειά με δικαιώματα. Γιατί να μην απεμπολήσουμε και το δικαίωμα στη ζωή;

Η αλήθεια για τις ευθύνες της ΕΕ κρύβουν, ωστόσο, ένα μεγάλο ψέμα. Δεν απαλλάσσουν την κυβέρνηση από τις δικές της ευθύνες, για το ότι στην Ελλάδα ένας στους πέντε δεν έχει πρόσβαση σε βασική υγειονομική περίθαλψη, αξιοποιώντας στο έπακρο το αφήγημα «μένουμε Ευρώπη» για να υπηρετήσει την άρχουσα τάξη που τα συμφέροντά της και η ίδια η ύπαρξή της βασίζονται στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας. Ωστόσο, το δίλημμα «ΕΕ (αλλά και ΝΑΤΟ-ΗΠΑ) ή ζωή και δικαιώματα» είναι πραγματικό, ιδίως για χώρες με χαρακτηριστικά μεταπρατισμού και εξάρτησης, σαν την Ελλάδα. Κι εδώ η Αριστερά, κάθε προοδευτικός άνθρωπος, κάθε εργαζόμενος θα έπρεπε σταθερά να επιλέγει «ζωή, ελευθερία και δικαιώματα» αντί για «Ευρώπη και ΕΕ», οικοδομώντας παράλληλα όρους αντιμετώπισης των εκβιασμών.

Η ΕΟΚ-ΕΕ δεν έχει σχεδιαστεί για να υπηρετεί τους λαούς της Ευρώπης. Σχεδιάστηκε για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ενάντια στα συμφέροντα των εργαζομένων και για την καταλήστευση των εξαρτημένων χωρών. Δεν μεταρρυθμίζεται «προς όφελος των λαών και των εργατών». Γιατί αποτελεί ένα «θωρηκτό» της ιμπεριαλιστικής και αντιδραστικής κυριαρχίας σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Εξελισσεται διαρκώς σε μια ΕΕ ακροδεξιό φρούριο φονικής πολεμοκαπηλίας, γενοκτονίας, милитарισμού, λιτότητας και ρατσισμού. Η επαναστατική κομμουνιστική Αριστερά δεν νοείται αν δεν βάξει στην πρώτη γραμμή την αντιιμπεριαλιστική πάλη για ανεξαρτησία, τον αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό αγώνα, σε αναπόσπαστη σύνδεση με τον στόχο της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

Βέβαια, όλα τα παραπάνω «βαριά» και σοβαρά ζητήματα, όταν συνδέονται με τον άδικο θάνατο μιας γυναίκας είναι, σύμφωνα με τη κυβερνητική ρητορική, λαϊκισμός και πολιτική-συνδικαλιστική εκμετάλλευση ενός «τραγικού γεγονότος».

Όπως λέγεται και για το έγκλημα των Τερμπών, για τα εργατικά ατυχήματα-δολοφονίες, τις ελλείψεις στην υγεία, την παιδεία και όπου αλλού δραστηριοποιείται το κεφάλαιο. Μην κάνετε πολιτική! Η κυβέρνηση ξέρει και φροντίζει. Ιδιωτεύστε! Αποδεχτείτε την ατομική ευθύνη. Κι ας απαιτεί η αντιμετώπιση ακόμη και της «πιο μικρής» βαρβαρότητας τη μέγιστη πολιτικοποίηση-ιδεολογικοποίηση των ζητημάτων. Να δούμε το μέλλον μας στην ΕΕ, στο «μονόδρομο» της διπλής ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της χώρας! Και είναι ο ίδιος ο κυβερνητικός εκπρόσωπος και η κυβέρνηση που τα συνδέει!

Για αυτό και η συστημική ρητορική μετατοπίζει διαρκώς το βάρος των κοινωνικών προβλημάτων και τα πολιτικά-κοινωνικά-συνδικαλιστικά αιτήματα στο άτομο και στην «ατομική ευθύνη». Η ιδιώτευση, η αποπολιτικοποίηση, η αποϊδεολογικοποίηση γίνεται περισσότερο η «νέα κυρίαρχη ιδεολογία» απέναντι στη ζωή σε εποχές ακραίας βαρβαρότητας σε όλους τους τομείς. Η υπονόμηση της δυνατότητας συλλογικής δράσης και κοινωνικής αλλαγής έχει ανάγκη από την αντικατάσταση της ταξικής-πολιτικής προσέγγισης από έναν αχταρμά γενικόλογων και αφοριστικών ιδεών, που επιδιώκουν να μετατραπούν σε «ιδιώτες» με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου. Του «ηλίθιου», «αμέτοχου», «απελπισμένου», «απογοητευμένου» ατόμου, που παραιτείται από το να έχει λόγο στις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις.

Δεν πρόκειται για συνειδητή επιλογή. Επιβάλλεται μέσα και από τις καπιταλιστικές συνθήκες εξοντωτικής και «εξατομικευμένης» κοινωνικής ζωής και εργασίας. Όπου εμφανίζεται «εξατομικευμένη» ακόμη και η συλλογική προσπάθεια και εμπειρία. Κι όπου η όποια ατομική ικανότητα ή ευθύνη εργαλειοποιείται, για να υποστηριχθεί ότι ο καθένας είναι απόλυτα υπεύθυνος για τη θέση και τη μοίρα του.

Η έξοδος από την ιδιώτευση δεν είναι ατομική, αλλά συλλογική. Η πολιτική δεν είναι, όπως λέγεται, πολύ σοβαρή υπόθεση για να την αφήσουμε στα χέρια του λαού. Είναι ο τρόπος με τον οποίο ζούμε μαζί κι όσο δεν την ασκούμε, θα αποφασίζουν τα «μεγάλα αφεντικά» για τη ζωή μας, προς όφελός τους.

προσεγγίσεις